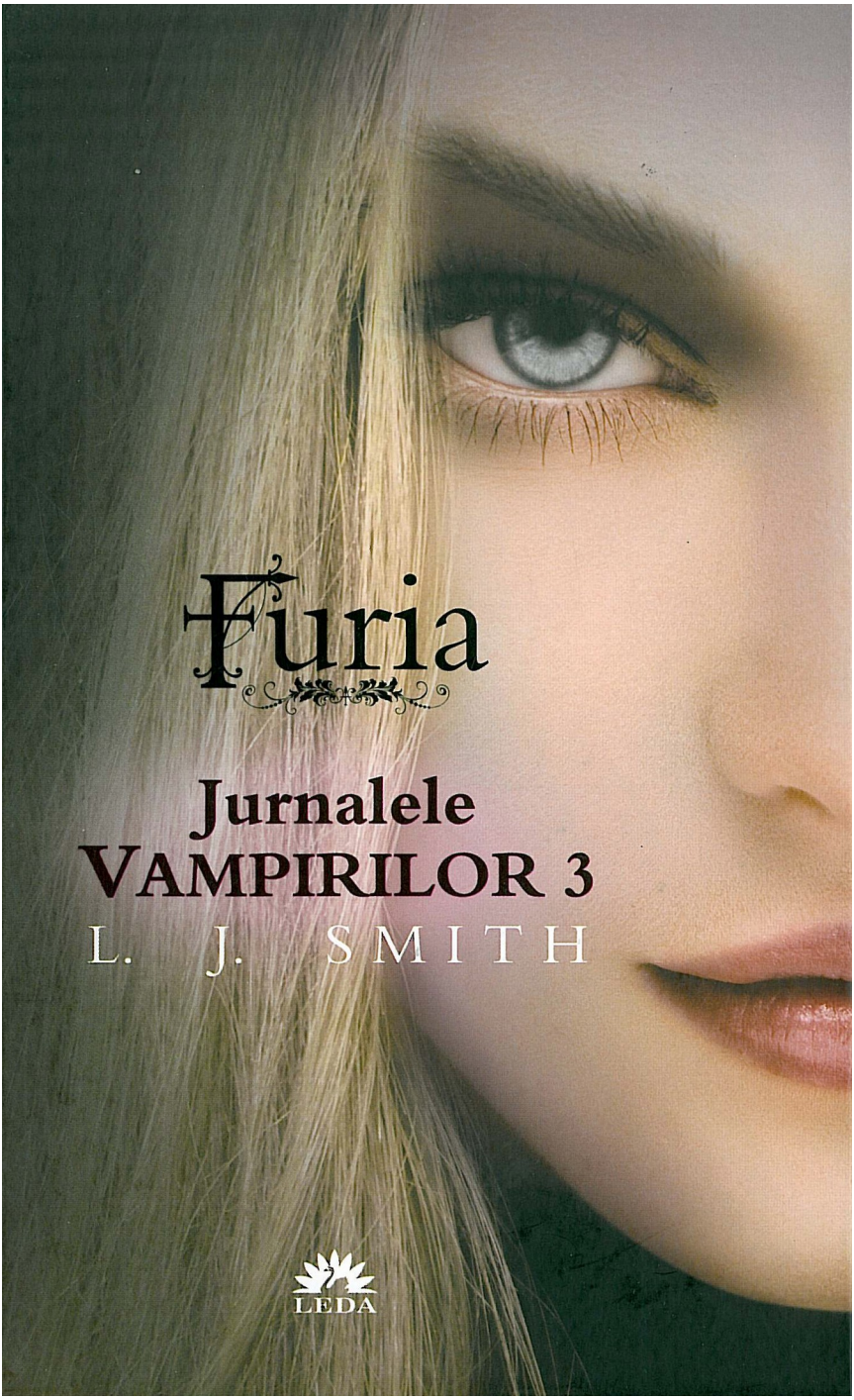
Furia
Jurnalele
VAMPIRILOR 3
L. J. SMITH
LEDA

Capitolul 1

Elena pătrunse în luminiş. Sub picioarele ei, bucăţele de frunze tomnatice îngheţau în zloată. Se lăsase întunericul şi, deşi furtuna începuse să se domolească, aerul din pădure devenea tot mai rece. Dar Elena nu simţea frigul. Nici de întuneric nu-i păsa. Pupilele ei se deschiseră mari, adunând particule minuscule de lumină care pentru ochiul omenesc ar fi rămas invizibile. Vedea foarte clar cele două siluete care se luptau sub stejarul cel mare. Una avea păr negru des, pe care vântul îl învârtejise ca pe talazurile unei mări învolburate. Era puţin mai înaltă decât cealaltă şi, deşi Elena nu-i putea desluşi chipul, ştia cumva că are ochii verzi.

Şi cealaltă avea părul întunecat şi des, dar firul era subţire şi drept, aproape ca blana unui animal. Dinţii îi erau dezgoliţi de furie, iar trupul său graţios era ghemuit în poziţia unui prădător la pândă. Şi-avea ochii negri.

Elena privi câteva minute fără să se mişte. Uitase de ce venise aici, de ce fusese atrasă aici de ecourile pe care lupta lor le stârnise în mintea ei. De aproape, zgomotul furiei şi urii şi durerii lor era aproape asurzitor, ca nişte strigăte mute care veneau de la cei doi luptători. Erau încleştaţi într-o înfruntare pe viaţă şi pe moarte.

Oare cine va învinge? se întrebă ea. Erau amândoi răniţi şi sângerau, iar braţul stâng al celui mai înalt atârna într-o poziţie nefirească. Şi totuşi, tocmai reuşise să-l împingă pe celălalt, lovindu-l violent de trunchiul noduros al unui stejar. Furia lui era atât de puternică încât Elena o putea percepe, şi-i simţea gustul în gură, şi o auzea, şi ştia că îi dădea luptătorului o forţă incredibilă.

Şi atunci Elena îşi aduse aminte de ce venise. Cum putuse să uite? *El* era rănit. Mintea *lui* o chemase aici, izbind-o cu unde de şoc de furie şi durere. Venise să-l ajute pentru că ea îi aparţinea lui.

Cei doi luptători erau acum pe pământul acoperit de gheaţă, bătându-se asemenea unor lupi, mârâind unul la celălalt. Cu mişcări iuţi şi tăcute, Elena se apropie de ei. Cel cu păr ondulat şi ochi verzi – *Stefan,* şopti o voce în mintea ei – era deasupra, cu degetele înfipte în gâtul celuilalt. Un val de mânie o străbătu pe

Elena, mânie şi dorinţa de a proteja. Se întinse între cei doi pentru a apuca mâna care sugruma, pentru a descleşta degetele.

Nici nu se gândise că n-ar putea fi suficient de puternică pentru a face asta. Era puternică, şi gata. Se aruncă cu toată greutatea, dându-l la o parte pe bărbatul de deasupra de pe captivul lui, cel pentru care venise ea acolo. Pentru a fi sigură că nu ripostează, se lăsă cu toată forţa pe braţul lui rănit, trântindu-l cu faţa în jos în zloata plină de frunze. Apoi începu să-l sugrume din spate.

Atacul ei îl luase pe neaşteptate, dar nu era nicidecum înfrânt. Reacţionă fulgerător, şi mâna lui zdravănă îi căută gâtul. Degetul lui mare i se înfipse în trahee.

Elena se trezi că se repede la mâna lui, căutând-o cu dinţii. Mintea ei nu putea înţelege, dar trupul ei ştia exact ce să facă. Dinţii săi erau o armă şi ei sfâşiară carnea, făcând sângele să ţâşnească.

Dar el era mai puternic decât ea. Cu o mişcare bruscă a umerilor, se desprinse din strânsoare şi se răsuci, aruncând-o la pământ. Apoi fu deasupra ei, cu chipul contorsionat de o furie animalică. Ea şuieră la el şi îşi repezi unghiile către ochii lui, dar el o lovi peste mână.

Era gata să o ucidă. Chiar şi rănit, era cu mult mai puternic. Buzele i se trăseseră înapoi, dezgolindu-i dinţii deja stacojii. Asemenea unei cobre, era pregătit să lovească.

Apoi se opri, rămânând nemişcat deasupra ei, în vreme ce expresia i se schimba.

Elena văzu ochii verzi făcându-se mari. Pupilele, care fuseseră contractate ca nişte puncte pline de răutate, se deschiseră brusc. Se uita la ea ca şi cum o vedea cu adevărat pentru prima oară.

De ce o privea aşa? De ce nu termina pur şi simplu ce voia să facă? Dar acum mâna de fier se descleşta de pe umărul ei. Mârâitul de animal dispăruse, înlocuit de o privire uimită, nedumerită. Se aşeză pe jos şi o ajută şi pe ea să se ridice în capul oaselor, cu privirea aţintită asupra chipului ei.

— Elena, şopti el cu o voce răguşită. Elena, eşti tu.

Asta sunt eu? se întrebă ea. Elena?

De fapt, nici nu conta. Aruncă o privire către bătrânul stejar. El era tot acolo, între rădăcinile noduroase care ieşeau din pământ, gâfâind, sprijinindu-se de una dintre ele cu o mână. Se

uita la ea cu ochii lui infinit de negri, cu sprâncenele unite într-o încruntare adâncă.

N-ai grijă, îi spuse ea în gând. Pot să mă ocup de ăsta. E prost. Apoi se aruncă din nou asupra celui cu ochi verzi.

— Elena! strigă el când îl trânti pe spate.

Mâna lui zdravănă o împinse de umăr, ţinând-o departe de el.

— Elena, sunt eu, Stefan! Elena, uită-te la mine!

Ea se uita. Tot ce vedea era pielea dezgolită a gâtului lui. Mârâi din nou, buza ei superioară se ridică, şi îşi arătă colţii.

El încremeni.

Ea simţi cum şocul reverberează prin trupul lui, îi văzu cutremurarea în privire. Faţa lui se albi ca şi cum cineva îi trăsese un pumn în stomac. Clătină uşor din cap pe pământul plin de noroi.

— Nu, şopti el. Oh, nu…

Părea să vorbească cu sine, ca şi cum nu se aştepta ca ea să-l audă. Întinse o mână către obrazul ei şi ea îl plesni peste degete.

— Oh, Elena…, şopti el.

Ultimele urme de furie, de dorinţă animalică de sânge dispăruseră de pe faţa lui. Ochii îi erau plini de uimire, de şoc şi de suferinţă.

Şi vulnerabili. Elena profită de acea clipă pentru a se repezi la pielea dezgolită a gâtului lui. El ridică braţul pentru a se feri de ea, pentru a o împinge deoparte, dar apoi şi-l lăsă în jos.

O privi lung, iar durerea din ochii lui ajunse de nesuportat; apoi pur şi simplu cedă. Renunţă cu totul să mai lupte.

Ea simţi asta, simţi cum rezistenţa dispare din trupul lui. El zăcea pe pământul acoperit de gheaţă, cu bucăţi de frunză în păr, uitându-se dincolo de ea la cerul întunecat, învolburat de nori.

Termină ce-ai început, spuse vocea lui obosită în mintea ei.

Pentru o clipă, Elena ezită. În ochii aceia era ceva care stârnea în ea amintiri. Sub lumina Lunii, sau stând într-o mansardă… Dar amintirile erau prea vagi. Nu putea să le desluşească, iar efortul o ameţea şi îi dădea o stare de greaţă.

Iar tipul ăsta trebuia să moară, tipul ăsta cu ochi verzi numit Stefan. Pentru că îi făcuse rău *lui,* celuilalt, cel cu care îi era menit Elenei să fie. Nimeni nu putea să-i facă rău *lui* şi să rămână în viaţă.

Îşi înfipse colţii în gâtul lui şi muşcă adânc. Îşi dădu seama

imediat că n-o făcea aşa cum trebuie. Nu găsise nici o arteră sau venă. Frământă carnea cu dinţii, furioasă pe propria ei lipsă de experienţă. Era plăcut să muşti ceva, dar nu ieşea prea mult sânge.

Frustrată, îşi înălţă capul, apoi muşcă din nou, simţind cum trupul lui zvâcneşte de durere.

Mult mai bine acum. De data asta găsise o venă, dar nu o sfâşiase suficient de adânc. O zgârietură atât de mică nu era îndeajuns. Avea nevoie să o sfârtece, să lase sângele fierbinte să ţâşnească bogat afară.

Victima ei se cutremură în timp ce ea încerca să facă asta, cu dinţii scormonind şi rozând. Tocmai simţea cum carnea cedează, când nişte mâini o traseră, ridicând-o din spate.

Elena mârâi, fără să dea drumul gâtului. Dar mâinile erau insistente. Un braţ îi cuprinse mijlocul, nişte degete i se înfipseră în păr. Ea se zbătu, agăţându-se cu dinţii şi unghiile de prada sa.

Dă-i drumul! Lasă-l!

Vocea era tăioasă, autoritară, ca o şfichiuire de vânt rece. Elena o recunoscu şi încetă să se mai zbată în mâinile care o trăgeau în spate. Când mâinile o aşezară pe pământul îngheţat, ea ridică privirile şi îl văzu pe *el,* şi un nume i se ivi în minte. Damon. Numele lui era Damon. Îl privi îmbufnată, nemulţumită că fusese smulsă de lângă prada ei, dar supusă.

Stefan se ridicase în capul oaselor, cu gâtul plin de sânge. Sângele i se scurgea pe cămaşă. Elena se linse pe buze, simţind o zvâcnire în adâncul ei, ca o durere de foame, care părea să vină din fiecare fibră a fiinţei sale. Era din nou ameţită.

— Credeam, rosti Damon cu glas tare, că ai spus că a murit.

Se uita la Stefan, care era şi mai palid decât înainte, dacă aşa ceva era posibil. Pe chipul acea alb era întipărită o infinită deznădejde.

— Uită-te la ea. Atâta spuse.

O mână cuprinse bărbia Elenei, ridicându-i faţa. Privirea ei întâlni ochii îngustaţi ai lui Damon. Apoi degete lungi, subţiri, îi atinseră buzele, pipăind între ele. Instinctiv, Elena încercă să muşte, dar nu prea tare. Degetul lui Damon găsi vârful ascuţit al unui canin, şi Elena muşcă de data asta, o muşcătură mică, asemenea unui pisoi.

Chipul lui Damon era lipsit de orice expresie, privirea nemiloasă.

— Ştii unde eşti? întrebă el. Elena se uită în jur. Copaci.

— În pădure, spuse viclean, îndreptându-şi din nou ochii spre el.

— Şi el cine e?

Ea urmări direcţia în care se îndrepta degetul lui.

— Stefan, răspunse pe un ton indiferent. Fratele tău.

— Şi eu cine sunt? Ştii cine sunt eu?

Ea îşi întoarse privirea spre el şi zâmbi, arătându-şi colţii ascuţiţi.

— Sigur că ştiu. Eşti Damon, şi te iubesc.

Capitolul 2

Vocea lui Stefan era sălbatică, dar joasă.

— Asta e ceea ce voiai, nu-i aşa, Damon? Şi acum ai obţinut-o. Trebuia să o faci şi pe ea la fel ca noi, la fel ca tine. N-a fost de-ajuns doar s-o omori.

Damon nu îi dădu nici o atenţie. O privea intens pe Elena, cu ochii mijiţi, tot în genunchi, ţinându-i în mână bărbia.

— Ea treia oară când spui asta şi m-am cam plictisit s-o tot aud, comentă el încet. Deşi ciufulit şi încă respirând greu, era calm, în deplin control. Elena, eu te-am omorât?

— Sigur că nu, spuse Elena, împletindu-şi degetele cu degetele mâinii lui libere.

Devenea nerăbdătoare. Oricum, despre ce vorbeau ei? Nimeni nu fusese omorât.

— Nu te-am crezut niciodată un mincinos, îi spuse Stefan lui Damon, cu aceeaşi amărăciune în glas. Orice altceva, dar nu asta. Nu te-am mai auzit niciodată până acum încercând să îţi ascunzi faptele.

— Încă un minut, spuse Damon, şi o să-mi pierd cumpătul.

Mai mult de-atât ce-mi poţi face? replică Stefan. *Să mă omori ar fi o faptă miloasă.*

— Nu mai am milă pentru tine de secole, spuse Damon cu glas tare. Dădu în sfârşit drumul bărbiei Elenei. Ce-ţi mai aduci aminte din ziua de azi? o întrebă.

Elena vorbi cu un glas obosit, ca un copil care spunea pe de rost o lecţie nesuferită.

— Azi a fost festivitatea de Ziua Oraşului.

Îşi mişcă degetele într-ale lui Damon şi ridică privirea către el. Asta era tot ce-şi amintea, dar nu era de-ajuns. Iritată, încercă

să-şi mai aducă aminte şi altceva.

— Era cineva în sala de mese… Caroline. Îi oferi numele, mulţumită. Voia să-mi citească jurnalul în faţa tuturor, şi asta era foarte rău, pentru că… Elena bâjbâi în minte, dar amintirea se pierdu. Nu mai ştiu de ce. Dar am păcălit-o noi.

Şi îi zâmbi cald, cu un aer conspirator.

— Oh, „noi” am păcălit-o, nu-i aşa?

— Da. Tu l-ai luat de la ea. Ai făcut-o pentru mine. Degetele mâinii ei libere se strecurară sub jacheta lui, căutând coperta cu colţuri tari a jurnalului.

— Pentru că mă iubeşti, spuse ea, găsind cartea şi zgâriind-o uşor. Mă iubeşti, nu?

Din mijlocul luminişului se auzi un sunet înăbuşit. Elena se uită într-acolo şi văzu că Stefan îşi întorsese privirea.

— Elena. Pe urmă ce s-a întâmplat? Vocea lui Damon îi atrase atenţia către el.

— Pe urmă? Pe urmă mătuşa Judith a început să se certe cu mine. Elena se gândi puţin la asta, apoi ridică din umeri. Pentru… ceva. Eu m-am înfuriat. Nu e mama mea. Nu poate să-mi spună ce să fac.

Vocea lui Damon era seacă.

— Nu cred că asta va mai fi o problemă. Şi pe urmă?

Elena oftă adânc.

— Pe urmă m-am dus şi am luat maşina lui Matt. Matt. Elena rosti numele gânditoare, trecându-şi limba peste canini. În mintea ei văzu un chip plăcut, păr blond, umeri solizi. Matt.

— Şi unde te-ai dus cu maşina lui Matt?

— La Podul Wickery, spuse Stefan, întorcându-se iar către ei, cu ochii plini de deznădejde.

— Nu, la pensiune, îl corectă Elena, iritată. Ca să aştept pe… ăăă… am uitat. Oricum, am aşteptat acolo. Pe urmă… pe urmă s-a pornit furtuna. Vânt, ploaie, toate. Nu mi-a plăcut. Am intrat în maşină. Dar ceva a venit după mine.

— Cineva a venit după tine, spuse Stefan, uitându-se la Damon.

— Ceva, un lucru, insistă Elena. Se săturase de întreruperile lui. Hai să mergem undeva, doar noi doi, îi spuse lui Damon, ridicându-se în genunchi astfel încât faţa ei era aproape de a lui.

— Într-un minut, spuse el. Ce fel de lucru a venit după tine?

Ea se lăsă la loc în spate, exasperată.

— Nu ştiu ce fel de lucru! Era ceva cum n-am mai văzut până

acum. Nu ca tine şi Stefan. Era…

Imaginile i se succedară prin minte. Negura care plutea deasupra pământului. Vântul care urla. O formă, albă, enormă, arătând ca şi cum era plămădită ea însăşi din negură. Gonind după ea ca un nor alungat de vânt.

— Poate că era doar furtuna, spuse ea. Dar am crezut că vrea să-mi facă rău. Până la urmă am scăpat.

Jucându-se cu fermoarul jachetei de piele a lui Damon, Elena zâmbi tainic şi îl privi printre gene.

Pentru prima oară pe chipul lui Damon apăru o emoţie. Buzele i se strâmbară într-o grimasă.

— Ai scăpat.

— Da. Mi-am adus aminte ce mi-a spus… cineva… despre apa curgătoare. Lucrurile rele nu o pot traversa. Aşa că am luat-o înspre Drowning Creek, către pod. Şi pe urmă…

Ezită, încruntată, încercând să găsească o amintire clară în noua confuzie din mintea ei. Apă. Îşi amintea de apă. Şi de cineva care ţipa. Dar nimic altceva.

— Şi pe urmă am traversat-o, încheie ea, veselă. Aşa trebuie să fi făcut, de vreme ce sunt aici. Şi asta-i tot. Acum putem pleca?

Damon nu îi răspunse.

— Maşina e încă în râu, spuse Stefan.

El şi Damon se uitau unul la celălalt ca doi adulţi ce poartă o discuţie în prezenţa unui copil care nu înţelege nimic, cu ostilităţile întrerupte pentru moment. Elena simţi cum o cuprinde iritarea. Deschise gura să vorbească, dar Stefan continua:

— Bonnie şi Meredith şi cu mine am găsit-o. Eu am intrat în apă şi am scos-o, dar atunci deja…

Atunci deja, ce? se întrebă încruntată Elena.

Buzele lui Damon se arcuiră batjocoritoare.

— Şi atunci ţi-ai pierdut speranţa? Tu, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să bănuieşti ce s-ar putea întâmpla. Sau ideea ţi se părea atât de respingătoare încât nici măcar nu ai luat-o în considerare? Ai fi vrut mai degrabă să fie cu adevărat moartă?

— Nu avea puls, nu mai respira! strigă înfuriat Stefan. Şi niciodată nu a primit suficient sânge cât să o schimbe!

Privirea lui deveni dură, şi el adăugă:

— Oricum, nu de la mine!

Elena deschise iar gura, dar Damon îi puse două degete pe buze ca să o facă să tacă. Spuse calm, cu o voce insinuantă:

— Şi asta-i problema acum – sau şi tu eşti prea orb ca să vezi asta? Mi-ai spus să mă uit la ea; uită-te şi tu. E în şoc, iraţională. Oh, da, până şi eu recunosc asta. Făcu o pauză şi zâmbi fermecător înainte de a continua. E ceva mai mult decât obişnuita confuzie după schimbare. O să aibă nevoie de sânge, sânge omenesc, altfel trupul ei nu va avea forţa de a încheia transformarea, şi va muri.

Cum adică iraţională? îşi spuse indignată Elena.

— Mă simt bine, murmură ea, sub degetele lui Damon. Sunt obosită, asta-i tot. Voiam să mă culc când v-am auzit bătându-vă, şi am venit să te ajut. Şi pe urmă nici nu m-ai lăsat să-l omor, încheie ea, scârbită.

— Da, de ce n-ai lăsat-o? întrebă Stefan.

Se uita la Damon ca şi cum ar fi putut să sfredelească nişte găuri prin el cu privirea. Dispăruse orice urmă de cooperare din partea lui.

— Ar fi fost cel mai uşor lucru de făcut, zise. Damon se holbă la el, brusc furios, răspunzându-i ostilităţii lui Stefan cu propria-i ostilitate. Respira rapid, abia auzit.

— Poate că nu-mi plac lucrurile uşoare, şuieră el. Apoi păru să-şi recapete din nou controlul. Buzele i se arcuiră batjocoritor şi adăugă: Hai s-o luăm aşa, dragă frate: dacă o să aibă cineva satisfacţia de a te omorî, acela o să fiu eu. Nimeni altcineva. Am de gând să mă ocup personal de treaba asta. Şi e ceva la care mă pricep foarte bine, crede-mă.

— Ne-ai arătat asta, spuse încet Stefan, ca şi cum fiecare cuvânt îi făcea rău.

— Dar pe ea, spuse Damon întorcându-se către Elena cu ochi scânteietori, *nu* am omorât-o. De ce aş face-o? Puteam să o schimb oricând aş fi vrut.

— Poate pentru că tocmai s-a logodit cu altcineva.

Damon ridică mâna Elenei, cu degetele încă împletite cu ale lui. Pe degetul mijlociu strălucea un inel de aur, în care era montată o piatră de un albastru adânc. Elena se încruntă, amintindu-şi vag că îl mai văzuse şi înainte. Apoi înălţă din umeri şi se rezemă, obosită, de Damon.

— Ei bine, spuse Damon, coborându-şi privirea către ea, asta nu pare să fie o problemă prea mare, nu? Mă gândesc că poate s-a bucurat să uite de tine. Îl privi pe Stefan, aruncându-i un zâmbet răutăcios. Dar o să aflăm exact când o să-şi revină. O putem întreba pe care dintre noi îl alege. De acord?

Stefan clătină din cap.

— Chiar şi să sugerezi aşa ceva e... Cum poţi, după tot ce s-a întâmplat...

Vocea i se stinse.

— Cu Katherine? Pot s-o spun eu, dacă tu nu poţi. Katherine a făcut o alegere prostească şi a plătit un preţ pentru ea. Elena e altfel; ştie foarte bine ce vrea. Dar nu contează dacă eşti tu sau nu de acord, adăugă el, fără să ia în seamă alte proteste ale lui Stefan. Problema e că acum este foarte slăbită şi are nevoie de sânge. O să am eu grijă să îl primească, şi pe urmă am de gând să aflu cine i-a făcut asta. Poţi să vii şi tu, sau nu. Cum vrei. Damon se ridică în picioare şi o trase şi pe Elena după el. Hai să mergem.

Elena se bucură să meargă cu el, mulţumită că se mişca. Pădurea era interesantă noaptea; nu mai observase niciodată asta până atunci. Bufniţele îşi trimiteau strigătele jalnice, apăsătoare, printre copaci, iar şoarecii-cerb se furişau pe lângă picioarele ei care alunecau. Aerul era mai rece în luminişuri, căci îngheţa mai întâi în adânciturile şi vâlcelele din pădure. Descoperi că era uşor să se mişte în tăcere alături de Damon prin covorul de frunze; nu trebuia decât să fie atentă unde punea piciorul. Nici nu se uită în urmă să vadă dacă Stefan îi urma.

Recunoscu locul unde ieşiră din pădure. Fusese acolo mai devreme, tot azi. Dar acum în locul acela era un fel de activitate febrilă: lumini roşii şi albastre pâlpâiau pe maşini, iar în lumina farurilor se vedeau siluete întunecate de oameni adunaţi laolaltă. Elena se uită curioasă la ele. Câteva i se păreau cunoscute. Femeia aceea, de pildă, cu faţa îngustă şi trasă, cu ochii neliniştiţi – mătuşa Judith? Şi bărbatul înalt de lângă ea – logodnicul mătuşii Judith, Robert?

Ar mai trebui să fie cineva cu ei, îşi spuse Elena. *Un copil cu părul la fel de blond ca al Elenei.* Dar oricât se strădui, nu reuşi să-şi amintească un nume.

Cele două fete care se strângeau în braţe, în mijlocul unor poliţişti, de *astea două* îşi amintea. Cea măruntă, cu părul roşcat, care plângea era Bonnie. Cea înaltă, cu părul negru, Meredith.

— Dar nu e în apă, îi spunea Bonnie, cu o voce tremurată, în pragul isteriei, unui bărbat în uniformă. L-am văzut pe Stefan scoţând-o din apă. V-am spus deja de nenumărate ori.

— Şi l-aţi lăsat acolo cu ea?

— Trebuia să-l lăsăm. Furtuna se înteţea şi venea ceva...

— Lasă asta, interveni Meredith. Părea doar puţin mai calmă decât Bonnie. Stefan a zis că dacă… trebuia să o lase, o s-o lase sub sălcii.

— Şi unde e Stefan acum? întrebă un alt poliţist.

— Nu ştim, spuse Bonnie. Noi ne-am dus după ajutoare. Probabil că el a venit după noi. Dar ce s-a întâmplat cu… cu Elena…

Bonnie se întoarse şi îşi îngropă faţa în umărul lui Meredith.

Sunt necăjite pentru mine, îşi dădu seama Elena. *Ce prostuţe. Oricum, pot să lămuresc asta.* Porni către lumină, dar Damon o trase înapoi. Ea îl privi, supărată.

— Nu aşa. Alege pe cine vrei şi o să-l aducem noi la tine, spuse el.

— Pentru ce să-l vreau?

— Ca să te hrăneşti, Elena. Eşti vânător acum. Acolo e prada ta.

Elena îşi trecu limba peste un canin, cu îndoială. Nimic de acolo nu i se părea a fi hrană. Şi totuşi, pentru că Damon spusese asta, era înclinată să îl creadă.

— Cine crezi tu, spuse ea îndatoritoare. Damon îşi dădu capul pe spate, cu ochii mijiţi, cercetând grupul de persoane din faţa lor asemenea unui expert care evalua un tablou faimos.

— Ei, ce-ai zice de vreo doi paramedici drăguţi?

— *Nu,* spuse o voce în spatele lor. Damon abia dacă aruncă o privire peste umăr la Stefan.

— De ce nu?

— Pentru că au fost suficiente atacuri. Poate că Elena are nevoie de sânge omenesc, dar nu trebuie să vâneze pentru el.

Faţa lui Stefan era înnegurată şi ostilă, dar părea hotărât, într-un fel necruţător.

— Mai există şi altă cale? întrebă Damon ironic.

— Ştii bine că există. Să găsim pe cineva care vrea – sau care poate fi determinat să vrea. Cineva care ar face-o pentru Elena şi care este suficient de puternic din punct de vedere mental pentru a accepta asta.

— Şi bănuiesc că tu ştii unde am putea găsi un asemenea model de virtute?

— Ad-o la şcoală. Ne întâlnim acolo, spuse Stefan şi dispăru.

Plecară, lăsând în urmă acelaşi freamăt, luminile continuând să licărească, oamenii agitându-se încă.

În vreme ce se îndepărtau, Elena observă ceva ciudat: în

mijlocul râului, luminată de faruri, se afla o maşină. Era complet sub apă, cu excepţia barei din faţă, care ieşea la suprafaţă.

Ce loc stupid de a parca o maşină, îşi spuse ea şi îl urmă pe Damon înapoi în pădure.

Stefan începea din nou să simtă.

Durea. Crezuse că terminase cu durerea, că nu avea să mai simtă niciodată nimic. Când scosese din apa întunecată trupul lipsit de viaţă al Elenei, îşi spusese că nimic nu avea să-i mai aducă suferinţă vreodată, pentru că nimic nu putea egala acel moment al suferinţei.

Se înşelase.

Se opri şi rămase sprijinit cu mâna zdravănă de trunchiul unui copac, cu capul aplecat, răsuflând adânc. Când ceţurile roşii se limpeziră şi putu să vadă din nou, porni mai departe, dar durerea arzătoare din piept rămase la fel de intensă. Nu te mai gândi la ea, îşi spuse, ştiind că era inutil.

Dar ea nu era moartă cu adevărat. Nu conta asta cumva? Crezuse că nu avea să-i mai audă niciodată vocea, nu avea să-i mai simtă atingerea…

Iar acum, când îl atingea, voia să îl omoare.

Se opri din nou, aplecându-se în faţă, temându-se că o să i se facă rău.

Să o vadă aşa e un chin mai mare decât să o vadă zăcând rece şi moartă. Poate că de aceea îl lăsase Damon în viaţă. Poate că asta era răzbunarea lui Damon.

Şi poate că Stefan ar trebui pur şi simplu să facă ceea ce avusese de gând să facă după ce îl omora pe Damon. Să aştepte până în zori şi atunci să-şi scoată inelul de argint care îl apăra de lumina soarelui. Să stea scăldat în îmbrăţişarea fierbinte a acelor raze până când îi ardeau cu totul carnea de pe oase şi stingeau pentru totdeauna această durere.

Dar ştia că nu o va face. Atâta timp cât Elena mai păşea pe acest pământ, n-o va părăsi niciodată. Chiar dacă ea îl ura, chiar dacă îl vâna. Avea să facă tot posibilul să o protejeze, să fie în siguranţă.

Stefan se îndreptă către pensiune. Trebuia să se cureţe înainte sa fie văzut de oameni. În camera lui, îşi spălă sângele de pe faţă şi gât şi îşi cercetă braţul. Procesul de vindecare începuse deja şi, dacă se concentra, îl putea accelera. Îşi consuma repede Puterile; lupta cu fratele lui deja îl slăbise. Iar refacerea era

importantă acum. Nu din cauza durerii – abia o băga în seamă – ci pentru că trebuia să fie în formă.

Damon şi Elena aşteptau în faţa şcolii. Stefan simţea nerăbdarea fratelui său şi noua prezenţă sălbatică a Elenei acolo în întuneric.

— Ar fi bine să funcţioneze chestia asta, spuse Damon.

Stefan nu răspunse nimic. Sala de spectacole a şcolii era un alt loc plin de agitaţie. Oamenii ar fi trebuit să se bucure de balul de Ziua Oraşului; dar, de fapt, cei care rămăseseră acolo în timpul furtunii umblau de colo-colo, adunându-se în grupuri mici şi discutând. Stefan se uită prin uşa deschisă, căutând cu mintea o anumită prezenţă.

O găsi. Un cap blond stătea aplecat deasupra unei mese dintr-un colţ.

Matt.

Matt se îndreptă de spate şi se uită în jur, nedumerit. Stefan, cu puterea minţii, îi ceru să iasă afară. *Ai nevoie de nişte aer proaspăt,* gândi, insinuând sugestia în subconştientul lui Matt. *Ai vrea să ieşi afară pentru o clipă.*

Lui Damon, care stătea invizibil în afara cercului de lumină, îi spuse: *Du-o în şcoală, în laboratorul foto. Ştie ea unde e. Nu vă arătaţi până nu vă spun eu.* Apoi se îndepărtă şi aşteptă să-şi facă Matt apariţia.

Matt ieşi afară, cu faţa lui trasă ridicată spre cerul acoperit de nori. Tresări violent când Stefan îi vorbi.

— Stefan! Eşti aici!

Disperarea, speranţa şi groaza i se succedară pe chip. Se apropie repede de Stefan.

— Au… au adus-o deja înapoi? Ai vreo veste?

— Ce ai auzit *tu?*

Matt se holbă la el o clipă înainte de a răspunde.

— Bonnie şi Meredith au venit şi-au spus că Elena a căzut de pe Podul Wickery, cu maşina mea. Au spus că ea a… Matt se opri şi înghiţi cu greu. Stefan, nu e adevărat, nu-i aşa?

Se uita la el cu ochi rugători. Stefan îşi întoarse privirea.

— Oh, Doamne, spuse Matt răguşit. Se răsuci cu spatele la Stefan, apăsându-şi podul palmelor pe ochi. Nu pot să cred; nu cred. Nu poate fi adevărat.

— Matt…

Stefan îi puse uşor o mână pe umăr.

— Îmi pare rău, spuse Matt cu o voce aspră, sacadată. Tu

treci mai mult ca sigur prin chinuirile iadului, iar eu înrăutăţesc totul.

Mai mult decât crezi, îşi spuse Stefan, şi mâna îi căzu de pe umărul lui Matt. Venise cu intenţia de a-şi folosi Puterile pentru a-l convinge pe Matt. Acum asta părea imposibil. N-o putea face, nu primului – şi singurului – prieten om pe care îl avusese în acest loc.

Alternativa rămasă era să-i spună lui Matt adevărul. Să-l lase pe Matt să aleagă, în momentul în care ştia totul.

— Dacă în clipa asta ar exista ceva ce ai putea face pentru Elena, spuse el, ai face-o?

Matt era prea tulburat pentru a mai întreba ce întrebare idioată era asta.

— Orice, spuse el aproape furios, frecându-şi ochii cu mâneca hainei. Aş face orice pentru ea.

Se uită la Stefan cu un aer oarecum sfidător, respirând tremurat.

Felicitări, gândi Stefan, simţind brusc cum i se cască un abis în stomac. *Tocmai ai câştigat o excursie în Zona Crepusculară.*

— Vino cu mine, îi spuse lui Matt. Vreau să-ţi arăt ceva.

Capitolul 3

Elena şi Damon aşteptau în camera obscură, Stefan le simţi prezenţa în mica anexă când deschise uşa laboratorului foto şi îl conduse pe Matt înăuntru.

— Uşa asta ar fi trebuit să fie încuiată, spuse Matt când Stefan aprinse lumina.

— Era, spuse Stefan.

Nu ştia ce altceva să mai spună ca să-l pregătească pe Matt pentru ceea ce urma. El nu îşi mai dezvăluise niciodată până atunci natura, în mod deliberat, unui om.

Rămase nemişcat şi tăcut, până când Matt se întoarse ca să-l privească. Încăperea era rece şi cufundată în linişte, iar aerul părea să atârne greu peste ei. Tăcerea se prelungea, şi văzu cum expresia lui Matt se schimbă încet de la uluirea amorţită de durere la o stare de tulburare.

— Nu înţeleg, spuse Matt.

— Ştiu că nu înţelegi.

Continuă să îl privească pe Matt, îndepărtând voit barierele

care îi ascundeau Puterile de percepţia umană. Văzu reacţia de pe chipul lui Matt – tulburarea transformându-se în teamă. Matt clipi şi clătină din cap, iar respiraţia i se acceleră.

— Ce…? începu, cu vocea scrâşnită.

— Există probabil o mulţime de lucruri care te-au nedumerit la mine, spuse Stefan. De ce port ochelari de soare în lumină puternică. De ce nu mănânc. De ce am reflexe atât de rapide.

Acum, Matt stătea cu spatele la camera obscură. Mărul lui Adam i se mişca rapid, ca şi cum încerca să înghită. Stefan, cu simţurile lui de prădător, auzea inima lui Matt zvâcnind înfundat.

— Nu, spuse Matt.

— Trebuie să fi fost nedumerit, trebuie să te fi întrebat de ce sunt atât de diferit de toţi ceilalţi.

— Nu. Adică… nu-mi pasă. Nu mă bag în treburi care nu mă privesc.

Matt se mişcă încet către uşă, iar ochii i se îndreptau spre ea într-o mişcare aproape imperceptibilă.

— Stai pe loc, Matt. Nu vreau să-ţi fac rău, dar acum nu te pot lăsa să pleci.

Simţea nevoia, cu greu ţinută în frâu, care emana dinspre Elena, din camera obscură. *Aşteaptă,* îi spuse.

Matt rămase nemişcat, renunţând la orice încercare de a se apropia de uşă.

— Dacă ai vrut să mă sperii, ai reuşit, îi spuse lui Stefan cu o voce joasă. Ce mai vrei?

Acum, îi spuse Stefan Elenei. Iar către Matt:

— Întoarce-te.

Matt se întoarse. Şi îşi înăbuşi un strigăt.

Elena stătea acolo, dar nu Elena din acea după amiază, când o văzuse ultima oară Matt. Acum era desculţă sub rochia ei lungă. Cutele muselinei albe subţiri care stătea lipită de trupul ei erau acoperite cu cristale de gheaţă care străluceau în lumina de sus. Pielea ei, întotdeauna palidă, avea un luciu iernatic ciudat, iar părul auriu părea acoperit de un lustru argintiu. Dar diferenţa adevărată se vedea pe chipul ei. Peste ochii aceia de un albastru adânc erau lăsate pleoapele grele, dându-i un aspect somnoros, şi totuşi părea nefiresc de trează. Iar buzele îi erau arcuite cu o anticipare senzuală şi în acelaşi timp cu o foame lacomă. Era mai frumoasă decât fusese în viată, dar era o frumuseţe înspăimântătoare.

În vreme ce Matt se holba la ea, paralizat, limba roz a Elenei

trecu încet peste buzele ei.

— Matt, spuse ea, prelungind prima consoană a numelui, apoi zâmbi.

Stefan auzi cum lui Matt i se taie răsuflarea de uimire neîncrezătoare, apoi suspinul pe care îl scoase când în cele din urmă se trase în spate din faţa Elenei.

E în regulă, spuse el, trimiţând gândul către Matt cu ajutorul Puterii. Când Matt tresări zvâcnind către el şi privindu-l cu ochi măriţi de şoc, Stefan adăugă:

— Deci acum ştii.

Expresia lui Matt îi spunea că nu voia să ştie, iar Stefan vedea pe chipul lui refuzul de a accepta. Dar Damon apăru lângă Elena şi păşi puţin spre dreapta, adăugându-şi prezenţa la atmosfera încărcată din încăpere.

Matt era înconjurat. Cei trei îl încercuiau, inuman de frumoşi şi de ameninţători.

Stefan putea adulmeca frica lui Matt. Era frica neputincioasă a iepurelui în faţa vulpii, a şoarecelui în faţa bufniţei. Iar Matt avea dreptate să se teamă. Ei erau prădătorii; el era cel vânat. Scopul lor în viaţă era să îl omoare.

Iar acum instinctele nu mai puteau fi stăpânite. Instinctul lui Matt era de a intra în panică şi de a o lua la fugă, ceea ce declanşa reflexe în mintea lui Stefan. Când prada fugea, prădătorul o urmărea; lucrurile erau simple. Toţi cei trei prădători de aici erau tensionaţi şi nerăbdători, iar Stefan simţea că nu putea fi responsabil pentru consecinţe dacă Matt încerca să fugă.

Nu vrem să-ţi facem rău, îi spuse lui Matt. *Elena are nevoie de tine şi ceea ce îşi doreşte nu îţi va face rău permanent. Nici măcar nu trebuie să te doară, Matt.*

Dar muşchii lui Matt erau încă încordaţi pentru fugă, iar Stefan îşi dădu seama că toţi trei îl pândeau, se strângeau tot mai aproape de el, gata să-i taie orice posibilitate de scăpare.

Ai spus că ai face orice pentru Elena, îi aminti disperat lui Matt, şi atunci îl văzu făcându-şi alegerea.

Matt expiră adânc şi tensiunea i se scurse din trup.

— Ai dreptate, aşa am spus, şopti. Îşi adună puterile în mod vizibil înainte de a continua. De ce are nevoie?

Elena se aplecă în faţă şi-şi puse un deget pe gâtul lui Matt, trasând conturul unei artere proeminente.

— Nu aia, spuse repede Stefan. L-ai omorî. Arată-i, Damon.

Insistă, atunci când Damon nu se obosi să o facă: *Arată-i.*

— Încearcă aici, sau aici.

Damon arătă cu o eficientă cinică, ţinând în sus bărbia lui Matt. Era suficient de puternic pentru ca Matt să nu poată să se smulgă din strânsoarea lui şi Stefan simţi cum pe Matt îl cuprinde din nou panica.

Ai încredere în mine, Matt. Trecu în spatele băiatului. *Dar trebuie să fie alegerea ta,* încheie el, brusc cuprins de compasiune. *Te poţi răzgândi.*

Matt ezită şi apoi vorbi printre dinţii încleştaţi.

— Nu. Vreau să ajut. Vreau să te ajut, Elena.

— Matt, şopti ea, cu ochii ei albaştri ca nestematele, tiviţi de gene dese, aţintiţi asupra lui.

Apoi privirea ei coborî spre gâtul lui şi buzele i se deschiseră înfometate. Nu se mai vedea acea nesiguranţă pe care o arătase când Damon îi sugerase să se folosească de paramedici.

— Matt.

Zâmbi din nou şi apoi se repezi fulgerător, ca o pasăre care atacă.

Stefan îşi aşeză palma pe spatele lui Matt pentru a-l sprijini. Pentru o clipă, când dinţii Elenei îi sfâşiară pielea, Matt încercă să se tragă înapoi, dar Stefan gândi repede: *Nu te împotrivi; asta face să te doară.*

Pe când Matt încerca să se relaxeze, un ajutor neaşteptat veni de la Elena, care radia gândurile calde şi pline de bucurie ale unui pui de lup care era hrănit. De data aceasta nimerise din prima încercare tehnica muşcatului şi era plină de mândrie inocentă şi satisfacţie crescândă pe când durerile ascuţite ale foamei începeau să se domolească. Şi de recunoştinţă pentru Matt, îşi dădu Stefan seama, cu o strângere de inimă bruscă de gelozie. Elena nu îl ura pe Matt şi nici nu voia să îl omoare, pentru că nu reprezenta o ameninţare pentru Damon. Elena ţinea la Matt.

Stefan o lăsă să ia atât cât nu era periculos, apoi interveni. *Ajunge, Elena. Nu cred că vrei să-i faci rău.* Dar fu nevoie de eforturile combinate ale lui, ale lui Damon şi ale unui Matt ameţit pentru a o desprinde.

— Acum trebuie să se odihnească, spuse Damon. O duc undeva unde poate să o facă în siguranţă.

Nu îi cerea voie lui Stefan; îi comunica doar.

În vreme ce plecau, vocea lui mentală adăugă, doar pentru urechile lui Stefan: *N-am uitat cum m-ai atacat, frate. O să*

vorbim despre asta mai târziu.

Stefan se uită lung după ei. Văzuse cum ochii Elenei rămân aţintiţi asupra lui Damon, cum îl urmează fără să pună întrebări. Dar acum ea nu mai era în pericol; sângele lui Matt îi dăduse forţa de care avea nevoie. Numai la asta trebuia să se gândească Stefan, şi îşi spuse că asta era tot ce conta.

Se întoarse şi văzu expresia uluită a lui Matt. Băiatul uman se prăbuşise într-un scaun de plastic şi se holba drept înainte.

Apoi privirea lui se ridică şi se aţinti în ochii lui Stefan, iar cei doi se uitară lung unul la celălalt, încruntaţi.

— Aşa deci, spuse Matt. Acum ştiu. Clătină din cap, întorcând privirea într-o parte. Dar tot nu pot să cred, murmură. Se apăsă uşor cu degetele pe gât şi se strâmbă. Cu excepţia ăsteia. Apoi se încruntă. Tipul ăla, Damon, cine e?

— Fratele meu mai mare, spuse Stefan pe un ton detaşat. De unde ştii cum îl cheamă?

— Era acasă la Elena săptămâna trecută. Pisoiul l-a scuipat. Matt tăcu pentru o clipă, amintindu-şi altceva. Iar Bonnie a avut un fel de criză mediumnică.

— A avut o premoniţie? Ce a spus?

— A spus… a spus că *Moartea era în casă.*

Stefan îşi întoarse privirea către uşa pe care ieşiseră Damon şi Elena.

— A avut dreptate, spuse.

— Stefan, ce se întâmplă?

Vocea lui Matt avea o notă vag rugătoare.

— Tot nu înţeleg, zise el. Ce s-a întâmplat cu Elena? Aşa o să rămână întotdeauna? Nu putem face nimic?

— Să rămână cum? întrebă Stefan cu brutalitate. Dezorientată? Un vampir?

Matt îşi întoarse privirea.

— Amândouă, spuse.

— În privinţa primei, e posibil să devină mai raţională acum, după ce s-a hrănit. Oricum, asta crede Damon. Cât despre cea de-a doua, nu e decât un singur lucru pe care-l poţi face pentru a-i schimba starea. Ochii lui Matt se luminară de speranţă şi Stefan continuă: Poţi să iei un ţăruş de lemn şi să i-l înfigi în inimă. Atunci n-o să mai fie un vampir. O să fie doar moartă.

Matt se ridică şi se duse la fereastră.

— Dar tu n-o vei omorî, pentru că asta s-a întâmplat deja. S-a înecat în râu, Matt. Dar pentru că avea suficient sânge de la

mine – aici Stefan făcu o pauză pentru a-şi calma vocea – şi, se pare, de la fratele meu, ea s-a schimbat în loc să moară pur şi simplu. S-a trezit un prădător, la fel ca şi noi. Şi asta va fi de acum înainte.

Continuând să stea cu spatele la Stefan, Matt răspunse:

— Am ştiut dintotdeauna că era ceva ciudat cu tine. Mi-am spus că era doar faptul că vii dintr-o altă ţară. Clătină din nou din cap, dezamăgit de sine însuşi. Dar în adâncul sufletului am ştiut că era mai mult de-atât. Şi totuşi, ceva tot îmi spunea că pot să am încredere în tine, şi am avut.

— Ca atunci când ai mers cu mine să iau verbina.

— Mda. Ca atunci. Apoi întrebă: Acum poţi să-mi spui pentru ce dracu' era aia?

— Pentru protecţia Elenei. Voiam să-l ţin pe Damon departe de ea. Dar se pare că nu asta era ceea ce voia şi ea.

Nu putu să-şi ascundă amărăciunea, sentimentul copleşitor de trădare din voce. Matt se întoarse către el.

— N-o judeca înainte să cunoşti toate datele, Stefan. Ăsta e un lucru pe care l-am învăţat.

Stefan fu surprins, apoi îi zâmbi lui Matt, un zâmbet lipsit de amuzament. Acum, el şi Matt erau în aceeaşi situaţie – foştii prieteni ai Elenei. Se întrebă dacă se va purta la fel de decent ca şi Matt. Dacă îşi va accepta înfrângerea ca un gentleman.

Nu credea asta.

Afară se stârnise o rumoare. Era imperceptibilă pentru urechea omenească şi Stefan aproape o ignoră – până deveni conştient de cuvinte.

Apoi îşi aminti ceea ce făcuse în această şcoală cu doar câteva ore înainte. Până în acel moment, uitase cu totul de Tyler Smallwood şi de prietenii lui.

Acum amintirea îi reveni în minte; ruşinea şi oroarea îl sufocară. Îşi pierduse minţile de durerea morţii Elenei, şi raţiunea lui cedase sub presiune. Dar asta nu era o scuză pentru ceea ce făcuse. Oare erau cu toţii morţi? El, care jurase cu atâta vreme în urmă să nu omoare, omorâse astăzi şase oameni?

— Stefan, aşteaptă. Unde te duci?

Când Stefan nu răspunse, Matt îl urmă, aproape alergând pentru a ţine pasul cu el, afară din clădirea principală a şcolii, către zona asfaltată. În marginea îndepărtată a terenului de fotbal, domnul Shelby stătea lângă baraca semicirculară.

Chipul administratorului era cenuşiu, brăzdat de cute săpate

acolo de groază. Părea să încerce să strige, dar din gura lui ieşeau doar icnete răguşite. Împingându-l într-o parte, Stefan se uită în încăpere şi avu o senzaţie curioasă de *deja-vu.*

Părea Camera Spintecătorului Nebun din Casa Bântuită. Doar că asta nu era o scenă aranjată pentru vizitatori. Totul era real.

Peste tot erau aruncate trupuri, printre bucăţi rupte de lemn şi cioburi de sticlă de la ferestrele sparte. Fiecare centimetru pătrat din încăpere era împroşcat cu sânge, roşu-maroniu şi cu un aspect sinistru pe măsură ce se închega. Iar o privire aruncată trupurilor arăta de ce: fiecare avea două răni purpurii pe gât. Cu excepţia lui Caroline: gâtul ei era neatins, dar ochii îi erau larg deschişi, cu o privire goală.

În spatele lui Stefan, Matt nu mai putea să respire.

— Stefan, Elena n-a… n-a…

— Taci, îi răspunse încordat Stefan.

Se uită în spate la domnul Shelby, dar el se împiedicase de căruciorul cu mături şi mopuri şi găcea prăbuşit peste el. Sticla scrâşni sub picioarele lui Stefan când traversă încăperea şi îngenunche lângă Tyler.

Nu era mort. Când îşi dădu seama de asta, uşurarea îl străbătu pe Stefan asemenea unui talaz. Pieptul lui Tyler se mişca aproape imperceptibil şi când Stefan ridică puţin capul băiatului, ochii lui se între-deschiseră, cu o privire sticloasă, neclară.

Nu-ţi aminteşti nimic, îi spuse Stefan în gând. Şi în timp ce făcea asta, se întrebă de ce se mai obosea. Ar trebui pur şi simplu să plece din Fell’s Church, să dispară acum din aceste locuri şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Dar n-o va face. Nu atâta timp cât Elena era aici.

Adună minţile inconştiente ale celorlalţi în Puterea lui mentală şi le spuse acelaşi lucru, întipărindu-le ideea adânc în creiere. *Nu-ţi vei aduce aminte cine te-a atacat. Toată după-amiaza e o pagină goală în mintea ta.*

Simţi cum Puterile lui mentale tremură, asemenea unor muşchi foarte obosiţi. Erau aproape de epuizare completă.

Afară, domnul Shelby îşi recăpătase vocea în cele din urmă şi striga. Epuizat, Stefan lăsă capul lui Tyler să cadă la loc pe jos, printre degetele lui, şi se răsuci.

Matt stătea cu dinţii dezgoliţi, cu nările umflate, ca şi cum tocmai mirosise ceva dezgustător. Ochii lui erau ochii unui străin.

— Nu Elena, şopti el. Tu ai făcut asta.

Taci! Stefan trecu pe lângă el, împingându-l deoparte, şi se cufundă în răceala binefăcătoare a nopţii, punând o distanţă între el şi acea încăpere, simţind aerul îngheţat pe pielea fierbinte. Un zgomot de paşi alergând dinspre sala de mese îi spuse că strigătele domnului Shelby fuseseră în sfârşit auzite de nişte oameni.

— Tu ai făcut-o, nu-i aşa? Matt îl urmase pe Stefan afară pe terenul de fotbal. Vocea lui arăta că se străduia să înţeleagă. Stefan se întoarse către el.

— Da, eu am făcut-o, mârâi el. Îl privi fix pe Matt, fără să ascundă ameninţarea furioasă de pe chipul lui. Ţi-am spus, Matt, noi suntem vânători. Omorâm. Voi sunteţi oile, noi suntem lupii. Iar Tyler şi-a cerut-o în fiecare zi de când am venit aici.

— Şi-a cerut un pumn în nas, sigur. Aşa cum i-ai dat înainte. Dar… asta?

Matt se apropie de el, privindu-l în ochi, netemător. Avea curaj, Stefan trebuia să recunoască.

— Şi nici măcar nu-ţi pare rău? Nici măcar n-o regreţi? întrebă Matt.

— De ce-aş face-o? răspunse Stefan rece, pe un ton sec. Tu regreţi după ce ai mâncat prea multă friptură? Îţi pare rău pentru vacă?

Văzu privirea lui Matt, neîncrezătoare, şocată, scârbită, şi durerea din piept i se mări. Era mai bine ca Matt să stea departe de el de acum încolo, foarte departe. Altfel Matt ar putea sfârşi ca trupurile acelea din baracă. Confirmă, pe un ton rece:

— Eu sunt ceea ce sunt, Matt. Şi dacă nu poţi accepta asta, atunci mai bine să stai departe de mine.

Matt îl mai privi lung o clipă, iar expresia lui de şoc scârbit se transformă în deziluzie scârbită. Muşchii maxilarului îi erau încordaţi. Apoi, fără nici un cuvânt, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Elena era în cimitir.

Damon o lăsase acolo, cerându-i să rămână în acel loc până când se întorcea el. Dar ea nu voia să stea acolo. Se simţea obosită, fără să-i fie cu adevărat somn, iar noul sânge avea efectul unei doze puternice de cafeină. Voia să plece să exploreze.

Cimitirul era plin de o activitate febrilă, deşi nu se vedea nici un om. O vulpe se furişa prin umbre către poteca ce ducea la

râu. Rozătoare mici îşi săpau tuneluri pe sub iarba rară înaltă din jurul pietrelor de mormânt, umblând de colo-colo şi chiţăind. O bufniţă zbură aproape în tăcere către biserica în ruine, unde se lăsă pe clopotniţă cu un strigăt straniu.

Elena se ridică şi o urmă. Aşa era mult mai bine decât să se ascundă în iarbă ca un şoarece. Privi cu interes în jurul bisericii în ruine, folosindu-şi simţurile ascuţite pentru a o cerceta. Cea mai mare parte a acoperişului se prăbuşise şi numai trei pereţi mai stăteau în picioare, dar clopotniţa se înălţa asemenea unui monument singuratic în mijlocul molozului.

Pe o latură se vedea mormântul lui Thomas şi al Honoriei Fell's, ca o cutie sau un sicriu mare din piatră. Elena se uită cu o expresie gravă la feţele albe de marmură ale efigiilor lor de pe capacul cutiei. Zăceau acolo odihnindu-se în pace, cu ochii închişi, cu mâinile încrucişate pe piept. Thomas Fell's arăta serios şi puţin cam sever, dar Honoria părea doar tristă. Elena se gândi absentă la propriii ei părinţi, care zăceau unul lângă altul în cimitirul nou.

O să mă duc acasă; acolo o să mă duc, îşi spuse. Tocmai îşi amintise de casă. Acum o putea vedea în gând: camera ei drăguţă cu draperii albastre şi mobilă de cireş şi micul şemineu. Şi ceva important sub o scândură din garderobă.

Găsi drumul către Maple Street purtată de un instinct mai adânc decât amintirea, care îi conducea paşii într-acolo. Era o casă veche, foarte veche, cu o verandă mare în faţă şi ferestre înalte, din podea până în tavan. Maşina lui Robert era parcată pe alee.

Elena porni către uşa de la intrare şi apoi se opri. Exista un motiv pentru care oamenii nu trebuiau să o vadă, deşi acum nu-şi putea aduce aminte care anume. Ezită, şi apoi se caţără agil pe gutui către camera ei.

Dar nu avea să reuşească să intre acolo fără să fie văzută. Pe pat stătea o femeie, ţinând în poală chimonoul roşu al Elenei şi uitându-se lung la el. Mătuşa Judith. Robert stătea lângă masa de toaletă, vorbindu-i. Elena descoperi că putea desluşi ceea ce murmura el chiar şi prin fereastra închisă.

— …din nou mâine, spunea el. Asta dacă nu e furtună. Or să cerceteze fiecare centimetru din pădurile alea, şi or s-o găsească, Judith. O să vezi.

Mătuşa Judith spuse ceva şi el continuă, cu o voce mai disperată:

— Nu putem renunţa să mai sperăm, indiferent ce spun fetele…

— Degeaba, Robert. Mătuşa Judith îşi ridicase în sfârşit privirea şi ochii ei erau roşii, dar uscaţi. E inutil.

— Ce e inutil? Căutările? Nu vreau să te aud vorbind aşa, spuse Robert şi veni lângă ea.

— Nu, nu e vorba numai de asta… deşi eu ştiu, în adâncul inimii mele, că n-o s-o găsim în viaţă. Ceea ce vreau să spun e… totul. Noi. Ce s-a întâmplat azi e vina noastră…

— Nu-i adevărat. A fost un accident absolut aiurea.

— Da, dar noi l-am provocat. Dacă n-am fi fost atât de aspri cu ea, n-ar fi plecat niciodată singură cu maşina şi n-ar fi fost prinsă de furtună. Nu, Bob, nu încerca să mă opreşti. Vreau să mă asculţi. Mătuşa Judith respiră adânc şi continuă. Şi nu e vorba numai de ziua de azi. Elena are probleme de multă vreme, încă de când a început şcoala, şi într-un fel sau altul am ignorat toate semnele. Pentru că am fost atât de concentrată asupra mea – asupra *noastră* – încât nu le-am mai dat atenţie. Acum înţeleg foarte bine. Iar acum că Elena… nu mai e… nu vreau să se întâmple acelaşi lucru şi cu Margaret.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu pot să mă mărit cu tine, nu atât de repede cum aveam de gând. Poate că niciodată. Fără să se uite la el, spuse încet: Margaret a pierdut deja prea mult. Nu vreau să simtă că mă pierde şi pe mine.

— N-o să te piardă. De fapt, o să câştige pe cineva, pentru că eu o să fiu aici mult mai mult decât până acum. Ştii cât ţin la ea.

— Îmi pare rău, Bob, dar eu nu văd lucrurile aşa.

— Nu cred că vorbeşti serios. După atâta vreme de când vin aici… după câte am făcut…

Vocea mătuşii Judith era sleită şi implacabilă.

— Vorbesc foarte serios.

Din gutuiul de lângă fereastră, Elena îl privea curioasă pe Robert. O venă îi pulsa pe frunte şi faţa i se înroşise.

— Mâine o să gândeşti altfel, spuse el.

— Nu, am să gândesc la fel.

— Nu vorbeşti serios…

— Ba da, vorbesc. Nu-mi spune că o să mă răzgândesc, pentru că n-am de gând s-o fac.

Pentru o clipă, Robert se uită în jur frustrat, cu o expresie neajutorată; apoi chipul i se înnegură. Vorbi, şi vocea îi era tară

vlagă şi rece.

— Înţeleg. Ei, dacă ăsta e răspunsul tău final, atunci ar fi mai bine să plec acum.

— Bob.

Mătuşa Judith se întoarse, surprinsă, dar el ieşise deja pe uşă. Ea se ridică în picioare, clătinându-se, ca şi cum nu era sigură dacă să se ducă sau nu după el. Degetele ei frământară materialul roşu pe care-l ţinea în mână.

— Bob! strigă din nou, mai insistent, şi se întoarse să lase chimonoul Elenei pe pat înainte de a coborî după Robert.

Dar când se răsuci, icni, cu răsuflarea tăiată, şi îşi duse o mână la gură. Încremeni. Ochii ei îi întâlniră pe ai Elenei prin geamul argintiu. Rămaseră mult timp uitându-se una la alta, nemişcate. Apoi mătuşa Judith îşi luă mâna de la gură şi începu să ţipe.

Capitolul 4

Ceva o smulse pe Elena din copac şi, protestând zgomotos, ea căzu şi ateriza în picioare, ca o pisică. O clipă mai târziu genunchii ei loviră pământul şi se juliră.

Se dădu înapoi, cu degetele îndoite ca nişte gheare pentru a-l ataca pe cel care făcuse asta. Damon o plesni peste mână.

— De ce m-ai tras de-acolo? îl întrebă supărată.

— De ce n-ai rămas unde ti-am zis să stai? se răsti el.

Se uitară unul la celălalt, furioşi. Apoi atenţia Elenei fu acaparată de altceva. Ţipătul din camera de sus continua să se audă, însoţit acum de zgâlţâieli şi bătăi în fereastră. Damon o împinse lângă zidul casei, unde nu puteau fi văzuţi de la etaj.

— Hai să plecăm din hărmălaia asta, spuse el nemulţumit, privind în sus.

Fără să mai aştepte un răspuns, o apucă pe Elena de braţ. Ea se împotrivi.

— Trebuie să intru în casă!

— Nu poţi. Îi aruncă un rânjet feroce, ca de lup. Şi nu e o figură de stil. Nu poţi să intri in casa aia. N-ai fost invitată.

Nedumerită pentru o clipă, Elena îl lăsă să o tragă după el câţiva paşi. Apoi se împotrivi din nou.

— Dar am nevoie de jurnalul meu!

— Ce?

— E în garderoba mea, sub o scândură. Şi am nevoie de el. Nu pot să dorm fără jurnalul meu.

Elena nu ştia de ce se agita atâta pentru jurnal, dar era convinsă că era foarte important.

Damon păru exasperat; apoi se lumină la faţă.

— Poftim, spuse el calm, cu ochi strălucitori. Scoase ceva de sub jachetă. Ia-l. Elena se uită cu îndoială la ceea ce îi oferea el.

— E jurnalul tău, nu? întrebă el.

— Da, dar e jurnalul vechi. Eu îl vreau pe cel nou.

— Deocamdată va trebui să te mulţumeşti cu ăsta. Hai să mergem, înainte să se trezească toată strada.

Vocea lui devenise din nou rece şi poruncitoare.

Elena se uită la caietul pe care îl ţinea el în mână. Era mic, cu coperte de catifea albastră şi o încuietoare de alamă. Poate că nu ultimul strigăt în materie de jurnale, dar avea un aspect familiar. Hotărî că era acceptabil.

Îl lăsă pe Damon să o conducă în noapte.

Nu întrebă unde mergeau. Nu-i păsa prea mult. Dar recunoscu casa de pe Magnolia Avenue; era cea în care locuia Alaric Saltzman.

Şi Alaric fu cel care le deschise uşa, făcându-le semn să intre. Profesorul de istorie arăta ciudat însă şi nu părea să-i vadă cu adevărat. Ochii lui aveau o privire sticloasă şi se mişca precum un robot.

Elena îşi linse buzele.

— Nu, spuse Damon tăios. Pe ăsta nu-l muşti. E ceva ciudat cu el, dar o să fii în siguranţă în casa lui. Şi eu am mai dormit aici. Aici sus.

O conduse pe un şir de trepte către un pod luminat de o singură fereastră mică. Era ticsit cu tot felul de lucruri: sănii, schiuri, un hamac. În capătul îndepărtat, se vedea o saltea veche aşezată pe jos.

— Nici n-o să ştie mâine-dimineaţă că eşti aici. Întinde-te.

Elena se supuse, aşezându-se într-o poziţie care i se părea normală. Se întinse pe spate, cu mâinile încrucişate peste jurnalul pe care îl ţinea pe piept.

Damon trase peste ea o bucată de muşama, acoperindu-i picioarele goale.

— Culcă-te, Elena, spuse.

Se aplecă deasupra ei şi pentru o clipă ea crezu că avea de gând să… să facă ceva. Gândurile ei erau atât de confuze. Dar

ochii lui negri ca noaptea îi umplură privirea. Apoi el se dădu înapoi şi ea putu să respire din nou. Umbrele din mansardă o învăluiră. Ochii i se închiseră şi se cufundă în somn.

Se trezi încet, adunând treptat informaţii despre locul în care se afla. Părea să fie podul casei cuiva. Ce căuta aici?

Printre grămezile de lucruri acoperite cu muşama păreau să mişune şoareci sau şobolani, dar sunetul nu o deranja. Pe la marginea ferestrei oblonite se vedea o dungă vagă de lumină palidă. Elena dădu deoparte pătura improvizată şi se ridică să cerceteze.

Cu siguranţă era podul cuiva, dar nu al unei persoane cunoscute. Se simţea ca şi cum fusese bolnavă mult timp şi acum tocmai îşi revenise din lunga boală. Oare ce zi era? se întrebă.

Sub ea auzea voci. La parter. Ceva îi spuse să rămână tăcută şi prudentă. Se temea să nu facă vreun zgomot. Deschise uşor uşa podului şi coborî cu grijă pe palier. Se uită în jos şi văzu un living. Îl recunoscu; stătuse pe otomanul acela când Alaric Saltzman dăduse o petrecere. Era în casa familiei Ramsey.

Iar Alaric Saltzman era acolo jos; îi vedea creştetul de culoarea nisipului. Vocea lui o nedumerea. După o clipă îşi dădu seama că nu vorbea plin de sine sau prosteşte aşa cum o făcuse în clasă. Nici nu bălmăjea aiureli psihologice, ci discuta calm şi hotărât cu doi bărbaţi.

— Ar putea fi oriunde, chiar sub nasul nostru. Dar mai probabil afară din oraş. Poate în pădure.

— De ce în pădure? întrebă unul dintre bărbaţi. Elena recunoscu vocea, ca şi capul chel. Era domnul Newcastle, directorul liceului.

— Adu-ţi aminte, primele două victime au fost găsite lângă pădure, spuse celălalt bărbat.

Să fie oare doctorul Feinberg? se întrebă Elena. Ce caută aici? Ce caut *eu* aici?

— Nu, e mai mult de-atât, spuse Alaric. Ceilalţi bărbaţi îl ascultau cu respect, chiar cu deferenţă.

— Pădurea are o legătură cu toate astea. E posibil ca ei să aibă o ascunzătoare acolo, un bârlog unde se pot face nevăzuţi dacă sunt descoperiţi. Dacă există o asemenea ascunzătoare, o s-o descopăr.

— Eşti sigur? întrebă doctorul Feinberg.

— Sunt sigur, spuse Alaric concis.

— Şi acolo crezi tu că e Elena, spuse directorul. Dar o să rămână acolo? Sau o să se întoarcă în oraş?

— Nu ştiu. Alaric făcu câţiva paşi prin cameră şi luă o carte de pe măsuţa joasă de lângă canapea, trecându-şi absent degetele peste ea. O cale de a afla asta ar fi să le urmărim pe prietenele ei, Bonnie McCullough şi fata aia cu părul negru, Meredith. E posibil ca ele să fie primele care o văd. Aşa se întâmplă de obicei.

— Şi odată ce o găsim…? întrebă doctorul Feinberg.

— Lăsaţi asta pe seama mea, spuse Alaric calm, încruntat.

Închise cartea şi o lăsă să cadă pe masă cu un sunet tulburător de hotărât. Directorul se uită la ceas.

— Ar trebui să plec; slujba începe la ora zece. Presupun că veniţi amândoi, nu? Se opri o clipă în drum spre uşă pentru a se uita înapoi, nehotărât. Alaric, sper că te poţi ocupa de treaba asta. Când te-am chemat, lucrurile nu ajunseseră atât de departe. Acum încep să mă întreb…

— Pot să mă ocup de asta, Brian. Ţi-am spus, lasă totul în grija mea. Ai prefera să vezi liceul „Robert E. Lee” în toate ziarele, nu doar ca scena unei tragedii, ci şi ca „Liceul bântuit din districtul Boone”? Un loc de adunare pentru vampiri? Şcoala unde umblă morţii vii? Asta e publicitatea pe care ţi-o doreşti?

Domnul Newcastle ezită, muşcându-şi buza, apoi încuviinţă din cap, păstrându-şi aerul nefericit.

— În regulă, Alaric. Dar acţionează repede şi definitiv. Ne vedem la biserică.

Plecă, urmat de doctorul Feinberg.

Alaric rămase acolo un timp, părând să privească în gol. În cele din urmă încuviinţă din cap o dată şi ieşi şi el din casă pe uşa din faţă.

Elena urcă înapoi scările către pod.

Despre ce vorbiseră ei? Se simţea confuză, ca şi cum ar fi plutit liber în spaţiu şi timp. Trebuia să ştie ce zi era, de ce se afla aici, şi de ce îi era atât de frică. De ce simţea cu atâta convingere că nimeni nu trebuia să o vadă, sau să o audă, sau să ştie de existenţa ei?

Se uită în jurul ei prin pod, dar nu văzu nimic care ar fi putut-o ajuta. Acolo unde dormise nu se aflau decât salteaua şi bucata de muşama – şi un caiet mic cu coperţi albastre.

Jurnalul ei! Îl luă grăbită şi îl deschise, frunzărindu-l.

Însemnările se opreau la 17 octombrie; n-aveau cum s-o ajute să descopere data de astăzi. Dar pe măsură ce se uita la propriul ei scris, în mintea ei prindeau contur imagini care se succedau asemenea unor perle într-un şirag, pentru a alcătui amintiri. Fascinată, se aşeză încet pe saltea. Dădu înapoi foile până la început şi începu să citească despre viaţa Elenei Gilbert.

Când termină, se simţi vlăguită de teamă şi oroare. Puncte luminoase dansau pâlpâitoare în faţa ochilor ei. Era atâta durere în aceste pagini. Atâtea intrigi, atâtea taine, atâta nevoie. Era povestea unei fete care se simţise pierdută în propriul ei oraş, în propria ei familie. Care căutase... ceva, ceva ce nu putuse niciodată atinge. Dar nu asta îi stârnise în piept acea panică violentă care o sleia de toată energia din trup. Nu asta o făcea să se simtă ca şi cum cădea chiar dacă stătea aşezată, nemişcată. Ceea ce născuse acea panică era faptul că *îşi amintea.*

Acum îşi amintea totul.

Podul, râul învolburat. Groaza care o cuprinsese când plămânii ei rămăseseră fără aer şi când nu mai putea respira decât apă. Durerea pe care o simţise. Şi momentul final când durerea încetase, când totul încetase. Când totul... încetase.

Oh, Stefan, mi-a fost atât de frică, îşi spuse. Şi aceeaşi frică se afla acum în inima ei. În pădure, cum putuse să se poarte aşa cu Stefan? Cum putuse să uite de el, cum putuse să uite tot ceea ce însemna el pentru ea? Ce o făcuse să acţioneze în acel fel?

Dar ştia prea bine. În miezul conştiinţei ei, ştia. Nimeni nu se ridica şi pleca după ce se îneca astfel. Nimeni nu se ridica şi pleca viu.

Încet, se sculă şi se duse să se uite la fereastra oblonită. Ochiul întunecat de geam îi fu oglindă, arătându-i imaginea ei.

Nu era reflecţia pe care o văzuse în vis, când alergase de-a lungul unui coridor cu oglinzi care păreau să aibă o viaţă a lor proprie. Nu era nimic viclean sau crud pe acest chip. Şi totuşi, era uşor diferit de ceea ce era ea obişnuită să vadă până acum. Pielea ei avea o lucire palidă, iar ochii o goliciune izbitoare. Elena îşi duse degetele la gât, pe ambele părţi. De aici îi luaseră sângele Stefan şi Damon. Oare fusese într-adevăr de prea multe ori, şi luase şi ea prea mult de la ei?

Probabil că aşa se întâmplase. Iar acum, tot restul vieţii ei, tot restul existenţei ei, va trebui să se hrănească la fel ca Stefan. Va trebui să...

Căzu în genunchi, lipindu-şi fruntea de una dintre grinzile

podului. Nu pot, îşi spuse. Oh, Doamne, Te rog, nu pot. Nu pot.

Nu fusese niciodată un om foarte credincios. Dar din adâncul ei, groaza se revărsa şi fiecare fibră din trupul său ţipa după ajutor. Oh, Doamne, Te rog. Oh, Te rog, Te rog, ajută-mă. Nu cerea ceva în mod special; nu-şi putea aduna într-atât de mult gândurile.

Nu spunea decât: *Oh, te rog, ajută-mă, o, te rog, te rog.*

După un timp, se ridică din nou.

Faţa ei era tot palidă, dar frumoasă într-un fel straniu, ca un porţelan fin luminat dinăuntru. În ochii ei se vedeau încă umbre. Dar era ceva hotărât în privirea lor.

Trebuia să îl găsească pe Stefan. Dacă exista vreun ajutor pentru ea, el trebuia să ştie. Iar dacă nu era… ei bine, cu atât mai mult avea nevoie de el. Nu exista un alt loc unde voia să fie – decât alături de el.

Închise cu grijă în urma ei uşa de la pod. Alaric Saltzman nu trebuia să-i descopere ascunzătoarea. Pe perete, văzu un calendar cu zilele până la 4 decembrie tăiate. Patru zile de la noaptea de sâmbătă. Dormise patru zile.

Când ajunse la uşa de la intrare, se crispă în faţa luminii de afară. O durea. Deşi cerul era atât de întunecat încât părea că stă să plouă sau să ningă, o dureau ochii. Trebui să facă un efort pentru a părăsi siguranţa casei, apoi avu un sentiment paranoic atunci când se trezi în plină stradă. Se furişă pe lângă garduri, rămânând în apropierea copacilor, gata să se ascundă în umbra lor. Ea însăşi se simţea asemenea unei umbre – sau ca o fantomă, în rochia albă lungă a Honoriei Fell’s. Oricine ar fi văzut-o s-ar fi speriat de moarte.

Dar toată prudenţa ei se dovedi inutilă. Nu era nimeni pe străzi ca să o vadă; oraşul arăta părăsit. Trecu pe lângă case care păreau pustii, curţi goale, magazine închise. Văzu curând şiruri de maşini parcate pe stradă, dar şi ele erau goale.

Şi apoi văzu profilându-se pe cer o formă care o făcu să se oprească în drum. O clopotniţă, albă pe fundalul norilor deşi şi întunecaţi. Picioarele Elenei tremurau pe când se furişă mai aproape de clădire. Ştia biserica asta de când se născuse; văzuse crucea de pe acel zid de o mie de ori. Dar acum se apropia de ea ca şi când crucea era un animal într-o cuşcă ce ar putea să scape şi să o muşte. Îşi lipi palma de zidul de piatră şi o apropie încet, puţin câte puţin, de simbolul sculptat.

Când degetele ei desfăcute atinseră braţul crucii, ochii i se

umplură de lacrimi şi i se puse un nod în gât. Îşi lăsă palma să alunece de-a lungul lui până când acoperi uşor crucea. Apoi se rezemă de zid şi lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraji.

Nu sunt rea, îşi spuse. Am făcut lucruri pe care nu trebuia să le fac. M-am gândit la mine prea mult; nu le-am mulţumit niciodată lui Matt, lui Bonnie şi lui Meredith pentru tot ce-au făcut pentru mine. Ar fi trebuit să mă joc mai mult cu Margaret şi să fiu mai drăguţă cu mătuşa Judith. Dar nu sunt rea. Nu sunt blestemată.

Când lacrimile îi secară şi putu să vadă din nou, ridică privirea către clădire. Domnul Newcastle spusese ceva despre biserică. Despre asta vorbise?

Evită faţada şi intrarea principală. Exista o uşă laterală care ducea la galeria corului, şi Elena se furişă tăcută în sus pe scări şi privi în jos de la galerie.

Văzu imediat de ce fuseseră străzile pustii. Se părea că toată lumea din Fell’s Church era acolo. Fiecare loc de pe bănci era ocupat, iar toată partea din spate a navei era plină de oameni care stăteau în picioare. Uitându-se la primele rânduri, Elena îşi dădu seama că recunoştea fiecare chip; erau colegi de clasă de-ai ei, vecini, şi prieteni de-ai mătuşii Judith. Mătuşa Judith era şi ea acolo, îmbrăcată în rochia neagră pe care o purtase la înmormântarea părinţilor Elenei.

Oh, Doamne. Degetele Elenei se încleştară de balustradă. Până acum fusese ocupată să privească doar, însă vocea monotonă a părintelui Bethea se transformă brusc în cuvinte.

— … ne împărtăşim amintirile despre această copilă atât de deosebită, spuse el şi se dădu într-o parte.

Elena urmări ceea ce se întâmplă în continuare cu sentimentul straniu că stătea într-o lojă şi asista la o piesă de teatru. Nu era deloc implicată în evenimentele care se desfăşurau jos pe scenă; era doar un spectator, dar ceea ce privea era viaţa *ei.*

Domnul Carson, tatăl lui Sue Carson, veni în faţă şi vorbi despre ea. Soţii Carson o cunoşteau de când se născuse, şi le povesti despre zilele când ea şi Sue se jucaseră vara în curtea lor. Vorbi despre fetiţa care ajunsese o tânără frumoasă şi talentată. Vocea îi deveni răguşită şi trebui să se oprească şi să-şi scoată ochelarii.

Apoi vorbi şi Sue Carson. Ea şi Elena nu mai fuseseră foarte apropiate din şcoala elementară, dar rămăseseră prietene. Sue

se numărase printre puţinele fete care continuaseră să o sprijine pe Elena atunci când Stefan fusese bănuit de omorârea domnului Tanner. Dar acum Sue plângea ca şi cum îşi pierduse propria soră.

— Multă lume s-a purtat urât cu Elena după Halloween, spuse ea, ştergându-şi ochii. Şi ştiu că asta a durut-o. Dar Elena era puternică. Niciodată nu s-a schimbat doar ca să fie aşa cum alţi oameni credeau că ar trebui să fie. Şi am respectat-o foarte mult pentru asta…

Vocea lui Sue tremură. Se opri puţin, apoi continuă:

— La balul din toamnă, când am candidat pentru Regină, voiam să fiu aleasă, dar ştiam că n-o să fiu, şi nu m-am supărat. Pentru că dacă liceul„Robert E. Lee” a avut vreodată o regină, ea a fost Elena. Şi cred că de-acum ea va fi mereu regină, pentru că aşa va rămâne în amintirea noastră. Şi mai cred că în anii care vor veni fetele din şcoala noastră îşi vor aminti probabil de ea şi se vor gândi cum a făcut ea întotdeauna ceea ce a crezut că e bine…

De data asta, Sue nu-şi mai putu stăpâni vocea şi preotul o conduse la locul ei.

Fetele din clasa terminală, chiar şi cele care fuseseră mai răutăcioase şi mai duşmănoase, plângeau şi se ţineau de mână. Fete despre care Elena ştia cu siguranţă că o uraseră aveau lacrimi în ochi. Brusc, era cea mai bună prietenă a tuturor.

Şi unii băieţi plângeau. Şocată, Elena se ghemui mai aproape de balustradă. Nu putea să nu se uite, deşi era cel mai oribil lucru pe care îl văzuse vreodată.

Frances Decatur se ridică, şi faţa ei urâtă era şi mai mult urâţită de durere.

— S-a străduit aşa de tare să se poarte drăguţ cu mine, spuse ea, cu o voce îngroşată de lacrimi. M-a lăsat să mănânc cu ea.

Prostii, îşi spuse Elena. Am vorbit cu tine doar pentru că mi-erai de folos ca să aflu informaţii despre Stefan. Dar la fel se întâmpla cu fiecare persoană care urca în amvon; nici una nu precupeţea cuvintele de laudă pentru Elena.

— Întotdeauna am admirat-o…

— A fost un adevărat model pentru mine…

— Una dintre elevele mele preferate…

Când Meredith se ridică, Elena încremeni. Nu ştia dacă putea rezista la asta. Dar fata cu părul întunecat era una dintre puţinele persoane din biserică în ochii cărora nu se vedeau

lacrimi, deşi chipul ei era grav şi trist, amintindu-i Elenei de efigia de pe mormântul Honoriei Fell.

— Când mă gândesc la Elena, mă gândesc la momentele bune de care ne-am bucurat împreună, spuse ea, vorbind calm şi cu obişnuita ei stăpânire de sine. Elena avea întotdeauna idei şi putea să transforme cea mai plictisitoare treabă în ceva amuzant. Nu i-am spus niciodată asta, şi acum îmi pare rău că nu am făcut-o. Aş vrea să mai pot vorbi cu ea o singură dată, doar ca să ştie lucrurile astea. Iar dacă Elena m-ar putea auzi acum – şi Meredith îşi roti privirea prin biserică şi trase adânc aer în piept, părând că vrea să se calmeze – dacă m-ar putea auzi acum, i-aş spune cât de mult au însemnat pentru mine acele momente bune, şi cât de mult aş vrea să le mai putem împărţi. La fel ca serile de joi când stăteam în camera ei, pregătindu-ne pentru orele de dezbateri. Îmi doresc să mai putem face asta măcar o dată, aşa cum făceam pe vremuri. Meredith trase din nou adânc aer în piept şi clătină din cap. Dar ştiu că nu putem, şi asta mă doare.

Ce tot spui? se întrebă Elena, şi tristeţea îi fu înlocuită de surprindere. *Noi ne pregăteam pentru orele de dezbateri în serile de miercuri, nu joia. Şi nu era în camera mea, ci în a ta. Şi nu era deloc amuzant; de fapt, renunţam repede, pentru că nici tu, nici eu nu puteam să le suferim...*

Dintr-odată, privind cu atenţie chipul voit calm al lui Meredith, atât de liniştit în aparenţă pentru a ascunde tensiunea interioară, Elena simţi cum inima ei o ia razna.

Meredith transmitea un mesaj secret, un mesaj pe care numai Elena îl putea înţelege. Ceea ce însemna că Meredith se aştepta ca Elena să îl poată auzi.

Meredith ştia.

Oare îi spusese Stefan? Elena cercetă şirurile de oameni îndoliaţi de jos, realizând pentru prima oară că Stefan nu se număra printre ei. Şi nici Matt. Nu, nu părea posibil ca Stefan să-i fi spus lui Meredith, sau ca Meredith să fi ales această modalitate de a-i trimite ei un mesaj dacă ar fi ştiut. Apoi Elena îşi aminti de felul în care Meredith se uitase la ea în seara în care îl salvaseră pe Stefan din fântână, atunci când Elena ceruse să rămână singură cu Stefan. Îşi aduse aminte cum ochii aceia întunecaţi îi cercetaseră chipul mai des în ultimele luni, şi cum Meredith păruse să devină mai tăcută şi mai gânditoare de fiecare dată când Elena le cerea ceva ciudat.

Aşadar, Meredith ghicise. Elena se întrebă cât din adevăr înţelesese.

Acum veni în faţă Bonnie, hohotind de plâns. Asta era surprinzător: dacă Meredith ştia, de ce nu-i spusese şi lui Bonnie? Dar poate că Meredith avea doar o bănuială, ceva ce nu voia să-i împărtăşească lui Bonnie ca nu cumva să se dovedească o falsă speranţă.

Discursul lui Bonnie fu pe atât de pătimaş pe cât de calm fusese cel al lui Meredith. Vocea ei se tot îneca de plâns şi îşi ştergea întruna lacrimile de pe obraji. În cele din urmă, părintele Bethea se apropie de ea şi îi întinse ceva alb, o batistă sau un şerveţel.

— Mulţumesc, spuse Bonnie, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi.

Îşi dădu capul pe spate pentru a privi în tavan, fie ca să-şi revină, fie ca să caute inspiraţie pentru ceea ce urma să spună. În aceeaşi clipă, Elena văzu ceva ce nimeni altcineva nu mai putea vedea: chipul lui Bonnie se albi şi îşi pierdu orice expresie, nu ca o persoană pe punctul de a leşina, ci într-un fel care Elenei îi era foarte cunoscut.

Elena simţi un fior rece pe şira spinării. Nu aici. Oh, Doamne, dintre toate locurile şi momentele, nu aici.

Dar deja se întâmpla. Bărbia lui Bonnie coborî; se uita din nou la oamenii din jur, doar că de data asta nu părea să vadă pe nimeni, iar vocea care ieşi din gura ei nu era vocea lui Bonnie.

— Nimeni nu este ceea ce pare. Nu uitaţi asta. *Nimeni nu este ceea ce pare.*

Apoi rămase acolo nemişcată, uitându-se fix înaintea ei, cu privirea goală.

Oamenii începură să se foiască şi să-şi întoarcă ochii de la unul la altul. Se auziră murmure îngrijorate.

— Nu uitaţi asta… nu uitaţi… nimeni nu este ceea ce pare…

Brusc, Bonnie se clătină şi părintele Bethea alergă spre ea în vreme ce un alt bărbat se repezi din cealaltă parte. Cel de-al doilea bărbat avea o chelie care acum strălucea de sudoare – domnul Newcastle, realiză Elena. Iar din spatele navei bisericii venea cu paşi mari în faţă Alaric Saltzman. Ajunse lângă Bonnie chiar în clipa în care ea leşina, iar în acelaşi moment Elena auzi paşi în spatele ei pe scări.

Capitolul 5

Doctorul Feinberg, îşi spuse Elena disperată, încercând să se întoarcă să se uite şi în acelaşi timp să se adâncească şi mai mult în penumbră. Dar ochii ei nu poposiră pe chipul micuţ, cu nas vulturesc, al doctorului, ci pe o faţă cu trăsături fine desprinse parcă de pe o monedă antică romană sau de pe un medalion, şi ochi verzi plini de suferinţă. Timpul se opri pentru o clipă, apoi Elena se aruncă în braţele lui.

— Oh, Stefan. Stefan…

Simţi cum trupul lui încremeneşte de şoc. O ţinea în braţe mecanic, cu grijă, ca şi cum era o străină care îl confundase cu altcineva.

— Stefan, spuse ea disperată, îngropându-şi faţa în umărul lui, încercând să obţină o reacţie din partea lui.

Nu putea îndura ca el să o respingă; dacă o ura acum, simţea că o să moară…

Cu un geamăt, încercă să se apropie şi mai mult de el, vrând să se contopească total cu el, să dispară înăuntrul lui. *Oh, te rog,* îşi spuse, *oh, te rog, oh, te rog…*

— Elena, totul e bine acum, eşti cu mine.

Continuă să-i vorbească, repetându-i cuvinte prosteşti, doar pentru a o linişti, mângâind-o pe păr. Iar ea simţi schimbarea când braţele lui se strânseră mai mult în jurul ei. Acum el ştia pe cine ţine în braţe. Pentru prima dată de când se trezise în acea dimineaţă, Elena se simţea în siguranţă. Dar dură destul de mult până când ea slăbi puţin strânsoarea cu care se agăţa de el. Nu plângea; gâfâia, cu răsuflarea tăiată de panică.

În cele din urmă, Elena simţi cum lumea începe să revină la normal în jurul ei. Dar tot nu-i dădu drumul, nu încă. Rămase pur şi simplu minute nesfârşite cu capul pe umărul lui, bucurându-se de sentimentul de bine şi de siguranţă oferit de apropierea lui.

Apoi înălţă capul şi îl privi în ochi.

Când se gândise la Stefan mai devreme în acea zi, se întrebase cum o putea el ajuta. Voise să-l roage, să-l implore să o salveze din acest coşmar, să o facă la fel cum fusese înainte. Dar acum, în vreme ce îl privea, simţi cum o copleşeşte o ciudată resemnare deznădăjduită.

— Nu se mai poate face nimic, nu-i aşa? spuse ea foarte încet.

El nu se prefăcu a nu înţelege.

— Nu, răspunse, la fel de încet.

Elena se simţi ca şi cum făcuse pasul final peste o linie invizibilă şi înţelesese că nu mai exista nici o posibilitate de întoarcere. Când putu să vorbească din nou, spuse:

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat cu tine în pădure. Nu ştiu de ce am făcut toate lucrurile alea. Îmi aduc aminte că le-am făcut, dar nu şi de ce.

— *Ţie* îţi pare rău? exclamă el, cu vocea tremurândă. Elena, după tot ce ţi-am făcut, după tot ce ţi s-a întâmplat din cauza mea…

Nu reuşi să încheie ce avea de spus, şi se strânseră mai tare în braţe.

— Foarte emoţionant, spuse o voce de pe scări. Vreţi să imit o vioară?

Liniştea Elenei se sparse în mii de cioburi şi simţi cum teama îi pulsează în sânge. Uitase de forţa hipnotică a lui Damon şi de ochii lui negri arzători.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Stefan.

— La fel ca şi tine, bănuiesc. Atras de strălucirea de far a tristeţii frumoasei Elena.

Elena îşi dădea seama că Damon era cu adevărat supărat. Nu doar iritat sau deranjat de ceva, ci furibund, plin de mânie şi ostilitate.

Dar se purtase frumos cu ea când fusese confuză şi iraţională. O dusese la adăpost, în siguranţă. Şi nu o sărutase cât fusese în starea aceea îngrozitor de vulnerabilă. Fusese… bun cu ea.

— Întâmplător, acolo jos se petrece ceva, spuse Damon.

— Ştiu. E din nou Bonnie, spuse Elena, dându-i drumul lui Stefan şi păşind în spate.

— Nu despre asta vorbesc. E ceva afară.

Mirată, Elena coborî în urma lui către primul cot al scării, unde se afla o fereastră care dădea spre parcare. Îl simţi pe Stefan în spatele ei în vreme ce se uita la scena de afară.

O mulţime de oameni ieşiseră din biserică, dar stăteau adunaţi, ca într-o falangă compactă, la marginea parcării, fără a merge mai departe. În faţa lor, în parcare, era o haită la fel de mare de câini.

Arătau ca două armate gata să se înfrunte. Ceea ce era cu adevărat straniu era că ambele grupuri stăteau nemişcate. Oamenii păreau paralizaţi de nelinişte, în vreme ce câinii păreau

să aştepte ceva.

La început, Elena remarcă faptul că toţi câinii păreau de rase diferite. Erau acolo câini mici, ca de pildă Corgi cu feţele ascuţite şi terieri cu părul mătăsos, maro cu negru, şi un Lhasa Apso cu blana lungă şi aurie. Erau câini de talie medie, spanieli şi Airedale şi un Samoyed frumos cu blana albă ca neaua. Şi apoi câinii mari: un Rottweiler cu pieptul lat şi coada tăiată, un câine-lup cenuşiu care respira greu şi un Schnautzer uriaş, negru. Apoi Elena începu să-i recunoască.

— Ăla e boxerul domnului Grumbaum şi uite şi ciobănescul german al familiei Sullivan. Dar ce se întâmplă cu ei?

Oamenii, la început neliniştiţi, acum păreau speriaţi. Stăteau umăr lângă umăr, nici unul dornic să iasă din rând şi să se apropie de animale.

Şi totuşi câinii nu făceau nimic, doar stăteau aşezaţi sau în picioare, unii cu limbile afară. Straniu însă cât de nemişcaţi erau, îşi spuse Elena. Fiecare mişcare abia perceptibilă, ca o tresărire a unei urechi sau a unei cozi, era percepută mult mai puternic. Şi nici unul nu dădea din coadă, nu se vedea nici un semn prietenos. Doar… aşteptau.

Robert se afla către spatele mulţimii. Elena fu surprinsă să-l vadă, dar pentru o clipă nu-şi dădu seama de ce. Apoi realiză că nu-l văzuse în biserică. În vreme ce-l privea, el se îndepărtă de grup, dispărând dedesubtul streşinii de sub fereastra Elenei.

Cineva ieşise în sfârşit din linia frontului. Elena văzu că era Douglas Carson, fratele mai mare, căsătorit, al lui Sue Carson. Păşise în acel spaţiu al nimănui aflat între câini şi oameni, cu o mână întinsă uşor în faţă.

Un Spaniel cu urechi lungi şi mătăsoase, maro, întoarse capul. Ciotul alb de coadă tremură uşor, şi botul maro cu alb se ridică. Dar căţeaua nu veni la tânăr.

Doug Carson mai făcu un pas.

— Chelsea… fetiţă cuminte. Vino aici, Chelsea. Aici! şi pocni din degete.

— Ce simţi la câinii ăia de jos? murmură Damon.

Stefan clătină din cap, fără să-şi ia privirea de la fereastră.

— Nimic, spuse scurt.

— Nici eu.

Ochii lui Damon erau îngustaţi, capul dat uşor pe spate, cercetător, dar dinţii lui, uşor dezgoliţi, îi aminteau Elenei de câinele-lup.

— Dar ar trebui să simţim, ştii. Ar trebui să aibă nişte emoţii pe care să le detectăm. Şi totuşi, de câte ori încerc să-i cercetez, e ca şi cum mă izbesc de un perete alb, gol.

Elena ar fi vrut să înţeleagă despre ce vorbeau ei doi.

— Cum adică „să-i cercetezi”? întrebă. Sunt animale.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, spuse Damon pe un ton ironic, şi Elena se gândi la strălucirile de curcubeu de pe penele ciorii care o urmărise din prima zi de şcoală.

Dacă se uita cu atenţie, vedea aceleaşi luciri de curcubeu şi în părul mătăsos al lui Damon.

— Dar animalele oricum au emoţii, continuă Damon. Dacă Puterile tale sunt suficient de mari, poţi să le cercetezi minţile.

Iar Puterile mele nu sunt, îşi spuse Elena. Fu surprinsă să simtă o strângere de inimă de invidie. Doar cu câteva minute în urmă se agăţa de Stefan, înnebunită să scape de Puterile pe care le avea, să se schimbe înapoi, aşa cum fusese. Iar acum îşi dorea să fie mai puternică. Damon avea întotdeauna un efect ciudat asupra ei.

— Poate că eu nu sunt în stare să o cercetez pe Chelsea, spuse ea tare, dar nu cred că Doug ar trebui să se apropie mai mult.

Stefan privise fix pe fereastră, cu sprâncenele încruntate. Acum încuviinţă scurt din cap, brusc în alertă.

— Nici eu nu cred, spuse.

— Haide, Chelsea, eşti o fetiţă cuminte. Vino aici.

Doug Carson ajunsese aproape de primul rând de câini. Toţi ochii, umani şi canini, erau aţintiţi asupra lui, şi chiar şi mişcările aproape imperceptibile încetaseră. Dacă Elena n-ar fi văzut flancurile câtorva câini mişcându-se în respiraţie, ar fi zis că toată haita era un grup statuar uriaş într-un muzeu.

Doug se oprise. Chelsea îl urmărea din spatele Gorgiului şi Samoyedului. Doug cloncăni din limbă, întinse puţin mâna, ezită, şi apoi o întinse şi mai mult.

— Nu, spuse Elena. Se uita fix la flancurile lucioase ale Rottweilerului – se scobeau şi apoi se umflau în respiraţie. Stefan, fă-l să plece de acolo.

— Da.

Elena văzu cum privirea lui se concentrează, apoi Stefan clătină din cap, răsuflând ca o persoană care încearcă să ridice ceva prea greu.

— Degeaba, spuse el. Sunt terminat. Nu pot s-o fac de aici.

Jos, Chelsea îşi dezgoli dinţii. Airedale-ul auriu-roşcat se ridică în picioare, dintr-o singură mişcare, ca şi cum ar fi fost tras de nişte sfori. Crupele Rottweilerului se încordară.

Şi apoi ţâşniră cu toţii. Elena nu reuşi să vadă care dintre câini fu primul; păreau să se mişte împreună, într-un mare val. Vreo şase dintre ei îl loviră pe Doug Carson cu atâta forţă încât îl răsturnară pe spate, şi el dispăru sub trupurile lor îngrămădite.

Aerul era plin de un zgomot infernal, de la un lătrat prelung, metalic, care făcu să vibreze căpriorii bisericii şi îi dădu Elenei o durere de cap instantanee, la un mârâit continuu, din adâncul gâtlejului, pe care ea mai degrabă îl simţi decât îl auzi. Câinii sfâşiau haine, mârâiau, se repezeau, în vreme ce mulţimea se împrăştia, ţipând.

Elena îl zări pe Alaric Saltzman la marginea parcării, singurul care nu fugea. Stătea ţeapăn, şi ei i se păru că buzele lui se mişcau, la fel ca şi braţele.

Peste tot se dezlănţuise iadul. Cineva găsise un furtun şi îl îndreptase către grosul haitei, dar nu avea nici un efect. Câinii păreau să fi înnebunit. Când Chelsea îşi ridică botul maro cu alb de pe trupul stăpânului ei, era pătat de roşu.

Inima Elenei bătea atât de tare încât de-abia mai putea să respire.

— Au nevoie de ajutor! spuse, şi în aceeaşi clipă Stefan plecă de lângă fereastră şi coborî în fugă scările, sărind câte două sau trei trepte odată. Elena porni şi ea în jos, dar când ajunse la jumătatea scării îşi dădu seama de două lucruri: Damon nu o urma, iar ea nu putea să fie văzută.

Nu putea. Isteria pe care ar provoca-o, întrebările, teama şi ura, odată ce ar răspunde la întrebări. Ceva mai adânc decât compasiunea sau mila sau nevoia de a ajuta o făcu să urce înapoi, să se lipească de perete.

În biserica întunecată, răcoroasă, era mare agitaţie. Oamenii umblau de colo-colo, strigând. Doctorul Feinberg, domnul McCullough, părintele Bethea. În centrul cercului, nemişcată, se afla Bonnie, întinsă pe o bancă, iar peste ea se aplecau Meredith, mătuşa Judith şi doamna McCullough. „Ceva malefic”, murmura ea, şi apoi mătuşa Judith înălţă capul şi îşi întoarse privirea în direcţia Elenei.

Elena se furişă în sus pe scări cât de repede putu, rugându-se ca mătuşa Judith să n-o fi văzut. Damon era tot la fereastră.

— Nu pot să cobor acolo. Toţi mă cred moartă.

— Oh, ţi-ai adus aminte. Bravo.

— Dacă doctorul Feinberg mă examinează, o să ştie că ceva nu e în regulă. Nu-i aşa? întrebă ea cu o voce disperată.

— Sigur, o să creadă că eşti un specimen foarte interesant.

— Atunci nu pot să mă duc. Dar tu poţi. De ce nu faci ceva?

Damon nu îşi întoarse privirea de la fereastră, dar ridică din sprâncene şi întrebă:

— De ce?

— *De ce?*

Panica şi agitaţia Elenei ajunseră la paroxism şi ea fu gata să-i tragă o palmă.

— Pentru că au nevoie de ajutor! Pentru că tu îi poţi ajuta! Chiar nu-ţi pasă de nimic în afară de tine?

Damon avea pe chip cea mai impenetrabilă mască a sa, acea expresie politicoasă şi uşor întrebătoare pe care o avusese atunci când se invitase la ea acasă la masă. Dar Elena ştia că sub masca aceea el era furios, furios că o găsise împreună cu Stefan. O enerva dinadins şi cu o plăcere sălbatică.

Iar ea nu-şi putea stăpâni reacţia, furia plină de frustrare şi neputinţă. Se repezi la el, dar Damon o prinse de încheieturile mâinilor şi o ţinu departe de el, cu privirea aţintită în ochii ei. Elena fu şocată să audă sunetul care îi ieşi ei însăşi de pe buze atunci: era un şuierat care suna mai degrabă felin decât omenesc. Îşi dădu seama că degetele i se strânseseră ca nişte gheare.

Ce fac? Îl atac pentru că nu vrea să apere oamenii de câinii care îi atacă pe ei? Nu are nici o noimă asta. Respirând gâfâit, îşi relaxă mâinile şi îşi umezi buzele. Făcu un pas în spate şi el îi dădu drumul. Rămaseră uitându-se unul la altul, în tăcere.

— Mă duc jos, spuse Elena încet şi se întoarse.

— Nu.

— Au nevoie de ajutor.

— Bine, atunci, naiba să te ia. Elena nu-l mai auzise niciodată pe Damon vorbind atât de încet, atât de furios.

— O să… Damon se întrerupse şi Elena, întorcându-se repede spre el, îl văzu lovind cu pumnul în pervaz, făcând geamul să zăngănească. Dar atenţia lui se îndreptă afară şi vocea lui era din nou perfect calmă atunci când spuse sec:

— A sosit ajutorul.

Erau pompierii. Furtunurile lor erau mult mai puternice decât cel de grădină şi jeturile de apă îi alungară cu o forţă uriaşă pe

câinii care se năpusteau. Elena văzu un şerif cu un pistol şi-şi muşcă obrazul pe dinăuntru când el îl ridică şi ţinti. Se auzi un pocnet şi Schnautzerul uriaş căzu la pământ. Şeriful ridică din nou arma.

După aceea, totul se termină repede. Câţiva câini fugeau deja de rafalele de apă, iar la a doua împuşcătură şi alţii se desprinseră de haită şi se îndreptară către marginea parcării. Era ca şi cum scopul care îi adunase şi îi împinsese în acţiunile lor dispăruse dintr-odată. Elena simţi un val de uşurare când îl văzu pe Stefan stând teafăr în mijlocul debandadei, îndepărtând de pe trupul lui Doug Carson un labrador auriu ce părea năucit. Chelsea făcu un pas furişat către stăpânul ei şi se uită la faţa lui, cu capul şi coada în jos.

— S-a terminat totul, spuse Damon. Părea doar vag interesat, dar Elena îl privi cu atenţie.

Bine, atunci, naiba să te ia, o să ce? se întrebă. *Ce voise Damon să zică?* N-avea deloc chef să-i spună, dar ea avea chef să afle.

— Damon…, zise şi îi puse o mână pe braţ. El se crispa, apoi se întoarse.

— Ce-i?

Rămaseră o clipă uitându-se unul la altul, apoi auziră paşi pe scări. Stefan se întorsese.

— Stefan… eşti rănit, spuse ea, clipind, brusc dezorientată.

— N-am nimic.

Stefan îşi şterse sângele de pe obraz cu o mânecă zdrenţuită.

— Ce-i cu Doug? întrebă Elena, cu un nod în gât.

— Nu ştiu. E rănit. O mulţime de oameni sunt răniţi. Ăsta a fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Elena se îndepărtă de Damon şi urcă scările înapoi în galerie. Simţea nevoia să se gândească, dar capul îi zvâcnea. Cel mai ciudat lucru pe care-l văzuse vreodată Stefan… asta spunea multe. Ceva straniu în Fell’s Church.

Ajunse la peretele din spatele ultimului şir de scaune şi-şi puse palma pe el, apoi se lăsă să alunece în jos şi se aşeză pe podea. Lucrurile păreau în acelaşi timp confuze dar şi înspăimântător de limpezi. Ceva straniu în Fell’s Church. În Ziua Oraşului ar fi putut să jure că nu-i pasă câtuşi de puţin de Fell’s Church sau de locuitorii lui. Dar acum ştia că nu e aşa. Privind la slujba din biserică de acolo de sus, începuse să realizeze că poate totuşi îi păsa. Iar mai târziu, când câinii atacaseră afară,

ştiuse cu siguranţă. Se simţea într-un fel responsabilă pentru oraş, într-un fel în care nu se mai simţise niciodată până atunci.

Pentru moment, îndepărtase din suflet sentimentul de disperare şi singurătate. Acum exista ceva mai important decât propriile ei probleme. Şi ea se agăţă de acel ceva, pentru că adevărul era că nu putea să se gândească la situaţia ei, nu, chiar nu putea…

Auzi suspinul pe care-l scoase şi ridică privirea, pentru a-i vedea pe Stefan şi Damon în galerie, privind-o. Ea clătină uşor din cap, şi-şi duse o mână la tâmplă, simţindu-se ca şi cum se trezea dintr-un vis.

— Elena…?

Stefan era cel care vorbise, dar Elena i se adresă celuilalt.

— Damon, spuse ea cu o voce tremurată, dacă te întreb ceva, o să-mi spui adevărul? Ştiu că nu tu m-ai urmărit şi m-ai făcut să cad de pe Podul Wickery. *Simţeam* ceea ce era, şi era altfel. Dar vreau să te întreb asta: tu eşti cel care l-ai aruncat pe Stefan în fântâna Francher acum o lună?

— Într-o fântână?

Damon se rezemă de peretele de vizavi, cu braţele încrucişate peste piept. Avea un aer politicos şi surprins.

— În noaptea de Halloween, noaptea în care a fost omorât domnul Tanner. După ce te-ai arătat pentru prima dată lui Stefan în pădure. Mi-a spus că te-a lăsat în luminiş şi a pornit către maşina lui, dar că înainte să ajungă la ea ceva l-a atacat. Când şi-a revenit, era închis în fântână, şi ar fi murit dacă Bonnie nu ne-ar fi condus la el. Întotdeauna am crezut că tu ai fost cel care l-a atacat. El a presupus întotdeauna că tu ai fost acela. Dar chiar ai fost?

Buzele lui Damon se arcuiră, ca şi cum nu i-ar fi plăcut felul imperios în care îi cerea un răspuns. Se uită de la ea la Stefan, cu ochii ascunşi sub pleoapele lăsate, cu o privire batjocoritoare. Tăcerea se prelungi, plină de tensiune, până când Elena trebui să-şi înfigă unghiile în palmă ca să nu ţipe. Apoi Damon ridică uşor din umeri şi îşi îndreptă privirea undeva între ei.

— Adevărul e că nu, spuse în cele din urmă. Elena răsuflă adânc.

— Nu poţi să crezi aşa ceva! explodă Stefan. Nu poţi să crezi tot ce zice.

— De ce aş minţi? replică Damon, în mod clar plăcându-i felul în care Stefan îşi pierduse stăpânirea de sine. Recunosc de

bunăvoie că l-am omorât pe Tanner. I-am băut sângele până când s-a stafidit ca o prună uscată. Şi nu m-ar deranja să fac acelaşi lucru şi cu tine, frate. Dar o *fântână?* Nu e deloc stilul meu.

— Eu te cred, spuse Elena, în vreme ce gândurile ei mergeau mai departe. Se întoarse către Stefan. Nu simţi? Mai e ceva aici în Fell's Church, ceva care poate nici nu e uman – vreau să spun că poate nu a fost niciodată uman. Ceva care m-a urmărit, care mi-a împins maşina de pe pod. Ceva care a făcut câinii ăia să-i atace pe oameni. O forţă cumplită care e aici, ceva malefic…

Vocea i se stinse, şi ea întoarse privirea către interiorul bisericii, spre banca unde o văzuse pe Bonnie întinsă.

— Ceva malefic, repetă încet.

Un vânt rece păru să o străbată, şi ea îşi strânse braţele în jurul trupului, simţindu-se singură şi vulnerabilă.

— Dacă eşti în căutarea a ceva malefic, nici nu trebuie să cauţi prea departe, spuse Stefan pe un ton aspru.

— Nu fi mai prost decât eşti, spuse Damon. Ţi-am spus acum patru zile că altcineva a omorât-o pe Elena. Şi am spus că aveam de gând să-l descopăr pe acel cineva şi să mă ocup de el. Şi chiar am de gând să o fac. Îşi desfăcu braţele de la piept şi îşi îndreptă spatele. Voi doi n-aveţi decât să vă continuaţi discuţia aceea personală pe care o aveaţi când v-am întrerupt eu.

— Damon, aşteaptă.

Elena nu-şi putuse stăpâni fiorul care o străbătu când el rostise cuvântul *omorât.* E imposibil să fi fost omorâtă. *Sunt încă aici,* îşi spuse ea disperată, simţind cum creşte din nou panica în ea. Dar acum şi-o stăpâni, pentru a-i vorbi lui Damon.

— Orice ar fi lucrul ăsta, e puternic, spuse ea. Am simţit asta când mă urmărea, şi părea să umple tot cerul. Nu cred că vreunul dintre noi are vreo şansă dacă luptă singur cu el.

— Deci?

— Deci…

Elena nu avusese timp să ajungă cu gândurile până aici. Înainta în raţionament doar pe baza instinctului, a intuiţiei. Iar intuiţia îi spunea să nu-l lase pe Damon să plece.

— Deci… Cred că ar trebui să rămânem împreună toţi trei. Cred că avem o şansă mai mare să găsim acel lucru şi să luptăm cu el împreună şi nu separat. Şi poate reuşim să-l oprim înainte să facă rău sau să… sau să omoare… pe altcineva.

— Ca să fiu sincer, draga mea, puţin îmi pasă de altcineva,

spuse Damon. Apoi îi aruncă unul dintre zâmbetele lui fulgerătoare, rece ca gheaţa. Dar vrei să spui că asta e alegerea ta? Adu-ţi aminte, am stabilit că atunci când vei fi mai raţională vei face o alegere.

Elena îl privi lung. Sigur că asta nu era alegerea ei, dacă se referea la ea din punct de vedere romantic. Ea purta inelul pe care i-l dăduse Stefan; ea îi aparţinea lui Stefan.

Dar apoi o altă amintire o străfulgeră: cum se uitase la faţa lui Damon în pădure şi simţise o... o tulburare atât de mare, o afinitate atât de mare cu el. Ca şi cum el ar fi înţeles flacăra care ardea înlăuntrul ei, ar fi înţeles-o aşa cum nimeni altcineva n-ar fi putut. Ca şi cum împreună ei doi ar fi fost în stare să facă orice ar fi vrut, să cucerească lumea sau să o distrugă, ca şi cum ei ar fi fost mai buni decât orice altă fiinţă care a existat vreodată pe pământ.

Îmi pierdusem minţile, nu judecam, îşi spuse ea acum, dar acea străfulgerare de amintire nu voia să piară.

Şi apoi îşi aduse aminte de altceva: cum se purtase Damon mai târziu în cursul acelei nopţi, cum avusese grijă să fie în siguranţă, cum fusese chiar blând cu ea.

Stefan o privea, şi expresia lui agresivă se transformase acum în furie amară şi teamă. O parte din ea voia să îl liniştească şi să-l asigure că totul e bine, să-l cuprindă cu braţele şi să-i spună că e a lui şi că va fi întotdeauna şi că nimic altceva nu mai contează, nici oraşul, nici Damon, nici altceva.

Dar n-o făcea. Pentru că o altă parte din ea spunea că oraşul *conta.* Şi pentru că o altă parte era îngrozitor de confuză. Atât de confuză...

Simţi cum în adâncul ei se naşte un tremur, şi apoi descoperi că nu-l mai putea opri. Prea multă încărcătură emoţională, îi trecu prin minte, şi îşi cuprinse capul în mâini.

Capitolul 6

— Ea şi-a făcut deja alegerea. Ai văzut chiar tu atunci când ne-ai „întrerupt”. Ai ales deja, nu-i aşa, Elena?

Stefan nu o spuse plin de el, sau ca pe o cerere imperioasă, ci cu un soi de bravură disperată.

— Eu... Elena ridică privirea. Stefan, te iubesc. Dar nu înţelegi, dacă trebuie să aleg acum, alegerea mea e să rămânem

cu toţii împreună. Doar acum. Înţelegi? Văzând expresia rigidă de pe chipul lui Stefan, se întoarse către Damon. Tu înţelegi?

— Cred că da. Îi aruncă un zâmbet tainic, posesiv. Încă de la început i-am spus lui Stefan că era foarte egoist să nu vrea să te împartă. Fraţii trebuie să împartă între ei lucrurile, nu?

— Nu asta voiam să spun.

— Nu?

Damon zâmbi din nou.

— Nu, spuse Stefan, eu nu înţeleg, şi nu pricep cum de-mi ceri să colaborez cu el. Damon e rău, Elena. Omoară din plăcere; nu are deloc conştiinţă. Nu-i pasă de Fell's Church, a spus-o chiar el. E un monstru…

— În momentul ăsta e mult mai cooperant decât tine, spuse Elena. Îl prinse pe Stefan de mână, căutând o modalitate de a-l face să înţeleagă. Stefan, am nevoie de tine. Iar noi doi avem nevoie de el. Poţi să încerci să accepţi asta? Când el nu răspunse, adăugă: Stefan, tu vrei cu-adevărat ca tu şi fratele tău să rămâneţi duşmani de moarte pentru totdeauna?

— Tu chiar crezi că el vrea altceva?

Elena îşi lăsă privirea în jos, către mâinile lor împletite, privind umbrele şi planurile şi arcuirile lor. Nu răspunse timp de un minut, apoi vorbi foarte liniştită.

— El m-a împiedicat să te omor.

Elena simţi cum se aprinde văpaia furiei de apărare a lui Stefan, apoi se stinge încet.

Ceva asemănător cu un sentiment de înfrângere îl cuprinse, şi el înclină capul.

— E adevărat, spuse. Şi, oricum, cine sunt eu să spun că e rău? Ce lucru abominabil a făcut el pe care să nu-l fi făcut şi eu?

Noi doi trebuie neapărat să vorbim, îşi spuse Elena, urând această ură de sine a lui. *Dar nu aici şi acum.*

— Atunci eşti de acord? întrebă ea, ezitând. Stefan, spune-mi ce gândeşti.

— În momentul ăsta gândesc că tu întotdeauna obţii ceea ce vrei. Pentru că obţii întotdeauna, aşa-i, Elena?

Elena îl privi în ochi, şi văzu că pupilele îi erau atât de dilatate, încât în jurul lor se mai vedea doar un cerc îngust de iris verde. În ochii lui nu se mai citea furie, doar oboseala şi amărăciunea rămăseseră.

Dar nu o fac doar pentru mine, îşi spuse ea, alungând din minte brusca îndoială ce o cuprinsese. O să-ţi demonstrez asta,

Stefan, ai să vezi. De data asta nu fac ceva doar ca să-mi fie mie bine.

— Atunci eşti de acord? spuse încet.

— Da. Sunt… de acord.

— Şi eu sunt de acord, spuse Damon, întinzând mâna cu o politeţe exagerată. De fapt, părem cu toţii să fim într-o frenezie de acord total.

Nu, îşi spuse Elena, dar în acea clipă, stând în semiobscuritatea rece a galeriei, simţi că era adevărat, că toţi trei erau legaţi, într-un acord deplin, şi puternici.

Apoi Stefan îşi trase mâna. În tăcerea care urmă, Elena auzea sunetele de afară şi de jos din biserică. Încă se mai plângea, când şi când se mai auzea un strigăt, dar acea agitaţie generală dispăruse. Se uită pe fereastră şi văzu oameni care traversau parcarea udă, printre micile grupuri aplecate peste victimele rănite. Doctorul Feinberg trecea de la un grup la altul, părând să le ofere sfaturi medicale. Victimele arătau ca nişte supravieţuitori după un uragan sau un cutremur de pământ.

— Nimeni nu este ceea ce pare, murmură Elena.

— Ce?

— Asta a spus Bonnie în timpul slujbei. A avut o altă criză de-a ei. Cred că s-ar putea să fie important. Elena încercă să îşi pună gândurile în ordine. Cred că există în oraşul ăsta oameni de care ar trebui să ne ferim. Ca Alaric Saltzman. Le spuse pe scurt ceea ce auzise mai devreme în casa lui Alaric. El nu este ceea ce pare, dar nu ştiu exact ce este. Cred că ar trebui să îl urmărim. Şi pentru că e clar că eu nu pot să apar în public, va trebui să o faceţi voi doi. Dar nu puteţi să-l lăsaţi că bănuiască ce ştiţi…

Elena se întrerupse când Damon ridică repede o mână.

Jos, la baza scărilor, cineva striga:

— Stefan? Eşti acolo sus? Apoi către altcineva: Mi s-a părut că-l văd urcând acolo.

Era vocea domnului Carson.

— Du-te, şopti aproape neauzit Elena către Stefan. Trebuie să pari cât mai normal posibil ca să poţi rămâne aici în Fell’s Church. O să fiu bine.

— Dar tu unde te duci?

— La Meredith. O să-ţi explic mai târziu. Du-te.

Stefan ezită, apoi o porni în jos pe scări, strigând:

— Vin! Apoi se întoarse. Nu te las cu el, spuse hotărât.

Elena îşi ridică mâinile într-un gest de exasperare.

— Atunci plecaţi amândoi. Tocmai aţi fost de acord să cooperaţi; acum vrei să te răzgândeşti? spuse ea către Damon, care părea şi el de neînduplecat.

Damon ridică uşor din umeri, în gestul lui obişnuit.

— Bine. Încă ceva… ti-e foame?

— Eu… nu. Cu o senzaţie de gol în stomac, Elena înţelese ce o întreba. Nu, deloc.

— Asta-i bine. Dar mai târziu o să-ţi fie. Nu uita asta.

Îl împinse în jos pe scări pe Stefan, care îi aruncă o privire ucigătoare. Dar pe când dispăreau, Elena auzi în mintea ei vocea lui Stefan.

O să vin după tine mai târziu. Aşteaptă-mă.

Ar fi vrut să-i poată răspunde şi ea cu propriile ei gânduri. Mai remarcă ceva. Vocea mentală a lui Stefan era mult mai slabă decât fusese cu patru zile în urmă, când se luptase cu fratele lui. Dacă se gândea mai bine, el nu fusese deloc în stare să comunice mental înainte de Ziua Oraşului. Fusese atât de confuză când se trezise lângă râu încât nu se gândise la asta, dar acum era nedumerită. Ce se întâmplase de ajunsese atât de puternic? Şi de ce i se stingea acum puterea?

Elena avu timp să se gândească la asta pe când stătea acolo în galeria pustie, în vreme ce jos oamenii părăseau biserica, iar afară cerul înnorat începea să se întunece. Se gândi la Stefan şi la Damon, şi se întrebă dacă făcuse alegerea cea mai bună. Jurase să nu-i mai lase niciodată să se lupte pentru ea, dar acel jurământ era deja încălcat. Oare era nebună că încerca să-i facă să accepte un armistiţiu, chiar şi temporar?

Când cerul de afară ajunse complet negru, îndrăzni să coboare scările. Biserica era goală şi doar paşii ei se auzeau răsunând. Nu se gândise cum avea să iasă, dar, din fericire, uşa laterală avea zăvorul tras pe dinăuntru. Se furişă afară în noapte, mulţumită.

Nu-şi dăduse seama până acum ce bine era să fii afară, în întuneric. Când se afla în interiorul unei clădiri se simţea prinsă într-o capcană, iar lumina zilei îi supăra ochii. Aşa era cel mai bine, liberă şi descătuşată – şi nevăzută. Simţurile ei erau încântate de lumea atât de plăcută din jurul ei. Nu se simţea nici o adiere de vânt şi, în nemişcarea aerului, mirosurile dăinuiau mai mult, iar ea putea să adulmece o mulţime de creaturi nocturne. O vulpe scormonea în gunoiul unei familii. Şobolanii rodeau ceva într-un tufiş. Fluturii de noapte se ademeneau între

ei cu aromele lor.

Îşi dădu seama că nu era greu să ajungă acasă la Meredith fără să fie văzută. Oamenii păreau să stea în casele lor. Dar odată ajunsă acolo, rămase privind temătoare casa frumoasă cu aspect rural, cu veranda închisă. Nu putea pur şi simplu să meargă până la intrare şi să bată la uşă. Oare Meredith chiar o aştepta? Şi dacă într-adevăr o aştepta, nu trebuia să fie afară?

Dacă nu o aştepta, Meredith avea să aibă parte de un şoc îngrozitor, îşi spuse Elena, cercetând distanţa până la acoperişul verandei. Fereastra camerei lui Meredith era deasupra ei, chiar după colţ. Era cam greu de ajuns acolo, dar Elena îşi spuse că s-ar putea descurca.

Urcatul pe acoperiş se dovedi uşor; degetele ei şi tălpile goale găsiră puncte de sprijin între cărămizi şi o făcură să înainteze repede. Dar să se aplece pe după colţ ca să se uite pe fereastra lui Meredith fu o adevărată încercare. Când lumina care se revărsa din încăpere ajunse la ochii ei, clipi mărunt.

Meredith stătea pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, privind în gol. Când şi când îşi trecea o mână prin părul negru. Un ceas de pe noptieră arăta ora, 6:43.

Elena bătu cu unghiile în geamul ferestrei.

Meredith tresări şi privi în direcţia opusă, către uşă. Se ridică, aplecată într-o poziţie defensivă, strângând o pernă în mână. Când uşa nu se deschise, făcu doi paşi către ea, în aceeaşi poziţie.

— Cine e? întrebă. Elena bătu din nou în fereastră. Meredith se întoarse cu faţa către fereastră, respirând greu.

— Dă-mi drumul, spuse Elena. Nu ştia dacă Meredith o putea auzi, aşa că rosti răspicat: Deschide fereastra.

Meredith, gâfâind, se uită prin cameră de parcă aştepta să apară cineva să o ajute. Cum nu veni nimeni, se apropie cu grijă de fereastră, ca de un animal periculos. Dar nu o deschise.

— Dă-mi drumul, spuse din nou Elena. Apoi adăugă nerăbdătoare: Dacă nu voiai să vin, de ce m-ai chemat?

Văzu schimbarea în Meredith când umerii ei se relaxară puţin. Încet, cu degete neobişnuit de stângace, Meredith deschise fereastra şi se dădu înapoi.

— Acum invită-mă să intru. Altfel nu pot.

— Vino…

Vocea lui Meredith se stinse şi trebui să încerce din nou.

— Vino înăuntru, spuse. Când Elena, strâmbându-se de efort,

reuşi să treacă peste pervaz şi acum îşi flexa degetele amorţite, Meredith adăugă, aproape buimăcită: Tu trebuie să fii. Nimeni nu mai dă ordine aşa.

— Eu sunt, spuse Elena. Încetă să-şi mai mişte degetele şi o privi în ochi pe prietena ei. Chiar eu sunt, Meredith, spuse.

Meredith încuviinţă din cap şi înghiţi nodul din gât. Ceea ce şi-ar fi dorit cel mai mult Elena în acea clipă era ca prietena ei să o ia în braţe. Dar Meredith nu era genul de fată care îmbrăţişa prea des, iar acum se îndepărta încet ca să se aşeze la loc pe pat.

— Stai jos, spuse cu o voce prefăcut calmă. Elena trase scaunul de la birou şi, fără să-şi dea seama, se aşeză în aceeaşi poziţie în care stătuse mai devreme Meredith, cu coatele pe genunchi, cu capul în jos. Apoi ridică privirea.

— Cum de-ai ştiut?

— Eu… Meredith se uită lung la ea pentru o clipă, apoi se adună. Ei bine. Tu… trupul tău n-a fost găsit, evident. Asta era ciudat. Şi apoi atacurile alea asupra bătrânului şi asupra lui Vickie şi Tanner… şi Stefan, şi lucruri mărunte legate de el pe care le-am pus cap la cap… dar nu *ştiam.* Nu cu siguranţă. Nu până acum.

Încheie aproape în şoaptă.

— Ei bine, ai ghicit corect, spuse Elena. Încerca să fie cât mai normală cu putinţă, dar ce era normal în această situaţie? Meredith se purta ca şi cum cu greu se putea uita la ea. Asta o făcea pe Elena să se simtă mai singură şi mai părăsită decât se simţise vreodată în viata ei.

La parter răsună o sonerie. Elena o auzi, dar nu şi Meredith, îşi dădu ea seama.

— Cine vine? întrebă. E cineva la uşă.

— Am rugat-o pe Bonnie să vină aici pe la şapte, dacă o lasă mama ei. Probabil că ea e. Mă duc să văd.

Meredith părea aproape indecent de nerăbdătoare să plece din cameră.

— Stai. Ea ştie?

— Nu… Ah, vrei să spui că trebuie s-o iau cu binişorul, să-i zic cu grijă.

Meredith se uită din nou prin cameră, nesigură, iar Elena aprinse veioza de lângă pat.

— Stinge lumina din tavan. Oricum mă dor ochii, spuse ea încet.

Când Meredith răsuci comutatorul, camera deveni suficient de întunecată pentru ca Elena să se poată ascunde în umbră.

Aşteptând-o pe Meredith să revină cu Bonnie, rămase într-un colţ, strângându-şi coatele în palme. Poate că era o idee proastă să le implice şi pe Meredith şi Bonnie. Dacă Meredith cea imperturbabilă nu părea să se descurce prea bine, ce avea să facă Bonnie?

Meredith îşi anunţă sosirea murmurându-i întruna lui Bonnie: „Să nu ţipi; să nu ţipi”, pe când o împingea peste prag în cameră.

— Ce-i cu tine? Ce faci? replică Bonnie, gâfâind. Dă-mi drumul. Ştii ce a trebuit să fac ca s-o conving pe mama să mă lase să ies în seara asta din casă? Vrea să mă ducă la spital în Roanoke.

Meredith închise uşa cu piciorul.

— Bun, îi spuse lui Bonnie. Acum, o să vezi ceva care o să… ei, o să fie un şoc. Dar nu trebuie să ţipi, înţelegi? Îţi dau drumul dacă îmi promiţi.

— E prea întuneric ca să văd ceva, şi mă sperii. Ce-i cu tine, Meredith? Of, bine, îţi promit, dar despre ce vor…

— Elena, spuse Meredith.

Elena luă asta ca pe o invitaţie şi făcu un pas către ele.

Bonnie avu o reacţie total neaşteptată. Se încruntă şi se aplecă înainte, mijind ochii în lumina difuză. Când văzu silueta Elenei, icni, cu răsuflarea tăiată. Dar apoi, când se uită la faţa Elenei, bătu din palme cu un ţipăt ascuţit de bucurie.

— Ştiam eu! Ştiam că s-au înşelat cu toţii! Vezi, Meredith… şi tu şi Stefan credeaţi că ştiţi atâtea despre înec şi toate alea. Dar eu ştiam că vă înşelaţi! Oh, Elena, mi-a fost aşa de dor de tine! Toată lumea o să…

— Taci, Bonnie! Taci! spuse repede Meredith. Ţi-am zis să nu ţipi. Ascultă, proasto, crezi că dacă Elena ar fi cu adevărat bine s-ar afla aici, noaptea, fără ca cineva să ştie despre asta?

— Dar e foarte bine; uită-te la ea. Stă acolo. Tu eşti, nu-i aşa, Elena?

Bonnie porni către ea, dar Meredith o trase înapoi.

— Da, sunt eu.

Elena avea o senzaţie stranie, că ajunsese într-o tragicomedie suprarealistă, poate una scrisă de Kafka, doar că nu-şi cunoştea replicile. Nu ştia ce să-i spună lui Bonnie, care arăta extaziată.

— Sunt eu, dar… Nu sunt chiar bine, spuse ea cu stângăcie,

aşezându-se din nou.

Meredith o înghionti pe Bonnie să stea pe pat.

— De ce sunteţi amândouă aşa de serioase? E aici, dar nu e bine. Asta ce vrea să însemne?

Elena nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Ascultă, Bonnie… of, nu ştiu cum să-ţi spun asta. Bonnie, bunica ta care e medium ţi-a vorbit vreodată despre vampiri?

Tăcerea căzu peste încăpere, la fel de fulgerător ca securea unui călău. Minutele se scurseră. Deşi nu părea posibil, ochii lui Bonnie se făcură şi mai mari; apoi se întoarseră încet către Meredith. Mai trecură câteva minute de tăcere, apoi Bonnie păru că îşi mută greutatea înspre uşă.

— Ăăă… ştiţi, fetelor, spuse ea încet, chestia asta devine chiar stranie. Vreau să spun, chiar, chiar, chiar…

Elena căută în minte un argument.

— Puteţi să vă uitaţi la dinţii mei, spuse.

Îşi ridică buza de sus şi-şi atinse cu degetul un canin. Simţi cum se lungeşte şi devine mai ascuţit, la fel ca o gheară de pisică ce se întinde leneş.

Meredith se apropie şi se uită, apoi întoarse repede capul.

— M-am prins, zise, cu o voce plată. Bonnie, uită-te şi tu, spuse.

Toată încântarea, toată bucuria dispăruseră de pe chipul lui Bonnie. Părea că în curând avea să i se facă rău.

— Nu, nu vreau.

— Trebuie să te uiţi. Trebuie să o crezi, altfel nu mai ajungem nicăieri. Meredith o împinse în faţă pe Bonnie, ţeapănă şi opunând rezistenţă. Deschide ochii, prostuţo. Tu eşti aia care se dă în vânt după chestiile astea supranaturale.

— M-am răzgândit, spuse Bonnie, aproape plângând, iar vocea îi era cu adevărat isterică. Lasă-mă în pace, Meredith; nu vreau să mă uit.

Şi se smulse din mâinile ei.

— Nu trebuie s-o faci, şopti Elena, uluită. Deznădejdea o copleşi, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— A fost o idee proastă, Meredith. O să plec.

— Nu. Oh, nu. Bonnie se întoarse la fel de repede pe cât se îndepărtase şi se aruncă în braţele Elenei. Îmi pare rău, Elena; îmi pare rău. Nu-mi pasă ce eşti; doar mă bucur să te-ai întors. A fost groaznic fără tine.

Acum plângea, sincer.

Lacrimile care nu voiseră să se iveascâ atunci când fusese cu Stefan îi umplură acum ochii Elenei. Plânse, strângând-o pe Bonnie, simţind cum braţele lui Meredith le cuprind încet pe amândouă. Plângeau cu toatele – Meredith în tăcere, Bonnie zgomotos, iar Elena cu o intensitate pătimaşă. Simţea că plânge pentru tot ce i se întâmplase, pentru tot ce pierduse, pentru toată singurătatea şi teama şi suferinţa.

În cele din urmă, sfârşiră aşezate pe podea, cu genunchii strânşi unii lângă alţii, aşa cum făceau pe vremea când erau mici şi-şi petreceau noaptea în casa uneia dintre ele, şi când, în loc să doarmă, stăteau treze şi-şi croiau planuri secrete.

— Eşti atât de curajoasă, îi spuse Bonnie Elenei, trăgându-şi nasul. Nu înţeleg cum poţi să fii aşa de curajoasă în situaţia asta.

— Voi nu ştiţi cum mă simt eu în sufletul meu. Nu sunt deloc curajoasă. Dar trebuie să mă descurc într-un fel, pentru că nu ştiu ce altceva am de făcut.

— Mâinile tale nu sunt reci ca gheaţa, spuse Meredith, strângând degetele Elenei. Doar puţin mai reci; credeam că or să fie îngheţate.

— Nici mâinile lui Stefan nu sunt reci, spuse Elena şi se pregătea să continue, dar Bonnie spuse cu un glas subţire şi ascuţit:

— Stefan?

Meredith şi Elena se uitară la ea.

— Gândeşte-te, Bonnie. Nu ajungi singur să fii vampir. Cineva trebuie să te transforme într-unui.

— Dar vrei să spui că Stefan…? Vrei să spui că e…?

Vocea lui Bonnie se stinse, înăbuşită.

— Cred, spuse Meredith, că poate ar fi timpul să ne spui întreaga poveste, Elena. Ca de pildă toate acele detalii minore pe care le-ai omis atunci când ti-am cerut ultima dată să ne spui toată povestea.

Elena încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. E greu de explicat, dar o să încerc. Trase aer adânc în piept. Bonnie, îţi mai aduci aminte de prima zi de şcoală? A fost prima dată când te-am auzit făcând o profeţie. Te-ai uitat în palma mea şi ai zis că o să cunosc un băiat, un băiat cu părul negru, un străin. Şi că nu era înalt, dar că fusese odată. Ei bine, spuse Elena, privind-o pe Bonnie, apoi pe Meredith, Stefan nu este foarte înalt acum. Dar odată a fost, în comparaţie cu oamenii din secolul al cincisprezecelea.

Meredith încuviinţă din cap, dar Bonnie scoase un chiţăit abia auzit şi se dădu înapoi, clătinându-se, părând total şocată.

— Vrei să spui...?

— Vreau să spun că s-a născut şi a trăit în Italia renascentistă, mă rog, la început..., şi oamenii obişnuiţi erau mai scunzi pe vremea aceea. Aşa că, faţă de ei, Stefan părea mai înalt. Şi, aşteaptă, înainte să leşini, trebuie să mai ştiţi ceva. Damon e fratele lui.

Meredith încuviinţă iarăşi din cap.

— Mi-am închipuit eu ceva în genul ăsta. Dar atunci de ce a zis Damon că e student la universitate?

— Nu se înţeleg prea bine. Mult timp, Stefan nici n-a ştiut că Damon e în Fell's Church. Elena şovăi. Aceasta era povestea personală a lui Stefan şi întotdeauna considerase că el era cel care trebuia să-şi dezvăluie secretul. Dar Meredith avea dreptate; era timpul ca Elena să le spună întreaga poveste.

— Ascultaţi cum a fost, spuse ea. Stefan şi Damon s-au îndrăgostit amândoi de aceeaşi fată în Italia renascentistă. Ea era din Germania şi numele ei era Katherine. Motivul pentru care Stefan mă evita la începutul şcolii era că îi aduceam aminte de ea; şi ea avea părul blond şi ochii albaştri. Oh, şi ăsta era inelul ei.

Elena dădu drumul mâinii lui Meredith şi le arătă cercul aurit încrustat cu desene complicate, în care era montată o singură piatră de lapislazuli.

— Iar Katherine era vampiriţă. Un tip numit Klaus o transformase în vampir în satul ei natal din Germania, ca s-o salveze de la moarte când era grav bolnavă. Stefan şi Damon ştiau asta, dar nu le păsa. I-au cerut să aleagă dintre ei doi pe cel cu care voia să se mărite. Elena se opri şi zâmbi strâmb, gândindu-se că domnul Tanner avusese dreptate: istoria se repetă întotdeauna. Spera doar ca istoria ei să nu se încheie precum cea a lui Katherine. Dar ea i-a ales pe amândoi, continuă Elena. A schimbat sânge cu amândoi, şi le-a spus că vor putea toţi trei să fie împreună pentru o eternitate.

— Sună pervers, murmură Bonnie.

— Sună prostesc, spuse Meredith.

— Ai dreptate, îi spuse Elena lui Meredith. Katherine era dulce, dar nu prea deşteaptă. Stefan şi Damon deja nu se plăceau prea mult. I-au spus că trebuia să aleagă, că nici nu se gândeau să o împartă. Şi ea a fugit plângând. A doua zi... ei bine,

i-au găsit trupul, sau ce mai rămăsese din el. Vedeţi voi, un vampir are nevoie de un talisman ca inelul ăsta ca să poată să iasă în lumina soarelui fără să fie omorât. Iar Katherine s-a expus razelor de soare şi şi-a scos inelul. S-a gândit că dacă ea dispare, Damon şi Stefan or să se împace.

— Oh, Doamne, ce roma…

— Nu, nu e, o întrerupse violent Elena pe Bonnie. Nu e deloc romantic. De atunci Stefan a trăit cu această vină în suflet, şi cred că şi Damon, deşi n-o s-o recunoască niciodată. Iar urmarea imediată a fost că şi-au luat săbiile şi s-au omorât unul pe altul. Da, s-au omorât. De aceea sunt acum vampiri, şi de aceea se urăsc atât de mult. Şi de aceea sunt eu probabil nebună că încerc să-i fac să coopereze.

Capitolul 7

— Să coopereze la ce? întrebă Meredith.

— O să vă explic mai târziu. Dar mai întâi vreau să ştiu ce s-a mai întâmplat în oraş de când… am plecat.

— Ei, în general isterie, spuse Meredith, ridicând o sprânceană. Mătuşa ta Judith e cam rău. A avut halucinaţii cum că te-ar fi văzut – numai că n-au fost halucinaţii, nu? Iar ea şi Robert, într-un fel, s-au despărţit.

— Ştiu, spuse Elena încruntată. Continuă.

— Toată lumea la şcoală e necăjită. Am vrut să vorbesc cu Stefan, mai ales când am început să bănuiesc că nu eşti cu adevărat moartă, dar n-a fost la şcoală. Matt a fost, dar e ceva în neregulă cu el. Arată ca un zombi şi nu vrea să stea de vorbă cu nimeni. Am vrut să-i spun că există o şansă ca tu să nu fi dispărut pentru totdeauna; credeam că asta o să-l înveselească. Dar n-a vrut să asculte. Se purta total aiurea, şi la un moment dat am crezut că vrea să mă lovească. N-a vrut să asculte nici un cuvânt.

— Oh, Doamne… Matt.

Ceva groaznic se ivea într-un colţ al minţii Elenei, o amintire prea tulburătoare pentru a o lăsa să iasă la suprafaţă. Elena nu mai putea face faţă la încă ceva acum, pur şi simplu nu putea, şi o împinse cu violenţă înapoi în adâncul minţii.

Meredith continua să povestească.

— Dar este limpede că există câţiva oameni care privesc cu

suspiciune „moartea” ta. De aceea am spus ce-am spus la slujba de azi. Mi-era teamă că dacă rostesc ziua exactă şi locul anume, Alaric Saltzman avea să te pândească şi să te prindă. A pus tot soiul de întrebări, şi e bine că Bonnie n-a ştiut nimic, fiindcă altfel nu-şi ţinea gura.

— Nu e corect, protestă Bonnie. Alaric e doar interesat de lucrurile astea şi vrea să ne ajute să depăşim trauma, la fel ca şi înainte. E un vărsător…

— E un spion, spuse Elena, şi poate chiar mai mult. Dar o să vorbim despre asta mai târziu. Şi Tyler Smallwood? Nu l-am văzut în biserică.

Meredith păru uimită.

— Vrei să spui că nu ştii?

— Nu ştiu nimic; am dormit patru zile în podul unei case.

— Păi… Meredith ezită, stânjenită. Tyler tocmai s-a întors acasă de la spital. La fel ca Dick Carter şi tipii ăia trei care făceau pe durii şi care au fost cu ei de Ziua Oraşului. Au fost atacaţi în baraca metalică în seara aia şi au pierdut o mulţime de sânge.

— Ah.

Misterul Puterilor sporite ale lui Stefan în acea noapte se explica acum. Şi de ce Puterile-i deveneau tot mai slabe. Probabil că nu se mai hrănise de-atunci.

— Meredith, e Stefan un suspect?

— Ei bine, tatăl lui Tyler a încercat să-l învinuiască, dar poliţia nu a reuşit să coroboreze timpii. Se ştie cu aproximaţie când a fost atacat Tyler pentru că trebuia să se vadă cu domnul Smallwood şi nu a venit la întâlnire. Iar Bonnie şi cu mine putem să-i oferim un alibi lui Stefan pentru acel interval de timp pentru că tocmai l-am lăsat lângă râu cu trupul tău. Deci nu putea să se întoarcă la baracă şi să-l atace pe Tyler… cel puţin nici un om normal n-ar fi putut. Iar până acum poliţia nu se gândeşte la nimic supranatural.

— Înţeleg.

Cel puţin din acest punct de vedere Elena se putea simţi uşurată.

— Tyler şi ceilalţi băieţi nu l-au putut identifica pe atacator pentru că nu-şi mai aduc aminte absolut nimic din acea după-amiază, adăugă Meredith.

— Şi nici Caroline, spuse Bonnie.

— Caroline era acolo?

— Da, dar ea n-a fost muşcată. A fost doar în şoc. În ciuda a

tot ce a făcut, aproape că-mi pare rău pentru ea. Meredith ridică din umeri şi adăugă: Arată tare jalnic acum.

— Şi nu cred că cineva îl va suspecta vreodată pe Stefan după tot ce s-a întâmplat cu câinii ăia azi la biserică, interveni Bonnie. Tata zice că un câine mare ar fi putut să spargă fereastra barăcii, iar rănile din gâtul lui Tyler arată ca şi cum ar fi fost făcute de un animal. Cred că mulţi oameni sunt convinşi că un câine sau o haită de câini a făcut-o.

— E o explicaţie la îndemână, remarcă Meredith sec. Înseamnă că nu trebuie să se mai gândească la asta.

— Dar e ridicol, spuse Elena. Câinii normali nu se comportă aşa. Nu se întreabă oamenii de ce câinii lor au înnebunit dintr-odată şi s-au repezit să-i atace?

— O mulţime de oameni doar renunţă la câinii lor. O, şi am auzit pe cineva vorbind despre analize obligatorii pentru turbare, spuse Meredith. Dar nu e vorba de turbare aici, nu-i aşa, Elena?

— Nu, nu cred că e. Şi nici Stefan şi Damon n-o cred. Despre asta am venit să vorbesc cu voi.

Elena le explică, pe cât de clar putea, ce credea despre Cealaltă Putere existentă în Fell’s Church. Le spuse despre forţa care o făcuse să cadă de pe pod şi despre senzaţia pe care o avusese în incidentul cu câinii şi despre tot ceea ce discutaseră ea şi Stefan şi Damon. Şi încheie cu:

— Şi Bonnie a spus-o chiar ea azi în biserică: „Ceva malefic”. Cred că asta se află aici în Fell’s Church, ceva despre care nimeni nu ştie, ceva cu totul malefic. Nu cred că tu ştii ce ai vrut să spui cu asta, Bonnie.

Dar mintea lui Bonnie mergea acum pe o altă direcţie.

— Aşadar, Damon nu a făcut neapărat toate lucrurile alea groaznice de care l-ai învinuit tu, spuse ea pe un ton viclean. Ca de pildă să-l omoare pe Yangtze, şi să-i facă rău lui Vickie, şi să-l omoare pe domnul Tanner, şi restul. Ţi-am spus eu că cineva atât de superb nu poate să fie un criminal psihopat.

— Eu cred, spuse Meredith aruncându-i o privire Elenei, că ai face mai bine să nu te mai gândeşti la Damon cu interes erotic.

— Da, spuse apăsat Elena. El l-a omorât pe domnul Tanner, Bonnie. Şi e logic ca el să fi comis şi celelalte atacuri; o să-l întreb. Şi-aşa am eu însămi destule probleme ca să mă înţeleg cu el. Nu e bine să ai de-a face cu Damon, Bonnie, crede-mă.

— Trebuie să-l las în pace pe Damon, trebuie să-l las în pace pe Alaric… Există vreun băiat pe care nu trebuie să-l las în pace?

Şi între timp Elena are parte de toţi. Nu e drept.

— Viaţa nu e dreaptă, îi spuse Meredith cu asprime. Dar ascultă, Elena, chiar dacă această Cealaltă Putere există, ce fel de putere crezi că e? Cum arată?

— Nu ştiu. Ceva cu o forţă extraordinară – dar e posibil să se ascundă ca să n-o putem simţi. Ar putea arăta ca orice persoană obişnuită. Şi de aceea am venit să vă cer ajutorul, pentru că ar putea fi oricine din Fell's Church. E aşa cum a spus Bonnie azi, în timpul slujbei: „Nimeni nu este ceea ce pare."

Bonnie avu o expresie nedumerită.

— Nu-mi aduc aminte să fi spus asta.

— Dar ai spus-o. „Nimeni nu este ceea ce pare", repetă Elena, cu voce apăsată. „Nimeni."

Se uită la Meredith, dar ochii întunecaţi de sub sprâncenele delicat arcuite erau calmi şi distanţi.

— Păi, asta pare să facă din oricine un suspect, spuse Meredith cu cea mai placidă voce posibilă. Nu?

— Aşa-i, răspunse Elena. Dar mai bine am lua o foaie de hârtie şi un creion şi am face o listă cu cele mai importante nume. Damon şi Stefan au acceptat deja să ajute în investigaţie şi, dacă mă ajutaţi şi voi, o să avem mai multe şanse să o găsim.

Acum revenea la eficienţa ei dintotdeauna; fusese mereu o bună organizatoare, de la schemele de a pune mâna pe un băiat până la evenimentele sociale de adunare de fonduri. Asta era doar o versiune mai serioasă a vechiului „plan A + plan B".

Meredith întinse hârtia şi creionul lui Bonnie, care se uită întâi la ele, apoi la Meredith şi în final la Elena.

— Grozav, zise ea, dar cine intră pe listă?

— Păi, oricine am avea vreun motiv să credem că ar putea fi Cealaltă Putere. Oricine care ar fi putut face lucrurile pe care ştim că le-a făcut: l-a închis pe Stefan în fântână, m-a urmărit pe mine, a asmuţit câinii ăia asupra oamenilor. Orice persoană pe care am văzut-o că se comportă ciudat.

— Matt, spuse Bonnie, scriind repede. Şi Vickie. Şi Robert.

— Bonnie! exclamară într-un glas Elena şi Meredith.

Bonnie ridică privirea.

— Ei, dar Matt chiar s-a purtat ciudat, şi la fel şi Vickie, de câteva luni. Iar Robert se tot învârtea pe lângă biserică înainte de slujbă, dar n-a venit înăuntru…

— Oh, Bonnie, zău aşa, spuse Meredith. Vickie e o victimă, nu un suspect. Iar dacă Matt e o Putere malefică, atunci eu sunt

cocoşatul de la Notre Dame. Cât despre Robert...

— Bun. I-am tăiat pe toţi, spuse Bonnie pe un ton rece. Acum hai să auzim propunerile tale.

— Nu, aşteptaţi, spuse Elena. Bonnie, aşteaptă puţin. Se gândea la ceva, ceva care o sâcâise un timp, încă din... încă din biserică, spuse ea cu glas tare, aducându-şi aminte. Ştiţi, l-am văzut pe Robert afară din biserică, atunci când stăteam ascunsă în galeria corului. A fost chiar înainte să atace câinii, şi el se îndepărta într-un fel, ca şi cum ar fi ştiut ce urma să se întâmple.

— Oh, dar, Elena...

— Nu, ascultă, Meredith. Şi l-am văzut înainte, sâmbătă seara, cu mătuşa Judith. Când ea i-a spus că n-o să se mărite cu el, am văzut ceva pe faţa lui... nu ştiu. Dar cred că ar fi mai bine să-l pui la loc pe listă, Bonnie.

Cu un aer grav, după o clipă de ezitare, Bonnie o făcu.

— Şi pe mai cine? întrebă ea.

— Ei bine, mă tem că pe Alaric, spuse Elena. Îmi pare rău, Bonnie, dar el e practic numărul unu. Elena le relată discuţia auzită în acea dimineaţă între Alaric şi directorul şcolii. Alaric nu e un profesor de istorie obişnuit; l-au chemat aici pentru un motiv anume, spuse ea. El ştie că sunt vampir, şi mă caută. Iar astăzi, în timp ce câinii atacau, el stătea acolo la marginea parcării, făcând nişte gesturi ciudate. Cu siguranţă el nu este ceea ce pare, şi singura întrebare e: *ce este el?* Mă asculţi, Meredith?

— Da. Ştii, cred că poţi s-o pui şi pe doamna Flowers pe lista aia. Îţi aduci aminte cum stătea la fereastra de la pensiune când l-am adus pe Stefan după ce l-am scos din fântână? Şi cum nu a vrut să coboare ca să ne deschisă uşa? Aia a fost o purtare ciudată.

Elena încuviinţă din cap.

— Da, spuse ea, şi cum îmi închidea telefonul când îl sunam. Şi stă ascunsă în casa aia veche. E posibil să fie doar o bătrânică puţin scrântită, dar totuşi pune-o pe listă, Bonnie.

Îşi trecu o mână prin păr, ridicându-şi-l de pe ceafă. Îi era cald. Sau... nu chiar cald, dar avea o senzaţie neplăcută, ca atunci când ţi-e prea cald. Se simţea uscată de sete.

— Bun, o să trecem pe la pensiune mâine, înainte de şcoală, spuse Meredith. Până atunci, ce mai putem face? Hai să ne uităm la lista aia, Bonnie.

Bonnie întinse lista pentru ca ele să o poată vedea, iar Elena

şi Meredith se aplecară în faţă şi citiră:

~~Matt~~

~~Honeycutt~~

~~Vickie~~

~~Bennett~~

Robert Maxwell – Ce căuta la biserică atunci când au atacat câinii? Şi ce s-a petrecut în acea seară cu mătuşa Elenei?

Alaric Saltzman – De ce pune aşa de multe întrebări? În ce scop a fost chemat în Fell's Church?

Doamna Flowers – De ce se poartă atât de ciudat? De ce nu ne-a deschis uşa în seara când Stefan a fost rănit?

— Bun, spuse Elena. Cred că putem să aflăm şi ai cui erau câinii de azi de la biserică. Iar voi îl puteţi urmări mâine pe Alaric la şcoală.

— Eu o să-l urmăresc pe Alaric, spuse hotărâtă Bonnie. Şi o să-l absolv de toate bănuielile; o să vedeţi voi.

— Grozav, aşa să faci. Ţi-l repartizez ţie. Iar Meredith o poate cerceta pe doamna Flowers, şi eu mă pot ocupa de Robert. Cât despre Stefan şi Damon... ei bine, ei se vor ocupa de toată lumea, pentru că îşi pot folosi Puterile pentru a cerceta minţile celorlalţi. Şi pe urmă, lista asta nu e oricum completă. O să le spun să umble prin oraş căutând orice semn al Puterii, sau orice lucru ciudat care se petrece. Lor le e mai uşor decât îmi este mie să îl recunoască.

Îndreptându-se de spate, Elena îşi umezi buzele cu un aer absent. Se simţea total uscată. Observă ceva ce nu mai remarcase niciodată până atunci: reţeaua fină de vene de la încheietura mâinii lui Bonnie. Bonnie continua să ţină în mână hârtia pe care scrisese lista, cu palma în sus, şi pielea de la încheietura ei era atât de transparentă încât venele de un albastru-verzui palid se vedeau foarte bine. Elena îşi dori să fi fost mai atentă la ora de anatomie; oare cum se numea vena asta, cea mare care se ramifica la fel ca şi crengile unui copac...

— Elena. Elena!

Elena tresări şi ridică privirea, pentru a vedea ochii întunecaţi ai lui Meredith care se uitau la ea cu prudenţă, şi expresia speriată a lui Bonnie. Abia atunci îşi dădu seama că se aplecase peste mâna lui Bonnie şi freca uşor cu un deget vena aceea mare.

— Scuze, murmură ea, îndreptându-se.

Dar îşi simţea caninii mai lungi şi mai ascuţiţi. Era ca şi cum

ar fi purtat un aparat dentar; simţea clar că se îngreunaseră. Realiză că zâmbetul de liniştire pe care i-l adresase lui Bonnie nu avea efectul dorit. Bonnie părea speriată, ceea ce era o prostie. Bonnie ar trebui să ştie că Elena nu i-ar face niciodată rău. Iar în seara asta Elena nu era foarte înfometată; Elena întotdeauna mâncase puţin. Putea obţine toată cantitatea necesară din vena asta mică de la încheietura…

Elena sări în picioare şi se răsuci către fereastră, rezemându-se de tocul ei, simţind pe piele aerul rece al nopţii. Avea o senzaţie de ameţeală şi i se tăiase răsuflarea.

Ce făcuse? Se întoarse către cameră şi o văzu pe Bonnie lipindu-se de Meredith, ambele părând îngrozite. O duru felul în care se uitau la ea.

— Îmi pare rău, spuse. Nu voiam, Bonnie. Uite, nici nu mă mai apropii. Trebuia să mă hrănesc înainte de-a veni aici. Damon a spus că o să mi se facă foame mai târziu.

Bonnie înghiţi greu, părând că i se face şi mai rău.

— Să te hrăneşti?

— Da, sigur, spuse Elena tăios.

Venele o ardeau; asta era senzaţia pe care o avea. Stefan o descrisese înainte, dar ea nu înţelesese niciodată cu adevărat, nu realizase prin ce trecea el atunci când era copleşit de această nevoie de sânge. Era teribilă, irezistibilă.

— Ce crezi tu că mănânc eu acum, aer? adăugă ea pe un ton sfidător. Acum sunt un vânător, şi ar trebui să plec deja la vânătoare.

Meredith şi Bonnie încercau să accepte situaţia; Elena îşi dădea seama că încercau, dar le vedea şi repulsia în ochi. Se concentră să îşi folosească noile simţuri, deschizându-se către noapte în căutarea prezenţei lui Stefan sau a lui Damon. Era greu, pentru că nici unul dintre ei nu îşi trimitea gândurile în eter aşa cum o făcuse în noaptea în care se luptaseră în pădure, dar Elenei i se păru că simte o pâlpâire de Putere în oraş.

Nu avea însă nici o posibilitate să comunice cu ea, iar frustrarea mări şi mai mult uscăciunea pe care o simţea în vene. Tocmai hotărâse că s-ar putea să fie nevoită să se descurce fără ei când perdeaua, umflată de o adiere de vânt, o lovi peste faţă. Bonnie ţâşni în sus, cu un icnet, răsturnând veioza de pe noptieră şi cufundând camera în întuneric, înjurând, Meredith se chinui să o ridice. Perdeaua flutură nebuneşte în lumina pâlpâitoare, în vreme ce Bonnie părea că se pregăteşte să ţipe.

Când becul fu în cele din urmă fixat bine, lumina lui căzu pe Damon, aşezat nonşalant dar destul de incomod pe pervazul ferestrei deschise, cu un genunchi ridicat. Zâmbea, cu unul dintre cele mai largi zâmbete ale lui.

— Dacă nu vă supăraţi…, spuse. Aici nu e deloc comod.

Elena se uită la Bonnie şi Meredith, care erau lipite de dulap, părând îngrozite şi totodată hipnotizate. Scutură din cap, exasperată.

— Şi eu, care credeam că *mie* îmi plac apariţiile dramatice! spuse ea. Foarte nostim, Damon. Acum hai să mergem.

— Cu două prietene ale tale atât de frumoase aici? Damon zâmbi din nou către Bonnie şi Meredith. Şi pe urmă, abia am ajuns. Nu vrea cineva să fie politicoasă şi să mă invite să intru?

Ochii căprui ai lui Bonnie, aţintiţi cu o privire neajutorată asupra feţei lui, se îmblânziră puţin. Buzele ei, întredeschise de groază, se desfăcură mai mult. Elena recunoscu semnele clare ale unei înduioşări iminente.

— Nu, n-o să te invite, spuse ea. Se aşează între Damon şi fete. Nimeni de aici nu e pentru tine, Damon – nici acum, nici altă dată. Văzând sclipirea de sfidare în ochii lui, adăugă vicleană: Şi oricum, eu plec. Nu ştiu ce faci tu, dar eu mă duc să vânez.

Se linişti când simţi prezenţa lui Stefan în apropiere, pe acoperiş probabil, şi îl auzi corectând-o imediat: *Noi mergem să vânăm, Damon. Tu poţi să stai acolo toată noaptea, dacă vrei.*

Damon cedă cu graţie, aruncând o ultimă privire amuzată către Bonnie înainte de a dispărea de la fereastră; moment în care Bonnie şi Meredith se repeziră amândouă înainte speriate, în mod clar îngrijorate de căderea lui.

— N-o să păţească nimic, spuse Elena, clătinând iarăşi din cap. Şi nu vă faceţi griji, n-o să-l las să se întoarcă. Ne vedem la aceeaşi oră mâine. Pa.

— Dar… Elena… Meredith se opri. Voiam să te întreb dacă nu vrei să-ţi schimbi hainele.

Elena se privi. Rochia din secolul nouăsprezece era distrusă – ruptă şi murdară, cu muselina subţire sfâşiată în mai multe locuri. Dar nu avea timp să o schimbe; trebuia să se hrănească acum.

— Asta va trebui să mai aştepte, spuse. Ne vedem mâine.

Şi se aruncă pe fereastră la fel cum făcuse şi Damon. Ultima imagine pe care o avu era cum Meredith şi Bonnie se holbau în urma ei, năucite.

Începea să-şi îmbunătăţească aterizările; de data asta nu-şi mai juli genunchii. Stefan era acolo, şi o înfăşură în ceva întunecat şi călduros.

— Pelerina ta, spuse ea, mulţumită.

Pentru o clipă îşi zâmbiră, amintindu-şi de prima dată când îi dăduse el pelerina, după ce o salvase din mâinile lui Tyler în cimitir şi o dusese în camera lui de la pensiune ca să se cureţe. Atunci se temuse să o atingă. Dar, îşi spuse Elena, uitându-se în ochii lui cu un zâmbet, se ocupase ea destul de repede de teama aceea.

— Credeam că mergem să vânăm, spuse Damon. Elena se întoarse zâmbind către el, fără să-şi desprindă mâna din a lui Stefan.

— Mergem, spuse. Unde mergem?

— Orice casă de pe strada asta, sugeră Damon.

— Pădurea, spuse Stefan.

— Pădurea, hotărî Elena. Nu ne atingem de oameni şi nu omorâm. Nu aşa trebuie, Stefan?

Îl strânse de mână şi el îi răspunse la fel.

— Aşa trebuie, spuse calm. Buzele lui Damon se arcuiră dispreţuitor.

— Şi ce căutăm în pădure, sau nu trebuie să întreb? Şobolani de apă? Sconcşi? Termite? Ochii i se îndreptară către Elena şi vocea îi coborî.

— Vino cu mine şi o să-ţi arăt eu ce înseamnă vânătoare adevărată.

— Putem să o luăm prin cimitir, spuse Elena, ignorându-l.

— Căprioarele pasc toată noaptea în zonele deschise, îi spuse Stefan, dar va trebui să avem grijă cum le pândim; auzul lor e aproape la fel de bun ca şi al nostru.

Atunci altă dată, spuse vocea lui Damon în mintea Elenei.

Capitolul 8

— Cine…? Ah, tu eşti, spuse Bonnie, tresărind când cineva îi atinse cotul. M-ai speriat. Nu te-am auzit când ai venit. Va trebui să fie mai atent, îşi dădu seama Stefan. În cele câteva zile când n-a mai venit la şcoală pierduse obişnuinţa de a umbla şi de a se mişca asemenea unei fiinţe umane şi revenise la pasul lui tăcut, perfect controlat, de vânător.

— Iartă-mă, spuse, mergând alături de ea de-a lungul coridorului.

— E-n regulă, spuse Bonnie, încercând curajoasă să pară nonşalantă.

Dar ochii ei căprui erau larg deschişi şi aveau o privire oarecum fixă.

— Şi ce cauţi azi aici? Meredith şi cu mine am trecut azi-dimineaţă pe la pensiune să vedem ce e cu doamna Flowers, dar n-a răspuns nimeni la uşă. Şi nu te-am văzut la ora de biologie.

— Am venit în după-masa asta. M-am întors la şcoală. Cel puţin, pentru atâta timp cât ne trebuie ca să descoperim ceea ce căutăm.

— Adică să-l spionezi pe Alaric, murmură Bonnie. I-am spus ieri Elenei să mi-l lase mie pe Alaric. Ups... adăugă, când doi boboci care treceau pe lângă ei holbară ochii la ea.

Printr-o înţelegere tacită, cotiră într-un coridor lateral şi se îndreptară către o casă a scării goală. Bonnie se rezemă de perete cu un geamăt de uşurare.

— Trebuie să am grijă să nu-i mai rostesc numele, spuse ea pe un ton jalnic, dar e atât de greu. Mama m-a întrebat cum mă simt în dimineaţa asta şi eram cât pe ce să-i spun „grozav”, pentru că am văzut-o pe Elena aseară. Nu ştiu cum aţi reuşit voi să ţineţi... ştiţi voi... un secret atâta vreme.

Fără să vrea, Stefan simţi cum un zâmbet îi înfloreşte pe buze. Bonnie era la fel ca un pisoi de şase săptămâni, drăgălaşă şi lipsită de inhibiţii. Întotdeauna spunea exact ce gândea în acea clipă, chiar dacă era exact opusul a ceea ce spusese cu o clipă înainte, dar tot ce făcea venea direct din inimă.

— În clipa asta stai într-un hol pustiu cu un ştii tu ce, îi aduse aminte zâmbind diabolic.

— Oooo! Ochii ei se făcură din nou mari. Dar tu n-ai face-o, nu-i aşa? adăugă ea, uşurată. Pentru că Elena te-ar omorî... Adică... înghiţi nodul din gât şi, schimbând repede subiectul, spuse: Deci... deci cum au mers lucrurile aseară?

Buna dispoziţie a lui Stefan dispăru imediat.

— Nu atât de grozav. Oh, Elena e bine; doarme undeva în siguranţă.

Înainte să poată continua, urechea lui prinse zgomotul unor paşi la capătul coridorului. Trei fete din ultimul an trecură şi, văzându-i pe Stefan şi Bonnie, o fată se desprinse din grupul lor.

Sue Carson era palidă la faţă şi avea ochii roşii, dar le zâmbi.

Bonnie se arătă îngrijorată.

— Sue, ce faci? Cum se simte Doug?

— Eu sunt bine. Şi el e bine, sau cel puţin o să fie. Stefan, voiam să vorbesc cu tine, adăugă ea repede. Ştiu că tata ţi-a mulţumit ieri pentru că l-ai ajutat pe Doug aşa cum ai făcut-o, dar voiam să-ţi mulţumesc şi eu. Ştiu că oamenii din oraş s-au purtat îngrozitor cu tine şi… ei bine, am fost surprinsă să văd că îţi păsa atât de mult încât să ajuţi. Dar mă bucur. Mama spune că i-ai salvat viaţa lui Doug. Şi de aceea, voiam să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun că-mi pare rău… pentru tot.

Spre sfârşit, vocea începuse să-i tremure. Bonnie îşi trase nasul şi se căută în rucsac după pachetul cu şerveţele, şi pentru o clipă Stefan se văzu în pericol de a fi prins în casa scării cu două fete care plângeau. Panicat, îşi sparse capul să găsească repede un alt subiect.

— E-n regulă, spuse. Şi Chelsea cum se simte azi?

— E la adăpostul de câini. Ţin câinii acolo în carantină, toţi cei pe care i-au putut aduna.

Sue îşi şterse ochii şi se îndreptă de spate, iar Stefan, văzând că pericolul trecuse, se relaxă. O tăcere stânjenitoare se lăsă.

— Ei, îi spuse în cele din urmă Bonnie lui Sue, ai auzit cumva ce a hotărât consiliul şcolii cu privire la Balul Zăpezii?

— Am auzit că s-au adunat azi-dimineaţă şi sunt aproape hotărâţi să ne lase să-l ţinem. Cineva zicea că au vorbit totuşi de o pază a poliţiei. Ah, i-auzi clopoţelul. Ar fi bine să ajungem la ora de istorie mai repede, înainte ca Alaric să ne dea la toţi note proaste.

— Mergem imediat, spuse Stefan. Apoi adăugă, pe un ton nonşalant: Când e Balul ăsta al Zăpezii?

— E pe treisprezece; în seara de vineri, ştii, spuse Sue, apoi tresări. Vai de mine, vineri treisprezece. Nici nu mi-am dat seama. Dar asta îmi aduce aminte că voiam să-ţi mai spun ceva. În dimineaţa asta mi-am retras candidatura de pe lista pentru Regina Zăpezii. Aşa… aşa părea corect, într-un fel. Asta-i tot.

Şi plecă spre clasă, aproape alergând.

Mintea lui Stefan se învârtea cu repeziciune.

— Bonnie, ce e Balul ăsta al Zăpezii?

— Ei, de fapt e balul de Crăciun, doar că avem o Regină a Zăpezii în loc de o Regină de Crăciun. După tot ce s-a întâmplat la Ziua Oraşului, se gândeau să-l anuleze, şi pe urmă cu

povestea de ieri cu câinii… dar se pare că până la urmă o să se ţină.

— Vineri treisprezece, spuse Stefan încruntat.

— Da. Bonnie părea din nou înspăimântată, şi se făcu mai mică. Stefan, ce-i cu figura asta? Mă sperii. Ce s-a întâmplat? Ce crezi că o să se întâmple la bal?

— Nu ştiu, răspunse el.

Dar ceva avea să se întâmple, îşi spuse Stefan. Nu a existat eveniment public în Fell's Church în care să nu-şi facă apariţia şi Cealaltă Putere, iar Balul Zăpezii va fi probabil ultima festivitate din acest an. Dar nu avea nici un rost să discute despre asta acum.

— Haide, spuse. Chiar am întârziat.

Şi nu se înşelase. Când intrară în clasă, Alaric Saltzman era la tablă, aşa cum fusese în prima zi când venise la ora de istorie. Dacă fu surprins să-i vadă întârziind, sau pur şi simplu să-i vadă, îşi ascunse perfect surprinderea, aruncându-le unul din zâmbetele lui cele mai călduroase.

Aşadar, tu eşti cel care vânează vânătorul, spuse Stefan în sinea lui, în vreme ce se aşeza la locul lui şi îl studia pe bărbatul din faţa sa. Dar oare eşti mai mult de atât? Poate Cealaltă Putere, de care vorbeşte Elena?

La prima vedere, nimic nu părea mai puţin probabil. Părul nisipiu al lui Alaric, purtat o idee mai lung decât s-ar cuveni pentru un profesor, zâmbetul lui de băieţandru, veselia lui încăpăţânată, toate contribuiau la impresia generală de inocenţă. Dar încă de la început Stefan bănuise că sub exteriorul inofensiv se ascundea ceva. Şi totuşi, nu părea prea probabil ca Alaric să se afle în spatele atacului asupra Elenei sau al incidentului cu câinii.

Nici o deghizare nu putea să fie atât de perfectă.

Elena. Mâna lui Stefan se încleştă sub bancă şi o durere surdă i se trezi în piept. Nu voise să se gândească la ea. Singurul fel în care reuşise să treacă prin ultimele cinci zile fusese să o împingă la marginea gândurilor sale, să nu lase imaginea ei să vină mai aproape. Dar, desigur, efortul de-a o ţine la o distanţă sigură în mintea lui îi consumase cea mai mare parte a timpului şi energiei. Iar acesta era cel mai nepotrivit loc în care se putea afla, într-o clasă unde puţin îi păsa ce i se preda. Aici nu avea nimic de făcut, în afară de a se gândi.

Se forţă să respire încet, calm. Ea era bine; ăsta era cel mai

important lucru. Nimic altceva nu conta cu adevărat. Dar chiar pe când îşi spunea asta, gelozia muşcă din el, asemenea şfichiului unui bici. Pentru că acum, de câte ori se gândea la Elena, trebuia să se gândească şi la el.

La Damon, care era liber să vină şi să plece când voia. Care putea foarte bine să fie chiar în clipa asta cu Elena.

Furia ardea în mintea lui Stefan, strălucitoare şi rece, amestecându-se cu durerea arzătoare din pieptul lui. Tot nu era convins că nu Damon fusese cel care, cu nepăsare, îl aruncase, sângerând şi inconştient, într-o fântână părăsită, lăsându-l să moară. Şi ar lua mult mai în serios ideea Elenei despre Cealaltă Putere dacă ar fi absolut sigur că nu Damon o urmărise pe Elena şi o aruncase de pe pod către moarte. Damon era malefic; nu avea milă şi nici scrupule...

Dar ce a făcut el din ce nu am făcut şi eu? se întrebă Stefan cu amărăciune, pentru a o suta oară. *Nimic.*

În afară de a omorî.

Stefan încercase să omoare. Voise să îl omoare pe Tyler. Odată cu această amintire, văpaia rece a furiei sale împotriva lui Damon se domoli şi el îşi întoarse privirea către o bancă aflată în spatele clasei.

Era goală. Deşi Tyler ieşise din spital cu o zi în urmă, nu se întorsese încă la şcoală. Oricum, nu exista nici un pericol să-şi aducă aminte ceva din acea după-amiază înspăimântătoare de la şcoală. Sugestia subliminală de a uita va dura destul, atâta vreme cât nimeni nu pătrunde în mintea lui Tyler.

Brusc, îşi dădu seama că se uita la banca goală a lui Tyler cu ochi îngustaţi, gânditori, întoarse capul şi în acelaşi timp prinse privirea cuiva care îl urmărea.

Matt se răsuci repede şi se aplecă deasupra cărţii de istorie, dar nu înainte ca Stefan să-i vadă expresia de pe chip.

Nu te gândi la asta. Nu te gândi la nimic, îşi spuse Stefan, şi încercă să se concentreze pe ceea ce le spunea Alaric Saltzman despre Războiul celor Două Roze.

5 decembrie – nu ştiu cât e ceasul, probabil după-masă devreme.

Dragă Jurnalule,

Damon mi te-a adus înapoi în dimineaţa asta. Stefan a zis că nu voia să mă întorc în podul lui Alaric. Stiloul pe care îl folosesc e al lui Stefan. Nu mai am nimic, sau cel puţin nu pot ajunge la

nici unul din lucrurile mele, şi aproape orice aş lua, mătuşa Judith şi-ar da seama. Acum stau într-un hambar în spatele pensiunii. Ştii, nu pot să mă duc în locurile unde dorm oamenii dacă nu sunt invitată. Cred că animalele nu contează, pentru că aici există nişte şobolani care dorm pe sub fân şi o bufniţă sus pe căpriori. Deocamdată ne ignorăm reciproc.

Încerc din răsputeri să nu devin isterică.

M-am gândit că scrisul m-ar putea ajuta. Ceva normal, ceva familiar. Doar că nimic nu e mai e normal în viaţa mea.

Damon zice că o să mă obişnuiesc cu asta mai repede dacă renunţ la vechea mea viaţă şi o adopt pe cea nouă. Pare să creadă că în mod inevitabil o să devin ca el. Spune că am fost născută să devin vânător şi nu are nici un rost să fac lucrurile doar pe jumătate.

Azi-noapte am vânat o căprioară. Un cerb, de fapt, care făcea mare tărăboi lovindu-şi coarnele de ramurile copacilor, provocându-i pe alţi masculi. I-am băut sângele.

Când mă uit în urmă la ce am scris în acest jurnal, tot ce văd e că eu căutam ceva, un loc de care să simt că aparţin. Dar nu asta e, nu e viaţa asta nouă. Mă tem de ceea ce o să devin dacă încep să simt că aparţin acestei vieţi. O, Doamne, îmi e atât de frică.

Bufniţa e de un alb aproape imaculat, mai ales când îşi întinde aripile şi li se vede partea de dedesubt. Din spate pare mai degrabă aurie. Are puţin auriu în jurul feţei. Chiar acum se uită la mine pentru că scot tot felul de sunete, încercând din răsputeri să nu plâng.

E ciudat că încă mai pot plânge. Cred că vrăjitoarele sunt cele care nu pot.

Afară a început să ningă. Îmi strâng mai bine pelerina în jurul meu.

Elena închise jurnalul şi îl vârî lângă ea, apoi trase mai strâns pelerina moale de catifea întunecată în jurul ei, până la bărbie. În hambar era o tăcere deplină, cu excepţia respiraţiei abia auzite a animalelor care dormeau acolo. Afară, zăpada se cernea la fel de neauzit, acoperind întreaga lume cu o pătură nemişcată care înăbuşea orice sunet. Elena privea ninsoarea fără să o vadă, abia dându-şi seama de lacrimile care îi curgeau pe obraji.

— Şi le rog pe Bonnie McCullough şi Caroline Forbes să mai

rămână puţin, spuse Alaric când clopoţelul sună de încheiere a orelor.

Stefan se încruntă, iar încruntarea i se adânci când o văzu pe Vickie Bennett şovăind pe culoar în faţa uşii deschise a clasei, cu o privire timidă şi speriată.

— Te aştept afară, îi spuse cu înţeles lui Bonnie, care încuviinţă din cap.

Apoi ridică din sprâncene, avertizând-o din ochi, şi ea răspunse cu o privire inocentă.

N-ai să m-auzi pe mine spunând ceva ce nu trebuie să spun, zicea privirea ei.

Ieşind din clasă, Stefan spera doar că Bonnie se va ţine de cuvânt.

Când el ieşea, Vickie intră, şi Stefan trebui să se dea deoparte din drumul ei. Dar făcând asta ajunse în faţa lui Matt, care ieşise pe cealaltă uşă şi încerca să se îndepărteze pe coridor cât de repede putea.

Stefan îl apucă de braţ fără să se gândească.

— Matt, stai.

— Dă-mi drumul.

Pumnul lui Matt se ridică, şi el îl privi aparent surprins, ca şi cum nu era foarte sigur de ce ar trebui să fie atât de furios. Dar fiecare muşchi din trupul lui se împotrivea strânsorii lui Stefan.

— Vreau să vorbesc cu tine. Doar un minut, da?

— Nu am un minut, spuse Matt şi în cele din urmă ochii lui, de un albastru mai deschis şi mai puţin profund decât ai Elenei, îi întâlniră pe ai lui Stefan.

Dar în adâncul lor exista un gol care îi aducea aminte lui Stefan de privirea cuiva care fusese hipnotizat, sau care era sub influenţa unei Puteri.

Doar că nu era vorba de vreo Putere, ci de propria minte a lui Matt, îşi dădu brusc seama Stefan. Asta făcea creierul omenesc atunci când se confrunta cu ceva căruia pur şi simplu nu putea să-i facă faţă. Matt îşi blocase mintea, îndepărtase orice amintire.

Încercându-l, Stefan spuse:

— În legătură cu ce s-a întâmplat sâmbătă noapte…

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Fir-ar să fie, am spus că trebuie să plec.

Negarea era asemenea unei fortăreţe în adâncul ochilor lui Matt. Dar Stefan trebuia să mai încerce o dată.

— Nu te acuz că eşti furios. Dacă aş fi în locul tău, şi eu aş fi.

Şi ştiu cum e când nu vrei să te gândeşti, mai ales dacă asta te poate aduce în pragul nebuniei.

Matt clătină din cap, iar Stefan se uită în jurul lui pe coridor. Era aproape gol, iar disperarea îl făcu să vrea să rişte. Îşi coborî vocea.

— Dar poate ai vrea măcar să ştii că Elena şi-a revenit şi e mult mai…

— Elena e moartă! strigă Matt, atrăgând atenţia celor de pe coridor. Şi ţi-am spus să-mi dai drumul, adăugă, fără să vadă că nu erau singuri, şi îl împinse cu putere pe Stefan.

Fu atât de neaşteptat, încât Stefan se împiedică şi se lovi în spate de dulapuri, cât pe ce să cadă pe jos. Se uită lung la Matt, dar acesta se îndepărtă, fără să arunce nici o privire înapoi.

Până când Bonnie ieşi din clasă, Stefan rămase privind ţintă la perete. Era acolo un afiş pentru Balul Zăpezii, şi când fetele apărură în cele din urmă, el îl ştia deja pe de rost.

În ciuda a tot ceea ce Caroline încercase să le facă lui şi Elenei, Stefan îşi dădu seama că nu putea să o urască deloc. Părul ei roşcat îşi pierduse strălucirea, faţa îi era trasă. În loc să pară mlădioasă, trupul ei arată pur şi simplu veştejit, îşi spuse el, urmărind-o cum pleacă.

— E totul în regulă? o întrebă pe Bonnie, când porniră în acelaşi pas pe coridor.

— Da, sigur. Alaric ştie că noi trei – Vickie, Caroline şi cu mine – am trecut prin multe, şi vrea ca noi să ştim că ne sprijină, spuse Bonnie, dar chiar şi optimismul ei încăpăţânat în privinţa profesorului de istorie părea puţin forţat. Dar nici una dintre noi nu i-am spus nimic. Face o altă reuniune acasă la el săptămâna viitoare, adăugă ea veselă.

Minunat, îşi spuse Stefan. În mod normal ar fi comentat ceva, dar în acel moment atenţia lui fu distrasă.

— Uite-o pe Meredith, spuse.

— Cred că ne aşteaptă – nu, se duce către cabinetul de istorie, spuse Bonnie. Ciudat, i-am spus că ne întâlnim aici.

Era mai mult decât ciudat, gândi Stefan. O văzuse fugitiv, când dădea colţul, dar imaginea aceea îi rămăsese în minte. Expresia de pe chipul lui Meredith fusese calculată, prudentă, iar pasul furişat. Ca şi cum încerca să facă ceva fără să fie zărită.

— O să se întoarcă într-un minut când o să vadă că nu suntem acolo, spuse Bonnie, dar Meredith nu se întoarse într-un minut, nici în două sau trei.

De fapt, trecură aproape zece minute până când ea îşi făcu apariţia, şi păru surprinsă să-i vadă pe Bonnie şi Stefan aşteptând-o.

— Scuze, am fost reţinută, spuse ea calmă şi Stefan trebui să îi admire stăpânirea de sine.

Dar se întrebă ce se ascundea în spatele ei, şi numai Bonnie era destul de binedispusă ca să pălăvrăgească în vreme ce toţi trei părăseau şcoala.

— Dar ultima dată ai folosit focul, spuse Elena.

— Asta pentru că îl căutam pe Stefan, o anumită persoană, răspunse Bonnie. De data asta încercăm să vedem viitorul. Dacă era doar viitorul tău personal pe care încercam să-l văd, m-aş uita în palma ta, dar noi încercăm să aflăm ceva general.

Meredith intră în cameră, ţinând cu grijă într-o mână un castron de porţelan plin ochi cu apă. În mâna cealaltă avea o lumânare.

— Am adus ce-ai vrut, spuse.

— Apa era sacră pentru druizi, explică Bonnie, în vreme ce Meredith punea vasul pe podea şi cele trei fete se aşezau în jurul lui.

— Se pare că totul era sacru pentru druizi, spuse Meredith.

— Şşş. Acum, pune lumânarea în sfeşnic şi aprinde-o. Pe urmă, o să torn ceară topită în apă, şi formele pe care le va lua or să-mi dea răspunsul la întrebările tale. Bunica folosea plumb topit, şi spunea că bunica ei folosea argint topit, dar a zis că merge şi ceara.

După ce Meredith aprinse lumânarea, Bonnie se uită la ea pieziş, apoi respiră adânc.

— Mi-e din ce în ce mai frică să fac asta.

— Nu trebuie s-o faci dacă nu vrei, spuse încet Elena.

— Ştiu. Dar vreau – măcar de data asta. Şi pe urmă, nu genul ăsta de ritualuri mă sperie; ci faptul că o altă forţă mă acaparează, asta e îngrozitor. Nu pot să sufăr asta. E ca şi cum altcineva intră în trupul meu.

Elena se încruntă şi vru să spună ceva, dar Bonnie continuă.

— Oricum, gata, am început. Stinge lumina, Meredith. Lăsaţi-mă un minut să mă pregătesc şi pe urmă puteţi să întrebaţi.

În tăcerea din camera aproape cufundată în întuneric, Elena privi cum flacăra lumânării pâlpâie pe pleoapele lăsate ale lui

Bonnie şi pe chipul serios al lui Meredith. Se uită la propriile ei mâini, aşezate în poală, albe pe culoarea întunecată a puloverului şi a egărilor pe care i-i împrumutase Meredith. Apoi ridică privirea către flacăra ce dansa.

— În regulă, spuse încet Bonnie şi luă lumânarea. Degetele Elenei se împletiră strâns, dar ea vorbi cu o voce joasă pentru a nu destrăma atmosfera.

— Cine este Cealaltă Putere din Fell's Church? Bonnie aplecă lumânarea pentru ca flacăra să-i atingă marginea. Ceara fierbinte se scurse asemenea unui lichid în vas şi formă globule rotunde în apă.

— Mă temeam de asta, murmură Bonnie. Ăsta nu e un răspuns, nu e nimic. Încearcă o altă întrebare.

Dezamăgită, Elena se trase în spate, cu unghiile înfipte în palmă. Atunci vorbi Meredith.

— Putem să descoperim noi Cealaltă Putere dacă o căutăm? Şi o putem învinge?

— Păi, sunt două întrebări, o mustră încet Bonnie pe când apleca din nou lumânarea.

De data asta ceara formă un cerc, un cerc alb vălurit.

— Asta e unitate! Simbolul pentru oameni care îşi dau mâinile. Înseamnă că o putem face dacă rămânem împreună.

Elena îşi ridică brusc capul. Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care le spusese şi ea lui Stefan şi Damon. Ochii lui Bonnie străluceau încântaţi şi cele două fete îşi zâmbiră.

— Atenţie! Încă mai torni ceară, spuse Meredith. Bonnie îndreptă repede lumânarea şi se uită din nou în vas. Ultimele picături de ceară formaseră o linie dreaptă, subţire.

— Aia e o sabie, spuse ea încet. Înseamnă sacrificiu. Putem să o facem dacă rămânem împreună, dar nu fără un sacrificiu.

— Ce fel de sacrificiu? întrebă Elena.

— Nu ştiu, răspunse Bonnie, cu chipul tulburat. Asta-i tot ce pot să vă spun de data asta.

Puse lumânarea la loc în sfeşnic.

— Pff, făcu Meredith, ridicându-se ca să aprindă lumina.

Elena se ridică şi ea.

— Ei, cel puţin ştim că putem să o înfrângem, spuse ea, trăgându-şi în sus egării, care erau prea lungi pentru ea.

Se zări în oglinda lui Meredith. Cu siguranţă nu arăta ca Elena Gilbert, standardul modei feminine din liceu. Îmbrăcată din cap până-n picioare în negru, părea palidă şi periculoasă, ca o sabie

în teacă. Părul îi cădea răvăşit pe umeri.

— Nici nu m-ar recunoaşte cei de la şcoală, murmură cu o strângere de inimă.

Era ciudat că se gândea să se ducă la şcoală, dar chiar voia s-o facă. Asta probabil pentru că nu putea să se ducă, îşi dădu seama. Şi pentru că fusese regina şcolii atât de multă vreme, dictase totul în şcoală atâta vreme, încât era aproape incredibil că n-o să mai pună niciodată piciorul acolo.

— Ai putea să te duci în altă parte, sugeră Bonnie. Vreau să spun, după ce se termină toată povestea asta, ai putea termina anul şcolar în altă parte, unde nimeni nu te cunoaşte. La fel cum a făcut Stefan.

— Nu, nu cred. Elena avea o stare ciudată în seara aceasta, după ce îşi petrecuse ziua singură în hambar, privind cum ninge. Bonnie, spuse ea dintr-odată, vrei să te uiţi din nou în palma mea? Vreau să-mi vezi viitorul, viitorul meu personal.

— Nici nu mai ştiu tot ce m-a învăţat bunica… dar, bine, o să încerc, se înduplecă Bonnie. Doar că ar fi bine să nu mai existe şi alţi străini întunecaţi. Deja ai avut parte de suficienţi. Chicoti în vreme ce lua mâna întinsă a Elenei. Vă aduceţi aminte când Caroline a întrebat ce poţi face cu doi? Cred că acum descoperi asta, nu?

— Uită-te doar în palma mea, da?

— Bine, bine, asta e linia vieţii tale… Bonnie se întrerupse înainte de a-şi începe sporovăială. Se holba la palma Elenei, şi pe faţă i se citeau teama şi neliniştea. Ar trebui să coboare până aici, spuse. Dar e atât de scurtă…

Ea şi Elena se priviră în tăcere pentru o clipă, în vreme ce Elena simţea cum aceeaşi teamă prindea contur în inima ei. Apoi Meredith interveni.

— Păi, normal că e scurtă, spuse. Arată ceea ce deja s-a întâmplat, când Elena s-a înecat.

— Da, sigur, asta trebuie să fie, murmură Bonnie. Dădu drumul mâinii şi Elena se trase încet în spate. Asta e, sigur, spuse Bonnie puţin mai tare.

Elena se uită din nou în oglindă. Fata care o privea de acolo era frumoasă, dar în ochii ei se vedea o înţelepciune tristă pe care vechea Elena Gilbert nu o avusese niciodată. Îşi dădu seama că Meredith şi Bonnie o priveau.

— Asta trebuie să fie, spuse ea pe un ton vesel, dar zâmbetul nu i se reflecta şi în ochi.

Capitolul 9

— Ei, cel puţin nu am fost acaparată, spuse Bonnie. Dar, oricum, m-am săturat de toată chestia asta spiritistă. M-am săturat de tot. Asta a fost ultima oară, absolut ultima oară.

— În regulă, spuse Elena, întorcându-se cu spatele la oglindă, hai să vorbim despre altceva. Aţi aflat ceva azi?

— Am vorbit cu Alaric, şi organizează o altă reuniune săptămâna viitoare, răspunse Bonnie. Ne-a întrebat pe Caroline, Vickie şi pe mine dacă vrem să fim hipnotizate pentru a putea să facem mai bine faţă la tot ce s-a întâmplat. Dar sunt sigur că nu el e Cealaltă Putere, Elena. E prea de treabă.

Elena încuviinţă din cap. Ea însăşi se gândise mai bine la suspiciunile ei legate de Alaric. Nu pentru că era de treabă, ci pentru că dormise timp de patru zile în podul lui. Chiar ar fi lăsat-o Cealaltă Putere să stea acolo fără să-i facă rău? Sigur, Damon spusese că acţionase asupra minţii lui Alaric ca să uite că ea era acolo sus, dar ar fi cedat Cealaltă Putere în faţa influenţei lui Damon? Nu e ea mult mai puternică?

Doar dacă Puterile ei nu s-ar fi epuizat temporar, îşi spuse dintr-odată. În felul în care se întâmpla acum cu Puterile lui Stefan. Sau poate doar se prefăcuse că fusese influenţată.

— Ei bine, deocamdată n-o să-l tăiem de pe listă, spuse ea. Trebuie să avem grijă. Şi doamna Flowers? Aţi aflat ceva despre ea?

— N-am avut noroc, spuse Meredith. Ne-am dus azi-dimineaţă la pensiune, dar nu ne-a deschis nimeni. Stefan a zis că o să încerce să dea de ea în după-masa asta.

— Dacă cineva m-ar invita să intru acolo, aş putea să o urmăresc şi eu, spuse Elena. Mă simt ca şi cum aş fi singura care nu face nimic. Cred... Tăcu o clipă, meditând, apoi spuse: Cred că o să trec pe acasă... adică pe la casa mătuşii Judith. Poate o să-l găsesc pe Robert pândind prin tufişuri.

— Mergem cu tine, spuse Meredith.

— Nu, e mai bine să o fac singură. Zău, e mai bine. Pot să mă fac total nevăzută.

— Atunci urmează-ţi propriul sfat. Ai grijă. Tot mai ninge tare.

Elena încuviinţă din cap şi se lăsă să cadă peste pervaz.

Pe când se apropia de casa ei, văzu că o maşină tocmai ieşea de pe aleea din faţa casei. Elena se topi în umbră şi privi. Farurile luminară un peisaj straniu de iarnă: salcâmul întunecat al

vecinilor, ca o siluetă aruncându-şi spre cer ramurile sale goale, cu o bufniţă albă aşezată pe una dintre ele.

Când maşina trecu cu zgomot de ea, Elena o recunoscu. Oldsmobile-ul albastru al lui Robert.

Ei, asta era interesant. Avu un impuls să îl urmărească, dar dorinţa de a se uita în casa ei, de a se asigura că totul e în regulă fu mai puternică. Înconjură casa pe furiş, privind ferestrele.

Perdelele de creton galbene de la bucătărie erau trase într-o parte, dezvăluind o porţiune din bucătăria luminată. Mătuşa Judith închidea maşina de spălat vase. Oare Robert venise la cină? se întrebă Elena.

Mătuşa Judith se îndreptă către holul de la intrare şi Elena se mişcă odată cu ea, înconjurând din nou casa. Găsi o despărţitură în draperiile din living şi îşi apropie cu grijă ochii de sticla groasă, vălurită a ferestrei. Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, apoi o cheie răsucită în broască, şi pe urmă mătuşa Judith veni în living şi se aşeză pe canapea. Aprinse televizorul şi începu să treacă alene de la un canal la altul.

Elena îşi dorea să vadă mai mult decât doar profilul mătuşii sale în lumina pâlpâitoare a televizorului. Avea o senzaţie stranie când privea camera, ştiind că putea doar să privească, fără să intre în casă. Cât timp trecuse de când realizase ce cameră frumoasă era? Rafturile din mahon ticsite cu porţelanuri şi sticlărie, lampa Tiffany de pe masa de lângă mătuşa Judith, pernele brodate de pe canapea, toate i se păreau acum nepreţuite. Stând afară, simţind mângâierea moale a zăpezii pe ceafă, îşi dori să intre doar şi pentru o clipă, doar pentru puţin.

Mătuşa Judith îşi rezemă capul pe spate şi închise ochii. Elena îşi lăsă fruntea pe geam, apoi se întoarse încet.

Se caţără în gutuiul din faţa dormitorului ei, dar, spre marea-i dezamăgire, de data asta draperiile erau trase complet. Arţarul din faţa camerei lui Margaret era subţire şi mai greu de urcat. Dar odată ajunsă în el vedea foarte bine, căci draperiile erau deschise aici. Margaret dormea cu pilota trasă până la bărbie, cu gura deschisă şi părul blond răsfirat pe pernă asemenea unui evantai.

Bună, iubito, îşi spuse în gând Elena şi îşi stăpâni cu greu lacrimile. Era o scenă atât de nevinovată şi de înduioşătoare: lumina nopţii, fetiţa din pat, cu animalele de pluş de pe etajeră veghindu-i somnul. Iar pe uşa deschisă îşi făcu apariţia încet un pisoi alb – pentru a completa scena, îşi spuse Elena.

Snowball sări pe patul lui Margaret. Pisoiul căscă, arătându-şi limbuţă trandafirie, şi se întinse, scoţând la iveală nişte gheare în miniatură. Apoi o porni alene şi se opri pe pieptul lui Margaret. Elena simţi cum pielea capului începe să o furnice.

Nu-şi dădea seama dacă era vorba de un instinct de vânător sau de pură intuiţie, dar brusc i se făcu frică. În acea cameră exista un pericol. Margaret era în pericol.

Pisoiul continua să stea acolo, mişcându-şi alene coada. Şi brusc Elena îşi dădu seama cu ce semăna. Cu câinii. Avea aceeaşi privire ca şi Chelsea atunci când se uitase la Doug Carson înainte de a se repezi la el. Oh, Doamne, oraşul pusese câinii în carantină, dar nimeni nu se gândise la pisici.

Mintea Elenei funcţiona acum în viteză, dar nu o ajuta cu nimic. Prin cap îi treceau doar imagini a ceea ce putea face un pisoi cu gheare curbate şi dinţi ascuţiţi ca nişte ace. Iar Margaret stătea acolo dormind, respirând uşor, fără să ştie de pericolul care o pândea.

Blana de pe spatele lui Snowball se ridica, iar coada i se zbârlea ca o perie de curăţat sticlele. Urechile i se dădură pe spate şi deschise botul într-un şuierat tăcut. Ochii pisoiului erau aţintiţi asupra feţei lui Margaret la fel cum Chelsea îşi aţintise ochii asupra chipului lui Doug.

— Nu!

Elena se uită în jur disperată, căutând ceva cu care să arunce în fereastră, ceva cu care să facă zgomot. Nu se putea apropia mai mult; creanga care se afla lângă geam nu o putea ţine.

— Margaret, trezeşte-te!

Dar zăpada care se lăsa asemenea unei pături în jurul ei părea să înăbuşe cuvintele, stingându-le. Snowball îşi aruncă privirea către fereastră şi apoi şi-o întoarse către faţa lui Margaret, şi în gâtul lui se porni un vaiet jos, discordant.

— Margaret, trezeşte-te! ţipă Elena.

Apoi, în clipa în care pisoiul îşi trase înapoi o labă îndoită, se aruncă spre fereastră. Nu ştia, şi nu ştiu nici mai târziu, cum reuşise să se agaţe. Nu avea loc să îngenuncheze pe pervaz, dar unghiile ei se înfipseră în lemnul vechi şi moale al tocului, iar vârful unei ghete îşi găsi un punct de sprijin în perete. Lovi în geam cu toată greutatea trupului, strigând:

— Pleacă de lângă ea! Trezeşte-te, Margaret!

Ochii lui Margaret se deschiseră şi ea se ridică în capul oaselor, aruncându-l pe Snowball în spate. Ghearele pisoiului se

prinseră de cuvertură când încercă să se îndrepte. Elena strigă din nou.

— Margaret, dă-te jos din pat! Deschide fereastra, repede!

Feţişoara lui Margaret era plină de uimire somnoroasă, dar nu şi de teamă. Se ridică din pat şi se apropie împiedicat de fereastră, în vreme ce Elena scrâşnea din dinţi.

— Aşa. Bravo… acum spune „Intră". Repede, spune-o.

— Intră, repetă ascultătoare Margaret, clipind şi dându-se înapoi.

Elena căzu în cameră şi pisoiul ţâşni afară. Ea încercă să-l prindă, dar el se dovedi prea iute. Odată afară, se lăsă pe ramurile arţarului cu o uşurinţă sfidătoare, apoi sări în zăpadă şi dispăru.

O mână micuţă trăgea de tricoul Elenei.

— Te-ai întors! spuse Margaret, punându-şi braţele în jurul şoldurilor Elenei. Mi-a fost dor de tine.

— Oh, Margaret, şi mie mi-a fost dor de…, începu Elena, apoi încremeni.

Vocea mătuşii Judith se auzea din capătul scărilor.

— Margaret, te-ai trezit? Ce se întâmplă acolo?

Elena trebuia să ia o hotărâre într-o clipă.

— Nu-i spune că sunt aici, şopti, lăsându-se în genunchi. E un secret; înţelegi? Spune că i-ai dat drumul pisoiului afară, dar nu-i spune că sunt aici.

Nu avu timp pentru mai mult; Elena se strecură repede sub pat şi se rugă să fie bine.

De sub stinghiile patului, văzu picioarele încălţate în ciorapi ale mătuşii Judith intrând în cameră. Elena îşi lipi obrazul de podea, fără să respire.

— Margaret! De ce te-ai ridicat din pat? Haide, treci la loc sub pilotă, spuse vocea mătuşii Judith şi apoi patul scârţâi sub greutatea lui Margaret, iar Elena auzi zgomotele pe care le făcea mătuşa Judith aranjând aşternutul. Ai mâinile reci ca gheaţa. De ce Dumnezeu e fereastra deschisă?

— Am deschis-o să iasă Snowball, spuse Margaret.

Şi Elena putu în sfârşit să răsufle.

— Iar acum e zăpadă peste tot pe podea. Nu-mi vine să cred… N-o mai deschide din nou, ai auzit?

Din nou mişcări agitate şi foieli, apoi picioarele în ciorapi ieşiră din cameră. Uşa se închise. Elena se strecură afară.

— Bravo, fetiţă, şopti ea când Margaret se ridică repede în

pat. Sunt mândră de tine. Acum, mâine o să-i spui mătuşii Judith că trebuie să dai pisoiul. Îi spui că te-a speriat. Ştiu că nu vrei… – ridică mâna pentru a opri urletul care se aduna pe buzele lui Margaret – … dar trebuie s-o faci. Pentru că eu îţi spun că pisoiul ăla o să-ţi facă rău dacă îl mai ţii. Tu nu vrei să ti se facă rău, nu?

— Nu, spuse Margaret, şi ochii ei albaştri se umplură de lacrimi. Dar…

— Şi nici mătuşii Judith nu vrei să-i facă rău, nu-i aşa? Îi spui mătuşii Judith că nu vrei să ai un pisoi sau un căţel, şi nici măcar o pasăre până… ei, un timp. Nu-i spune că eu am spus aşa, pentru că ăsta rămâne secretul nostru. Spune-i că ţi-e frică din cauza a ce s-a întâmplat cu câinii de la biserică.

Era mai bine, se gândi Elena înverşunată, ca fetiţa să aibă coşmaruri decât să se petreacă un coşmar în camera asta.

Colţurile gurii lui Margaret se lăsară în jos, cu tristeţe.

— Bine, spuse ea.

— Îmi pare rău, scumpo, murmură Elena, aşezându-se pe pat şi luând-o în braţe. Dar aşa trebuie să fie.

— Eşti rece, spuse Margaret. Apoi ridică privirea către chipul Elenei. Eşti un înger? întrebă.

— Ăăă… nu chiar.

Exact opusul, îşi spuse Elena cu ironie amară.

— Mătuşa Judith a zis că te-ai dus la mami şi tati. I-ai văzut?

— Eu… e cam greu să-ţi explic, Margaret. Nu, nu i-am văzut încă. Şi nu sunt un înger, dar oricum o să fiu ca un înger păzitor pentru tine, da? O să am grijă de tine, chiar şi când tu n-ai să mă vezi. Bine?

— Bine. Margaret îşi răsucea degetele. Asta înseamnă că nu poţi să mai locuieşti aici?

Elena se uită în jur, la camera în alb şi roz, la animalele de pluş de pe etajere şi la micul birou şi la calul de lemn care se legăna, aşezat într-un colţ, şi care fusese al ei mai întâi.

— Asta înseamnă, răspunse încet.

— Când au spus că te-ai dus la mami şi tati, am spus că vreau să merg şi eu. Elena clipi repede, pentru a-şi opri lacrimile.

— Oh, scumpo. Nu e timpul să pleci, aşa că nu poţi. Iar mătuşa Judith te iubeşte foarte mult, şi o să fie foarte singură fără tine.

Margaret încuviinţă din cap, cu pleoapele grele. Dar când Elena o întinse în pat şi trase pilota peste ea, Margaret mai întrebă ceva:

— Dar tu nu mă iubeşti?

— Oh, sigur că te iubesc. Te iubesc atât de mult – nici n-am ştiut cât, până acum. Dar o să fii bine, şi mătuşa Judith are mai multă nevoie de tine. Şi…

Elena trebui să respire adânc pentru a se calma, şi când lăsă privirea în jos văzu că Margaret avea ochii închişi şi respira liniştit. Adormise.

Oh, ce proastă, ce proastă, îşi spuse Elena, croindu-şi drum prin zăpada de pe Maple Street. Ratase ocazia de a o întreba pe Margaret dacă Robert fusese la cină. Iar acum era prea târziu.

Robert. Ochii ei se îngustară dintr-odată. La biserică, Robert fusese afară şi apoi câinii înnebuniseră. Iar în seara asta pisoiul lui Margaret devenise o adevărată fiară – la scurt timp după ce maşina lui Robert plecase din faţa casei.

Robert trebuie să răspundă la o mulţime de întrebări, îşi spuse.

Dar tristeţea punea stăpânire pe ea, îndepărtându-i gândurile. Se tot întorcea în minte la casa puternic luminată pe care tocmai o părăsise, la lucrurile pe care nu avea să le mai vadă niciodată. Toate hainele ei şi flecuşteţele ei şi bijuteriile – ce-o să facă mătuşa Judith cu ele? *Nu mai am absolut nimic,* îşi spuse. *Sunt o săracă.*

Elena?

Uşurată, Elena recunoscu vocea mentală şi umbra bine conturată de la capătul străzii. Se grăbi către Stefan, care îşi scoase mâinile din buzunarele jachetei şi le luă pe ale ei pentru a le încălzi.

— Meredith mi-a spus unde te-ai dus.

— M-am dus acasă, spuse Elena.

Atâta putu să spună, dar când se rezemă de el pentru alinare, ştia că o înţelegea.

— Hai să găsim un loc unde să ne putem aşeza, spuse el, apoi se opri, cu un sentiment de frustrare.

Toate locurile în care obişnuiau să se ducă erau prea periculoase sau închise pentru Elena. Maşina lui Stefan era tot la poliţie.

În cele din urmă se duseră la liceu, unde puteau să stea sub streaşină unui acoperiş şi să se uite cum zăpada se cernea alene. Elena îi povesti ce se întâmplase în camera lui Margaret.

— O să le spun lui Meredith şi Bonnie să răspândească prin

oraş vestea că şi pisicile pot ataca. Oamenii ar trebui să ştie asta. Şi cred că cineva ar trebui să îl urmărească pe Robert, încheie ea.

— O să-l filăm pas cu pas, spuse Stefan şi Elena nu se putu abţine să nu zâmbească.

— E ciudat cât de american ai devenit, spuse ea. Nu m-am mai gândit de mult la asta, dar când ai venit prima oară arătai mult mai străin. Acum nimeni n-ar şti că nu ai trăit aici toată viata.

— Ne adaptăm repede. Suntem obligaţi s-o facem, spuse Stefan. Întotdeauna sunt ţări noi, decenii noi, situaţii noi. Şi tu ai să te adaptezi.

— Oare?

Ochii Elenei priveau strălucirea fulgilor de zăpadă care cădeau din cer.

— Nu ştiu…

— Ai să înveţi, în timp. Dacă există ceva… bun… în ceea ce suntem, e timpul. Avem o mulţime de timp, atâta cât vrem. Pentru totdeauna.

— „Tovarăşi plini de bucurie, pentru totdeauna.” Nu asta v-a spus Katherine ţie şi lui Damon? murmură Elena.

Îl simţi pe Stefan încremenind, apoi retrăgându-se.

— Ea vorbea despre noi trei, spuse el. Eu nu.

— Oh, Stefan, te rog, nu începe cu asta, nu acum. Nici măcar nu mă gândeam la Damon, ci doar la „pentru totdeauna”. Mă sperie. Tot ce e legat de asta mă sperie, şi uneori cred că nu vreau decât să mă culc şi să nu mă mai trezesc niciodată…

La adăpostul braţelor lui se simţea în siguranţă, şi descoperi că noile ei simţuri erau la fel de uluitoare şi când era vorba de senzaţii apropiate, nu doar de ceva din depărtare. Auzea fiecare zvâcnire a inimii lui Stefan şi cum îi pulsa sângele prin vene. Şi îi simţea mirosul distinct amestecat cu mirosul jachetei, şi al zăpezii, şi al lânii hainelor lui.

— Te rog, ai încredere în mine, şopti ea. Ştiu că eşti furios pe Damon, dar încearcă să-i dai o şansă. Cred că e mai de treabă decât pare. Şi vreau ajutorul lui ca să găsim Cealaltă Putere, asta-i tot ce vreau de la el.

În acea clipă era purul adevăr. În noaptea aceasta Elena nu voia să aibă nimic de-a face cu viaţa de vânător; întunericul nu o atrăgea, îşi dorea să poată fi acasă, stând în faţa unui foc.

Dar era atât de plăcut să fie ţinută aşa, chiar dacă ea şi

Stefan trebuiau să stea aşezaţi în zăpadă. Răsuflarea lui Stefan era caldă atunci când o sărută pe ceafă, şi ea nu mai simţi în trupul lui dorinţa de a pune distanţă între ei.

Şi nici foame nu simţea, sau cel puţin nu felul acela de foame pe care obişnuia să-l simtă când erau atât de aproape. Acum, că era un vânător la fel ca şi el, nevoia era diferită, era o nevoie mai degrabă de apropiere şi afecţiune decât de hrană. Nu conta. Pierduseră ceva, dar şi câştigaseră ceva. Acum îl înţelegea pe Stefan într-un fel cum nu o mai făcuse până atunci. Iar înţelegerea ei îi apropia mai mult, până când minţile lor se atingeau, aproape se întrepătrundeau. Nu era sporovăiala zgomotoasă a vocilor mentale; era o comuniune profundă, fără cuvinte. Ca şi cum spiritele lor ar fi fost îngemănate.

— Te iubesc, şopti Stefan cu buzele lipite de gâtul ei, şi ea se cuibări mai strâns la pieptul lui.

Înţelegea acum de ce el se temuse atâta timp să o spună. Când gândul pentru ziua de mâine te sperie de moarte, e greu să te implici cu totul. Pentru că nu vrei să târăşti în jos cu tine şi pe altcineva.

Mai ales pe acela pe care îl iubeşti.

— Şi eu te iubesc, se forţă să spună şi se desprinse de el, căci starea ei de linişte era acum tulburată. Şi vrei să încerci să-i acorzi o şansă lui Damon, de dragul meu? Să încerci să colaborezi cu el?

— O să colaborez cu el, dar n-o să mă încred în el. Nu pot. Îl cunosc prea bine.

— Uneori mă întreb dacă îl cunoaşte cineva cu adevărat. Bine atunci, fă ceea ce poţi. Poate îl rugăm să-l urmărească pe Robert mâine.

— Eu am urmărit-o pe doamna Flowers azi, spuse Stefan şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Toată după-amiaza şi seara. Şi ştii ce-a făcut?

— Ce?

— A spălat trei maşini de rufe – într-o maşină de spălat veche care părea gata să explodeze dintr-o clipă într-alta. Fără uscător, doar un storcător. Totul e jos la subsol. Pe urmă a ieşit afară şi a umplut cu seminţe vreo două duzini de căsuţe pentru păsări. Pe urmă a coborât în subsol să şteargă de praf borcanele de conserve. Acolo îşi petrece cea mai mare parte a timpului. Şi vorbeşte singură.

— Ca o bătrânică ţicnită, spuse Elena. Bine; pesemne că

Meredith se înşală şi asta e tot ce e ea de fapt. Văzu cum expresia lui Stefan se schimbă la auzul numelui lui Meredith şi întrebă: Ce-i?

— Ei, s-ar putea ca Meredith să aibă şi ea nişte explicaţii de dat. Eu n-am întrebat-o nimic; m-am gândit că poate e mai bine să vină de la tine. Dar azi după ore s-a dus să stea de vorbă cu Alaric Saltzman. Şi n-a vrut să ştie nimeni unde se duce.

Nelinişstea se răsuci în Elena asemenea unui şarpe.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi pe urmă a minţit… sau cel puţin a evitat să spună ceva. Am încercat să-i cercetez mintea, dar Puterile mele sunt sfârşite. Iar ea are o voinţă puternică.

— Şi n-aveai nici un drept s-o faci! Stefan, ascultă-mă. Meredith n-ar acţiona niciodată în aşa fel încât să ne facă rău sau să ne trădeze. Indiferent ce ne ascunde…

— Deci recunoşti că ascunde ceva.

— Da, spuse Elena, fără tragere de inimă. Dar sunt convinsă că nu e nimic care să ne facă rău. Meredith e prietena mea din clasa întâi…

Fără să-şi dea seama, Elena nu încheie propoziţia. Se gândea la o altă prietenă, una care îi fusese apropiată încă din grădiniţă.

Caroline. Care săptămâna trecută încercase să îl distrugă pe Stefan şi să o umilească pe ea în faţa întregului oraş.

Şi ce scria în jurnalul lui Caroline despre Meredith? „Meredith nu face nimic; doar se uită. E ca şi când n-ar putea să acţioneze; doar reacţionează la ce se întâmplă. În plus, i-am auzit pe ai mei vorbind despre familia ei. Nici nu e de mirare că nu vorbeşte niciodată despre ai ei.”

Ochii Elenei se întoarseră de la peisajul hibernal către chipul lui Stefan, care aştepta.

— Nu contează, spuse ea încet. O cunosc pe Meredith şi am încredere în ea. O să am întotdeauna încredere.

— Sper să merite încrederea ta, Elena, spuse el. Sper sincer.

Capitolul 10

12 decembrie, joi dimineaţa
Dragă Jurnalule,
Aşadar, după o săptămână de muncă, ce am obţinut?
Ei bine, împreună am reuşit să-i urmărim pe cei trei suspecţi

aproape încontinuu, în ultimele şase sau şapte zile. Rezultate: rapoarte despre mişcările lui Robert în ultima săptămână, pe care a petrecut-o comportându-se ca orice om de afaceri obişnuit. Rapoarte despre Alaric, care nu a făcut nimic neobişnuit pentru un profesor de istorie. Rapoarte despre doamna Flowers, care se pare că petrece aproape tot timpul în subsolul casei. Dar nu am aflat de fapt nimic.

Stefan zice că Alaric s-a întâlnit cu directorul liceului de vreo două ori, dar nu s-a putut apropia suficient de mult ca să audă despre ce vorbeau.

Meredith şi Bonnie au răspândit vestea că şi alte animale în afară de câini sunt periculoase. Nici n-au trebuit să se străduiască prea mult; se pare că toată lumea din oraş e deja în pragul isteriei. De atunci s-a mai auzit şi despre alte câteva atacuri ale animalelor, dar e greu de ştiut pe care să le iei în serios. Nişte copii au necăjit o veveriţă şi ea i-a muşcat. Iepurele familiei Massase l-a zgâriat pe băieţelul lor cel mai mic. Bătrâna doamnă Coomber a văzut în curtea ei nişte şerpi cap de aramă, asta când toţi şerpii ar trebui să hiberneze.

Singurul atac de care sunt sigură este cel asupra veterinarului care ţinea câinii în carantină. Mai mulţi câini l-au muşcat şi majoritatea lor au fugit din ţarc. După aceea pur şi simplu au dispărut. Oamenii se bucură că au scăpat de ei şi speră să moară de foame în pădure, dar eu am îndoieli.

Şi tot timpul ninge. Nu viscoleşte, dar nici nu se opreşte ninsoarea. N-am mai văzut niciodată atâta zăpadă.

Stefan e foarte îngrijorat pentru balul de mâine seară.

Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea: ce am aflat până acum? Ce ştim? Nici unul dintre suspecţii noştri nu s-a apropiat de casa familiei Massase, sau de cea a doamnei Coomber, sau de cea a veterinarului atunci când au avut loc atacurile. Nu suntem mai aproape să aflăm cine e Cealaltă Putere decât am fost atunci când am început cercetările.

Mica reuniune a lui Alaric e în seara asta. Meredith crede că ar trebui să mergem şi noi. Nu ştiu ce altceva mai avem de făcut.

Damon îşi întinse picioarele lungi şi vorbi pe un ton lenevos, privind în jurul lui în hambar.

— Nu, nu cred că e periculos, în mod deosebit. Dar nu înţeleg ce vrei să obţii cu asta.

— Nici eu nu ştiu prea bine, recunoscu Elena. Dar n-am alte

idei mai bune. Tu ai?

— Adică, te referi la alte modalităţi de a petrece timpul? Da, am. Vrei să ţi le spun?

Elena îi făcu semn să tacă şi el se supuse.

— Mă refer la lucruri utile pe care le putem face în acest moment. Robert nu e în oraş, doamna Flowers e jos…

— În subsol, spuseră mai multe voci în cor.

— Iar noi pur şi simplu stăm aici. Are cineva o idee mai bună?

Meredith rupse tăcerea.

— Dacă sunteţi îngrijoraţi că ar putea fi periculos pentru mine şi Bonnie, de ce nu veniţi cu toţii? Vreau să spun că nu trebuie să vă arătaţi. Puteţi să veniţi şi să vă ascundeţi în pod. Pe urmă, dacă se întâmplă ceva, noi o să ţipăm după ajutor şi voi ne auziţi.

— Nu înţeleg de ce să ţipe cineva, spuse Bonnie. N-o să se întâmple nimic acolo.

— Ei, poate că nu, dar nu strică să ne asigurăm, spuse Meredith. Ce ziceţi? Elena încuviinţă încet din cap.

— Are logică.

Se uită în jur să vadă dacă existau obiecţii, dar Stefan doar dădu din umeri, iar Damon murmură ceva care o făcu pe Bonnie să râdă.

— În regulă atunci, rămâne stabilit. Să mergem.

Ieşiră din hambar, întâmpinaţi de inevitabila zăpadă.

— Bonnie şi cu mine putem merge cu maşina mea, spuse Meredith. Iar voi trei…

— Oh, ne descurcăm noi, spuse Damon cu zâmbetul lui de fiară.

Meredith încuviinţă din cap, fără a fi impresionată. Ciudat, îşi spuse Elena, pe când cele două fete se îndepărtau; Meredith nu era niciodată impresionată de Damon. Farmecul lui nu părea să aibă vreun efect asupra ei.

Tocmai voia să remarce că îi era foame, când Stefan se întoarse către Damon.

— Ai de gând să stai cu Elena tot timpul cât sunteţi acolo? Fiecare minut? întrebă.

— Încearcă să mă împiedici, spuse vesel Damon. Apoi zâmbetul îi pieri. De ce?

— Pentru că dacă asta ai de gând, voi doi vă puteţi duce acolo singuri, şi ne întâlnim mai târziu. Am ceva de făcut, nu durează prea mult.

Elena simţi un val de căldură. Stefan încerca să aibă

încredere în fratele lui. Îi zâmbi aprobator când el o luă deoparte.

— Ce e? îl întrebă.

— Am primit un bilet de la Caroline azi. Mă întreba dacă pot să mă întâlnesc cu ea la şcoală înainte de petrecerea lui Alaric. A spus că vrea să-şi ceară scuze.

Elena vru să facă o remarcă ironică, apoi renunţă. Din câte auzise, Caroline arăta jalnic. Şi poate că Stefan o să se simtă mai bine dacă stă de vorbă cu ea.

— Ei bine, tu nu ai de ce să-ţi ceri scuze, îi spuse. Tot ce i s-a întâmplat a fost numai din vina ei. Crezi că nu e deloc periculoasă?

— Nu, nu e; oricum mi-a mai rămas măcar atâta Putere. E în regulă. O să mă întâlnesc cu ea, şi pe urmă putem veni la Alaric împreună.

— Ai grijă, spuse Elena pe când el o pornea prin ninsoare.

Podul era la fel cum şi-l amintea, întunecat şi prăfuit, plin de forme misterioase acoperite cu muşama. Damon, care intrase într-un fel mult mai convenţional, pe uşa din faţă, trebuise să deschidă obloanele ca să-i dea drumul înăuntru. Pe urmă se aşezară împreună pe salteaua cea veche şi ascultară vocile care urcau la ei pe ţevi.

— M-aş putea gândi la locuri mai romantice decât ăsta, murmură Damon, înlăturând cu un gest afectat o pânză de păianjen de pe mânecă. Eşti sigură că n-ai prefera…

— Da, spuse Elena. Acum taci.

Era ca un joc, să asculte fragmente de conversaţie şi să încerce să le pună cap la cap, să încerce să dea un chip fiecărei voci.

— Şi pe urmă am spus că nu-mi pasă de când ai papagalul: scapă de el, sau mă duc la Balul Zăpezii cu Mike Feldman. Şi el a zis…

— … se zice că mormântul domnului Tanner a fost deschis noaptea trecută…

— … aţi auzit că toată lumea, cu excepţia lui Caroline, a renunţat la competiţia pentru Regina Zăpezii? Nu credeţi…

— … moartă, dar vă zic că eu am văzut-o. Şi nu, nu visam; purta un fel de rochie argintie şi părul ei era blond şi flutura…

Elena ridică din sprâncene către Damon, apoi se uită în jos la îmbrăcămintea ei neagră comodă. El râmji.

— Chestii romantice, spuse. Mie personal, îmi placi în negru.

— Păi da, aşa ar trebui, nu? murmură ea.

Era ciudat că acum se simţea mult mai bine cu Damon. Stătu tăcută, lăsând fragmentele de conversaţie să plutească în jurul ei, aproape pierzând noţiunea timpului. Apoi prinse o voce familiară, supărată, aflată mult mai aproape decât restul.

— Bine, bine, mă duc. Bine.

Elena şi Damon schimbară o privire şi se ridicară în picioare când clanţa uşii de la pod se mişcă. Bonnie băgă capul înăuntru.

— Meredith mi-a spus că urc aici. Nu ştiu de ce. Stă grămadă peste Alaric şi petrecerea e o porcărie. Hapciu!

Se aşeză pe saltea şi după câteva minute Elena se lăsă jos lângă ea. Începea să-şi dorească să-l vadă pe Stefan venind acolo. Când uşa se deschise din nou şi Meredith intră, Elena era sigură că-l voia pe Stefan acolo.

— Meredith, ce se petrece?

— Nimic, sau cel puţin nimic pentru care să-ţi faci griji. Unde e Stefan?

Obrajii lui Meredith erau neobişnuit de roşii şi avea o privire ciudată, ca şi cum se străduia din răsputeri să ţină ceva sub control.

— Vine mai târziu…, începu Elena, dar Damon o întrerupse.

— Nu contează unde e. Cine urcă pe scări?

— Cum adică, *cine urcă pe scări?* spuse Bonnie, ridicându-se.

— Toată lumea să stea liniştită, spuse Meredith, aşezându-se în faţa ferestrei, ca şi cum ar fi păzit-o.

Ea însăşi nu părea deloc liniştită, îşi spuse Elena.

— În regulă, strigă Meredith, şi Alaric Saltzman intră.

Mişcarea lui Damon fu atât de rapidă încât nici măcar ochii Elenei nu o putură urmări; într-o singură mişcare o apucă pe Elena de încheietura mâinii şi o trase în spatele lui, în acelaşi timp trecând în faţa lui Alaric. Sfârşi aplecat în poziţia unui prădător, cu fiecare muşchi încordat şi gata de atac.

— Oh, nu, strigă disperată Bonnie, repezindu-se la Alaric, care deja începuse să se tragă în spate din faţa lui Damon.

Alaric aproape îşi pierdu echilibrul şi pipăi în spatele lui după uşă. Cealaltă mână se duse spre curea.

— Opreşte-te! Opreşte-te! spuse Meredith. Elena văzu umflătura de sub jacheta lui Alaric şi îşi dădu seama că era un pistol.

Apoi din nou nu mai fu în stare să urmărească prea bine ce se întâmplă. Damon îi dădu drumul ei şi îl apucă pe Alaric de mână. În clipa următoare Alaric stătea pe podea, cu o expresie

năucită, iar Damon golea pistolul de cartuşe, unul câte unul.

— Ţi-am spus că era o prostie şi n-o să ai nevoie de el, spuse Meredith.

Elena îşi dădu seama că o apucase de braţe pe fata cu părul negru. O făcuse probabil ca să o oprească pe Meredith să se repeadă la Damon, dar nu-şi aducea aminte.

— Chestiile astea cu vârful de lemn sunt primejdioase; ar putea să facă rău cuiva, spuse Damon, pe un ton mustrător, dar blând.

Băgă la loc un cartuş şi închise cu un zgomot sec încărcătorul, apoi ţinti gânditor către Alaric.

— Opreşte-te, spuse Meredith agitată. Se întoarse către Elena. Spune-i să înceteze, Elena; nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Alaric n-o să vă facă rău, vă promit. Mi-am petrecut toată săptămâna încercând să-l conving că tu n-o să-i faci lui rău.

— Iar acum cred că am încheietura mâinii ruptă, spuse Alaric, destul de calm.

Părul nisipiu îi cădea în ochi.

— Şi numai tu singur eşti de vină, îi replică pe un ton plin de amărăciune Meredith.

Bonnie, care îl strângea cu afecţiune şi îngrijorare de umeri pe Alaric, ridică privirea auzind tonul familiar al lui Meredith, apoi se îndepărtă câţiva paşi şi se aşeză pe jos.

— Abia aştept să aud o explicaţie pentru asta, spuse ea.

— Te rog, ai încredere în mine, îi spuse Meredith Elenei.

Elena se uită în ochii întunecaţi. Avea încredere în Meredith; o spusese deja. Iar cuvintele îi treziră o altă amintire, propria ei voce cerând încrederea lui Stefan, încuviinţă din cap.

— Damon? spuse Elena.

El îndepărtă pistolul nonşalant, apoi le zâmbi tuturor, dând de înţeles în mod clar că nu avea nevoie de asemenea arme artificiale.

— Acum, dacă vreţi să ascultaţi cu toţii, o să înţelegeţi totul, spuse Meredith.

— Oh, sunt sigură, murmură Bonnie.

Elena se apropie de Alaric Saltzman. Nu se temea de el, dar din felul în care el o privea, pornind încet de la picioare şi urcând către cap, se vedea că lui îi era teamă de ea.

Elena se opri la un metru de locul unde Alaric stătea aşezat pe jos şi îngenunche acolo, privindu-l în faţă.

— Bună, îi spuse.

El continua să se ţină de încheietura mâinii.

— Bună, spuse, şi înghiţi cu zgomot.

Elena se uită în spate la Meredith, apoi îşi întoarse din nou privirea către Alaric. Da, era speriat. Iar cu părul în ochi, cum era acum, părea tânăr. Poate cu patru ani mai mare ca Elena, poate cinci. Nu mai mult.

— N-o să-ţi facem rău, spuse ea.

— Asta i-am tot spus, zise calmă Meredith. I-am explicat că indiferent ce-a mai văzut până acum, indiferent ce poveşti a auzit, voi sunteţi altfel. I-am spus ce mi-ai povestit despre Stefan, cum s-a luptat în toţi acei ani cu propria lui fire. I-am spus despre toate lucrurile prin care ai trecut, Elena, şi că niciodată nu ai vrut aşa ceva.

Dar de ce i-ai spus atâtea lucruri? se întrebă Elena. Apoi îi spuse lui Alaric:

— Bun, deci ştii despre noi. Dar tot ce ştim noi despre tine e că nu eşti profesor de istorie.

— E un vânător, spuse Damon încet, pe un ton ameninţător. Un vânător de vampiri.

— Nu, spuse Alaric. Sau cel puţin, nu în sensul în care vă gândiţi voi. Păru să ia o hotărâre. Bun. Din câte ştiu despre voi trei… Se întrerupse, uitându-se în jur ca şi cum brusc îşi dăduse seama de ceva. Unde e Stefan?

— Vine. De fapt, ar fi trebuit să ajungă deja. Voia să se oprească pe la şcoală ca să vină cu Caroline, spuse Elena, dar reacţia lui Alaric o luă prin surprindere.

— Caroline Forbes? spuse el pe un ton ascuţit, îndreptându-şi spatele.

Vocea lui sună la fel cum fusese atunci când Elena îl auzise vorbind cu doctorul Feinberg şi cu directorul liceului – tăioasă şi hotărâtă.

— Da. I-a trimis un bilet azi, spunea că vrea să-şi ceară scuze pentru ceva. Voia să se întâlnească cu el la şcoală înainte de petrecere.

— Nu poate să se ducă. Trebuie să-l opreşti. Alaric se chinui să se ridice în picioare şi repetă, agitat: Trebuie să-l opreşti.

— A plecat deja într-acolo. De ce? De ce n-ar trebui să se ducă? întrebă Elena.

— Pentru că am hipnotizat-o pe Caroline acum două zile. Am încercat-o înainte cu Tyler, dar fără noroc. Dar Caroline e un medium bun, şi şi-a amintit ceva din ceea ce s-a întâmplat în

baracă. Şi l-a identificat pe Stefan Salvatore ca atacatorul lor.

Tăcerea uluită dură doar o fracţiune de secundă. Apoi Bonnie spuse:

— Dar ce poate Caroline să facă? Nu poate să-i facă rău…

— Nu înţelegeţi? Acum nu mai aveţi de-a face doar cu o mână de elevi de liceu, spuse Alaric. Totul a ajuns prea departe. Tatăl lui Caroline ştie despre asta, şi tatăl lui Tyler. Sunt îngrijoraţi pentru siguranţa oraşului.

— Şşş! Tăceţi!

Elena trimitea un gând cercetător, încercând să desluşească prezenţa lui Stefan. S-a lăsat să devină vulnerabil, îşi spuse, cu acea parte din ea care era de un calm îngheţat în vârtejul de teamă şi panică. În cele din urmă percepu ceva, o urmă, dar i se păru că e Stefan. Şi era în primejdie.

— Ceva e în neregulă, confirmă şi Damon, şi ea îşi dădu seama că şi el cercetase, cu o minte mult mai puternică decât a ei. Să mergem.

— Staţi, să discutăm mai întâi. Nu vă aruncaţi aşa înainte, spuse Alaric.

Dar era ca şi cum i-ar fi vorbit vântului, încercând să-i oprească forţa distructivă doar cu cuvinte. Damon era deja la fereastră, iar în clipa următoare îşi dădu drumul în jos şi Elena, aterizând uşor lângă Damon în zăpadă. Vocea lui Alaric se auzi de deasupra lor.

— Venim şi noi. Aşteptaţi-ne acolo. Lăsaţi-mă să vorbesc eu mai întâi cu ei. Pot să mă ocup eu…

Elena abia îl auzi. În mintea ei ardea un singur gând: să le facă rău celor care voiau să-i facă rău lui Stefan. Aşa e, s-a ajuns prea departe, îşi spuse. Iar acum eu am de gând să merg cât de departe trebuie. Dacă îndrăznesc să se atingă de el… Prin mintea ei se succedară fulgerător imagini, prea rapide pentru a le putea număra, cu ceea ce avea să le facă. Altă dată, ar fi fost şocată de valul de adrenalină, de nerăbdare, care o copleşi odată cu gândul.

Simţea mintea lui Damon lângă ea în vreme ce alergau prin zăpadă; era ca o văpaie de lumină roşie şi furie. Înverşunarea dinăuntrul Elenei o întâmpină cu bucurie, mulţumită că o simţea atât de aproape. Apoi un alt gând i se ivi în minte.

— Din cauza mea mergi prea încet, spuse.

Nu îşi pierduse deloc răsuflarea, deşi alergau prin zăpadă neatinsă, şi mergeau cu o viteză uluitoare.

Dar nimic cu două picioare, sau chiar patru, nu se putea măsura cu iuţeala aripilor unei păsări.

— Du-te, îi spuse lui Damon. Du-te cât de repede poţi. Ne vedem acolo.

Nu zăbovi să vadă învolburarea şi tremurul aerului, sau întunecimea ce se roti pentru a se înălţa într-o bătaie de aripi. Dar ridică privirea către cioara care se năpusti în sus şi auzi vocea mentală a lui Damon.

Succes la vânătoare, spuse, şi forma cu aripi negre se arcui în zbor către şcoală.

Succes la vânătoare, rosti Elena în urma lui, şi dorind-o din tot sufletul.

Îşi dublă viteza, cu mintea fixată în tot acest timp pe acea pâlpâire slabă a prezenţei lui Stefan.

Stefan stătea întins pe spate, dorindu-şi ca privirea să nu-i fie atât de înceţoşată sau să poată fi mai conştient decât era. Ceaţa din ochii lui era o parte durere şi o parte zăpadă, dar era şi un firişor de sânge care îi curgea din rana de aproape zece centimetri din scalp.

Fusese prost, bineînţeles, să nu se uite în jurul lui în şcoală; dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut maşinile întunecate parcate pe cealaltă parte. În primul rând fusese prost să vină aici. Iar acum avea să plătească pentru acea prostie.

Dacă şi-ar putea aduna suficient de mult gândurile pentru a chema ajutor... dar aceeaşi slăbiciune care le îngăduise acestor oameni să îl înfrângă atât de uşor îl împiedica să facă asta. Nu se mai hrănise din noaptea în care îl atacase pe Tyler. Într-un fel, era o ironie. Propria lui vinovăţie era responsabilă pentru situaţia grea în care se afla acum.

N-ar fi trebuit niciodată să încerc să-mi schimb natura, îşi spuse. *Până la urmă, Damon avea dreptate. Toată lumea e la fel... Alaric, Caroline, toţi. Toată lumea te va trăda. Ar fi trebuit să-i vânez pe toţi şi să-mi facă plăcere.*

Spera că Damon va avea grijă de Elena. Cu el va fi în siguranţă; Damon era puternic şi nemilos. Damon o s-o înveţe să supravieţuiască. Stefan se bucura de asta.

Dar înăuntrul lui ceva plângea.

Privirea pătrunzătoare a ciorii zări luminile farurilor de jos şi coborî. Dar Damon nu avea nevoie de confirmarea ochilor; se îndrepta către pulsaţia slabă care era forţa vitală a lui Stefan.

Slabă pentru că Stefan era lipsit de putere şi pentru că aproape renunţase.

Nu înveţi niciodată, frate? îi trimise Damon gândul său. *Ar trebui pur şi simplu să te las acolo unde eşti.* Dar chiar în clipa în care atingea pământul îşi schimba înfăţişarea, luând o formă care avea să facă mult mai mult rău decât o cioară.

Lupul întunecat sări în grupul de oameni care îl înconjurau pe Stefan, ţintind exact pe cel care ţinea ţăruşul de lemn ascuţit chiar deasupra pieptului lui Stefan. Forţa loviturii îl trânti pe bărbat pe spate, la trei metri înapoi, şi ţăruşul se rostogoli mai departe. Damon îşi stăpâni impulsul – cu atât mai puternic cu cât se potrivea instinctelor formei pe care o luase – de a-şi înfige colţii în gâtul omului. Se răsuci şi se repezi înapoi la ceilalţi oameni care stăteau încă în picioare.

A doua lui mişcare îi împrăştie, dar unul dintre ei ajunse la marginea conului de lumină, se întoarse şi ridică ceva pe umăr. Puşcă, îşi spuse Damon. Şi încărcată probabil cu aceleaşi gloanţe speciale ca şi arma lui Alaric. Nu mai avea cum să ajungă la om înainte ca acesta să poată trage. Lupul mârâi şi totuşi se ghemui pentru o săritură. Faţa cărnoasă a omului se destinse într-un zâmbet.

Cu o mişcare rapidă ca a unui şarpe, o mână albă se întinse din întuneric şi smulse arma omului. El se uită în jur disperat, uluit, şi lupul îşi deschise fălcile într-un rânjet larg. Venise Elena.

Capitolul 11

Elena urmări cum puşca domnului Smallwood cade în iarbă. Îi plăcu expresia de pe chipul lui când se răsuci, căutând cu privirea ce îi smulsese puşca. Iar dincolo de fascicolul de lumină, simţi aprobarea lui Damon, aprigă şi arzătoare ca mândria unui lup pentru prima pradă a puiului său. Dar când îl zări pe Stefan zăcând pe pământ, Elena uită de orice altceva. O furie albă îi tăie răsuflarea, şi porni către el.

— Staţi pe loc! Toată lumea să stea pe loc, acolo unde sunteţi!

Strigătul ajunse la ei în scârţâitul unor roţi care se opreau. Maşina lui Alaric Saltzman aproape că se roti când intră în parcarea pentru cadrele didactice şi se opri cu un zgomot asurzitor, iar Alaric sări din maşină aproape înainte ca aceasta să

se oprească.

— Ce se întâmplă aici? întrebă cu un glas autoritar, apropiindu-se cu paşi mari de bărbaţi.

Când auzise strigătul lui, Elena se retrăsese aproape automat în umbră. Acum, se uita la chipurile bărbaţilor care se întorceau către Alaric. Lângă domnul Smallwood îi recunoscu pe domnul Forbes şi pe domnul Bennett, tatăl lui Vickie Bennett. Restul trebuie să fi fost taţii celorlalţi băieţi care fuseseră cu Tyler în baracă, îşi spuse ea.

Unul dintre aceşti necunoscuţi fu cel care răspunse la întrebare, pe un ton aparent nonşalant, care însă nu-i putea ascunde agitaţia de care era cuprins.

— Ei bine, ne-am cam plictisit să mai aşteptăm. Ne-am hotărât să grăbim puţin lucrurile.

Lupul mârâi, un zgomot jos, profund, care deveni treptat mai puternic, asemenea sunetului unui joagăr. Toţi bărbaţii se crispară, iar ochii lui Alaric se făcură mari când observă fiara.

Se mai auzea un sunet, mai încet şi continuu, care venea de la o siluetă îngrămădită pe jos lângă una dintre maşini. Caroline Forbes scâncea întruna.

— Au zis că doar voiau să stea de vorbă cu el. Nu mi-au zis ce voiau să facă.

Alaric, cu un ochi la lup, făcu un gest către ea.

— Oh, sigur, şi în vreme ce noi aşteptăm, orice se poate întâmpla, începu domnul Smallwood. Oricând, oriunde…

— Aşa că aveţi de gând să luaţi pur şi simplu legea în mâinile voastre, nu? spuse Alaric.

Vocea îi deveni mai tăioasă.

— Fie că aveţi sau nu suspectul bun. Unde vă sunt dovezile că băiatul ăsta are puteri supranaturale? Ce dovadă aveţi? Cât de mult s-a luptat cu voi?

— Există un lup pe aici pe undeva care s-a luptat mult, spuse domnul Smallwood, roşu la faţă. Poate că sunt împreună în asta.

— Eu nu văd nici un lup. Am văzut un câine. Poate unul dintre câinii care au scăpat din carantină. Dar ce legătură are asta cu totul? Eu vă spun că opinia mea profesională e că n-aţi ales omul care trebuie.

Bărbaţii şovăiau, dar pe feţele lor încă se mai citea îndoiala. Meredith vorbi.

— Cred că ar trebui să ştiţi că au existat atacuri ale vampirilor în acest district şi înainte, spuse ea. Cu mult înainte ca

Stefan să vină aici. Bunicul meu le-a fost victimă. Poate că unii dintre voi aţi auzit de asta.

Se uită la Caroline.

Şi acum totul se termină. Elena văzu cum bărbaţii schimbau priviri nervoase şi se întorceau la maşinile lor. Dintr-odată toţi păreau nerăbdători să se afle în alt loc.

Domnul Smallwood rămase în urma lor, pentru a spune:

— Ai zis că o să vorbim despre asta mâine, Saltzman. Vreau să aud ce spune fiul meu data viitoare când e el hipnotizat.

Tatăl lui Caroline îşi luă fiica şi urcă repede în maşină, murmurând cum că toată treaba asta fusese o greşeală şi că nimeni nu o luase foarte în serios.

Când ultima maşină demară, Elena alergă la Stefan.

— Eşti bine? Te-au rănit?

El se îndepărtă de braţul lui Alaric, care îl sprijinea.

— Cineva m-a lovit din spate în timp ce vorbeam cu Caroline. O să fiu bine... acum. Aruncă o privire către Alaric. Mulţumesc. De ce?

— E de partea noastră, spuse Bonnie, alăturându-li-se. V-am spus. Oh, Stefan, chiar eşti bine? Pentru o clipă am crezut că o să leşin acolo. Nu vorbeau serios. Vreau să spun că e imposibil să fi vorbit serios...

— Serios sau nu, nu cred că ar trebui să rămânem aici, spuse Meredith. Chiar are nevoie Stefan de spital?

— Nu, spuse Stefan, în vreme ce Elena îi examina neliniştită tăietura de la cap. Am nevoie doar de odihnă. Un loc unde să mă aşez.

— Am la mine cheile de la şcoală. Haideţi să mergem în cabinetul de istorie, spuse Alaric.

Bonnie se uita în întunericul din jur, temătoare.

— Şi lupul? spuse ea, apoi tresări când o umbră prinse contur şi deveni Damon.

— Ce lup? întrebă el.

Stefan se întoarse puţin, strâmbându-se.

— Mulţumesc şi ţie, spuse el, pe un ton lipsit de emoţie.

Dar ochii lui Stefan întârziară pe fratele său cu o oarecare uimire, pe când se îndreptau către clădirea şcolii.

În hol, Elena îl trase deoparte.

— Stefan, de ce nu i-ai observat că vin în spatele tău? De ce ai fost atât de vulnerabil?

Stefan clătină din cap cu un aer evaziv, şi ea adăugă:

— Când te-ai hrănit ultima oară? Stefan, când? Întotdeauna găseşti scuze când sunt cu tine. Ce încerci să-ţi faci?

— Sunt bine, spuse el. Zău, Elena, o să mă duc să vânez mai târziu.

— Promiţi?

— Promit.

În acel moment Elena nu se gândi că nu stabiliseră ce însemna „mai târziu”. Îl lăsă să o conducă de-a lungul coridorului.

Văzându-l acum, noaptea, cabinetul de istorie îi păru Elenei diferit. Avea o atmosferă stranie, ca şi cum luminile erau prea strălucitoare. Dădură băncile la o parte şi traseră cinci scaune lângă catedra lui Alaric. Acesta termină de aranjat mobila şi îl îndemnă pe Stefan să se aşeze în scaunul lui tapiţat.

— Bun, ce-ar fi ca şi voi ceilalţi să luaţi loc?

Îl priviră lung. După o clipă, Bonnie se lăsă pe un scaun, dar Elena rămase în picioare lângă Stefan. Damon continuă să stea rezemat între grup şi uşă, iar Meredith împinse nişte hârtii spre mijlocul catedrei lui Alaric şi se caţără pe colţul ei.

Privirea de profesor dispăru din ochii lui Alaric.

— Bun, spuse el şi se aşeză într-unul dintre scaunele trase pentru ei. Ei bine.

— Ei bine… spuse Elena.

Fiecare se uita la ceilalţi. Elena luă o bucată de vată dintr-o trusă de prim-ajutor pe care o înşfăcase repede de lângă uşă şi începu să-l tamponeze pe Stefan cu ea.

— Cred că a sosit vremea pentru acea explicaţie, spuse ea.

— Corect. Da. Ei bine, se pare că aţi ghicit cu toţii că nu sunt profesor de istorie…

— În primele cinci minute, spuse Stefan.

Vocea lui era calmă şi avea un ton periculos, şi cu o tresărire Elena îşi dădu seama că îi aduce aminte de vocea lui Damon.

— Deci ce eşti? întrebă Stefan.

Alaric făcu un gest de scuză şi spuse aproape sfidător:

— Psiholog. Nu genul care te întinde pe o canapea, adăugă repede, văzându-i pe ceilalţi cum schimbă între ei priviri. Sunt cercetător, un psiholog experimental. De la Duke University. Ştiţi voi, unde au început experimentele extrasenzoriale.

— Alea în care te pun să ghiceşti ce e pe cartonaş fără să te uiţi la el? întrebă Bonnie.

— Da, ei, acum s-a ajuns mai departe, normal. Nu că nu mi-ar

plăcea să te testez cu cartonaşele Rhine mai ales când eşti într-una din transele alea ale tale.

Fata lui Alaric se animă de interes ştiinţific. Apoi îşi drese vocea şi continuă.

— Dar… ăăă… cum spuneam. A început acum vrei doi ani când am scris o lucrare despre parapsihologie. Nu încercam să demonstrez că există puteri supranaturale, voiam doar să studiez care este efectul lor psihologic asupra persoanelor care le au. Bonnie este un asemenea caz. Alaric îşi luă un ton de conferenţiar. Cum acţionează asupra ei, mental, emoţional, confruntarea cu asemenea puteri?

— E groaznic, îl întrerupse vehement Bonnie. Nu le mai vreau. Le urăsc.

— Ei, vezi, spuse Alaric. Ai fi reprezentat un studiu de caz extraordinar de interesant. Problema mea era că nu puteam găsi pe nimeni cu reale puteri paranormale pe care să îl studiez. Au existat o mulţime de falşi subiecţi – vindecători cu cristale, găsitori de apă cu ajutorul unei baghete, mediumuri, tot soiul. Dar nu am reuşit să găsesc nimic adevărat până când am primit o informaţie de la un prieten din poliţie. Era o femeie în Carolina de Sud care susţinea că fusese muşcată de un vampir, şi de atunci avea coşmaruri paranormale. Pe vremea aceea eram atât de obişnuit cu impostorii încât mă aşteptam să se dovedească şi ea unul. Dar nu minţea, cel puţin în privinţa muşcăturilor. Nu am putut niciodată să dovedesc că avea cu adevărat însuşiri paranormale.

— Cum ai fost sigur că fusese muşcată? întrebă Elena.

— Existau dovezi medicale. Urme de salivă din rănile ei care erau similare cu saliva umană – dar nu chiar la fel. Saliva aceea conţinea un agent anti-coagulant similar cu cel găsit în saliva lipitorilor… Alaric se opri, apoi continuă grăbit: Oricum, eram sigur. Şi aşa a început. Din momentul în care am fost convins că ceva i s-a întâmplat cu adevărat femeii, am început să caut şi alte cazuri ca ale ei. Nu erau multe, dar existau totuşi. Oameni care întâlniseră vampiri… Am renunţat la toate celelalte studii ale mele şi m-am concentrat pe găsirea victimelor unor vampiri şi pe cercetarea lor. Şi pot să o spun chiar eu, am devenit cel mai bun expert în acest domeniu, încheie Alaric cu modestie. Am scris un număr de lucrări…

— Dar nu ai văzut niciodată cu adevărat un vampir, îl întrerupse Elena. Până acum, vreau să spun. Am dreptate?

— Ei bine, n-am văzut. Nu în carne şi oase. Dar am scris monografii… şi altele.

Vocea i se stinse. Elena îşi muşcă buza.

— Ce făceai cu câinii? întrebă ea. La biserică, atunci când îţi fluturai braţele către ei.

— Oh… Alaric păru stânjenit. Am cules tot felul de lucruri de ici, de colo. Ăla era un descântec pe care un bătrân muntean mi l-a arătat, ca să ţin departe răul. M-am gândit că poate funcţionează.

— Mai ai multe de învăţat, spuse Damon.

— Asta e limpede, spuse Alaric, cam ţeapăn. Apoi făcu o strâmbătură. De fapt, mi-am dat seama de asta de cum am ajuns aici. Directorul vostru, Brian Newcastle, auzise de mine. Ştia de studiile pe care le fac. Când Tanner a fost omorât şi doctorul Feinberg nu a găsit nici un strop de sânge în corp… şi gâtul sfâşiat şi cu urme de dinţi… hm, mi-au dat un telefon. M-am gândit că pentru mine asta putea fi o mare descoperire – un caz cu un vampir încă activ în zonă. Singura problemă era că odată ajuns aici, ei se aşteptau ca *eu* să mă ocup de vampir. Nu ştiau că eu avusesem de-a face până acum doar cu victimele lor. Şi… hm, poate că eram depăşit. Dar m-am străduit din răsputeri să le justific încrederea…

— I-ai minţit, îl acuză Elena. Asta făceai când te-am auzit vorbind cu ei acasă la tine, când le spuneai cum ai găsit aşa-zisul nostru bârlog şi restul. Pur şi simplu improvizai.

— Ei, nu *total,* spuse Alaric. Teoretic, *sunt* un expert. Apoi brusc realiză ce spusese ea. Cum adică, atunci când m-ai auzit vorbind cu ei?

— În timp ce tu căutai un bârlog, ea dormea în podul tău, îl informă Damon pe un ton sec.

Alaric deschise gura, apoi o închise la loc.

— Ceea ce aş vrea eu să ştiu e ce caută Meredith în toată povestea asta, spuse Stefan, fără să zâmbească.

Meredith, care în tot acest timp privise gânditoare grămada de hârtii de pe biroul lui Alaric, ridică ochii. Vorbi pe un ton egal, calmă.

— Vedeţi voi, eu l-am recunoscut. Nu puteam să-mi aduc aminte unde îl mai văzusem, pentru că asta se întâmplase cu aproape trei ani în urmă. Apoi mi-am dat seama că fusese la spital, la bunicul meu. Ceea ce le-am spus oamenilor aceia era adevărat, Stefan. Bunicul meu a fost atacat de un vampir.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Meredith continuă.

— S-a întâmplat acum mult timp, înainte să mă nasc eu. Nu a fost rănit prea rău, dar niciodată nu şi-a mai revenit cu adevărat. A devenit… ei, cam ca Vickie, doar că mai violent. S-a ajuns ca lumea să se teamă că o să-şi facă singur rău, sau o să facă rău cuiva. Aşa că l-au dus la un spital, un loc unde să fie în siguranţă.

— Un ospiciu, spuse Elena. Simţi o strângere de inimă din simpatie pentru fata cu părul negru. Oh, Meredith. Dar de ce nu ne-ai spus nimic? Puteai să ne spui.

— Ştiu. Puteam… dar n-am fost în stare. Familia a păstrat secretul atâta vreme… sau cel puţin a încercat să-l păstreze. Din ceea ce a scris Caroline în jurnalul ei, e limpede că ea a auzit ceva. Problema e că nimeni n-a crezut vreodată poveştile bunicului despre vampir. Credeau că e doar o altă închipuire a lui, şi avea foarte multe. Nici măcar eu nu le-am crezut… până a apărut Stefan. Şi apoi… nu ştiu, mintea mea a început să pună lucrurile cap la cap. Dar nu am crezut cu adevărat ceea ce gândeam până când nu te-ai întors tu, Elena.

— Mă mir că nu m-ai urât, spuse Elena încet.

— Cum aş fi putut? Eu te cunosc, şi îl cunosc şi pe Stefan. Ştiu că nu eşti malefică.

Meredith nu se uită înspre Damon; putea foarte bine nici să nu fie acolo, după câtă atenţie acorda ea prezenţei lui.

— Dar când mi-am amintit că îl văzusem pe Alaric vorbind cu bunicul la spital, am ştiu că nici el nu era. Nu ştiam însă exact cum să vă adun pe toţi ca să v-o demonstrez.

— Nici eu nu te-am recunoscut, spuse Alaric. Bătrânul avea un nume diferit – e tatăl mamei tale, nu? Şi e posibil să te fi văzut prin sala de aşteptare, dar pe atunci erai o puştoaică doar, cu picioare slăbănoage. Te-ai schimbat, spuse el pe un ton admirativ.

Bonnie tuşi, un sunet plin de subînţeles. Elena încerca să pună lucrurile în ordine în mintea ei.

— Şi atunci ce căutau oamenii ăia acolo cu un ţăruş dacă nu tu le-ai spus să vină?

— A trebuit să le cer permisiunea părinţilor lui Caroline să o hipnotizez, bineînţeles. Şi le-am spus ce am aflat. Dar dacă tu crezi că am avut vreo legătură cu ce s-a întâmplat în seara asta, te înşeli. Nici măcar n-am ştiut despre întâlnire.

— I-am spus despre ce facem, cum am căutat Cealaltă Putere, spuse Meredith. Şi vrea să ne ajute.

— Am spus că *aş putea* să ajut, zise pe un ton prudent Alaric.

— Greşit, spuse Stefan. Eşti ori cu noi, ori împotriva noastră. Îţi sunt recunoscător pentru ceea ce ai făcut acolo afară, când ai vorbit cu oamenii aceia, dar adevărul e că o mare parte din toate astea chiar tu le-ai stârnit. Acum trebuie să iei o hotărâre: eşti de partea noastră… sau a lor?

Alaric îşi roti privirea şi se uită pe rând la fiecare dintre ei, la căutătura netulburată a lui Meredith şi la sprâncenele ridicate ale lui Bonnie, la Elena, îngenuncheată pe podea, şi la scalpul lui Stefan, care deja începuse să se vindece. Apoi îşi întoarse privirea către Damon, care se rezema de perete, înalt şi întunecat, cu un aer uşor sardonic.

— O să vă ajut, spuse el în cele din urmă. La naiba, e studiul de caz suprem.

— Bun atunci, spuse Elena. Eşti alături de noi în treaba asta. Acum, ce se întâmplă mâine cu domnul Smallwood? Şi dacă vrea să-l hipnotizezi din nou pe Tyler?

— O să-l amân, răspunse Alaric. N-o să meargă la nesfârşit, dar o să mai câştigăm ceva timp. O să le spun că trebuie să mă ocup de bal…

— Stai, îl întrerupse Stefan. N-ar trebui să fie un bal, nu şi dacă există vreo modalitate de a împiedica asta. Te înţelegi bine cu directorul; poţi să vorbeşti cu cei din consiliul şcolii. Convinge-i să-l anuleze.

Alaric păru surprins.

— Crezi că o să se întâmple ceva?

— Da, spuse Stefan. Nu doar pentru ceea ce s-a întâmplat la celelalte evenimente sociale, dar pentru că se pregăteşte ceva. Toată săptămâna a fost ceva în aer, o simt.

— Şi eu, spuse Elena.

Nu îşi dăduse seama de asta până în acea clipă, dar tensiunea pe care o simţea, acel sentiment de primejdie iminentă nu venea doar dinlăuntrul ei. Era afară, în jurul lor. Făcea aerul să se îndesească.

— Ceva o să se întâmple, Alaric. Alaric răsuflă prelung, într-un fluierat uşor.

— Ei, aş putea încerca să-i conving, dar… nu ştiu. Directorul vostru ţine morţiş ca totul să pară normal. Şi nici nu aş putea să le dau o explicaţie raţională pentru ce vreau să îl anuleze.

— Străduieşte-te, spuse Elena.

— O să încerc. Iar între timp, poate că ar trebui să te gândeşti

cum să te protejezi. Dacă ceea ce spune Meredith e adevărat, atunci cea mai mare parte a atacurilor au fost asupra ta şi a persoanelor care îţi sunt ţie apropiate. Prietenul *tău* a fost aruncat într-o fântână; maşina *ta* a fost împinsă în râu; slujba ţinută la biserică *pentru tine* a fost întreruptă. Meredith spune că până şi surioara ta a fost ameninţată. Dacă ceva are să se întâmple mâine, poate că ar fi bine să pleci din oraş.

Era rândul Elenei să fie surprinsă acum. Nu se gândise niciodată la atacuri în acest fel, dar ce spunea Alaric era adevărat. Îl auzi pe Stefan icnind, cu răsuflarea tăiată, şi îi simţi degetele strângându-i-le mai tare pe ale ei.

— Are dreptate, spuse Stefan. Ar trebui să pleci, Elena. Pot să rămân eu aici până…

— Nu. Nu plec fără tine. Şi, continuă Elena încet, gândind cu voce tare, nu plec nicăieri până nu găsim Cealaltă Putere şi n-o oprim. Ridică ochii spre el şi îl privi cu gravitate, vorbind acum repede. Oh, Stefan, nu înţelegi, nimeni altcineva nu are vreo şansă să o înfrângă. Domnul Smallwood şi prietenii lui habar nu au despre ce e vorba. Alaric crede că te poţi lupta cu ea fluturându-ţi braţele. Nici unul dintre ei nu ştie cu ce se confruntă. Noi suntem singurii care putem fi de ajutor.

Văzu împotrivirea din ochii lui Stefan şi o simţi în încordarea muşchilor lui. Dar continuă să îl privească în faţă, şi văzu cum obiecţiile lui dispar una câte una. Din simplul motiv că ceea ce spunea ea era purul adevăr, iar Stefan ura minciuna.

— Bine, spuse el în cele din urmă, cedând împotriva voinţei sale. Dar, imediat ce se termină toată povestea asta, plecăm. Nu vreau să rămâi într-un oraş unde grupurile de „vigilante” umblă de colo-colo cu ţăruşi de lemn.

— Da. Elena îl strânse şi ea de mână. Odată ce se termină totul, o să plecăm.

Stefan se întoarse către Alaric.

— Iar dacă nu există nici o modalitate de a-i convinge să renunţe la balul de mâine, cred că ar trebui să ţinem totul sub observaţie. Dacă ceva chiar se întâmplă, am putea să îl oprim înainte ca totul să scape de sub control.

— E o idee bună, spuse Alaric, înviorându-se. Am putea să ne întâlnim mâine după ce se întunecă, aici în cabinetul de istorie. Nimeni nu vine aici. Am putea sta de pază toată noaptea.

Elena aruncă o privire nesigură către Bonnie şi spuse:

— Ei… asta ar însemna să nu mergem la bal – vorbesc de

aceia dintre noi care ar fi putut să o facă.

Bonnie se îndreptă de spate.

— Oh, cui îi pasă că nu ajunge la un bal? spuse ea pe un ton indignat. Ce naiba contează un bal?

— Bun, spuse grav Stefan. Atunci aşa rămâne. Un spasm de durere păru să îl străbată şi el se crispă, lăsându-şi privirea în jos. Elena se îngrijoră imediat.

— Trebuie să te duci acasă şi să te odihneşti, spuse ea. Alaric, poţi să ne duci tu cu maşina? Nu e aşa de departe.

Stefan protestă că putea foarte bine să meargă pe jos, dar în cele din urmă cedă. La pensiune, după ce Stefan şi Damon coborâră din maşină, Elena se aplecă pe fereastră către Alaric pentru o ultimă întrebare. O frământase încă de când Alaric le spusese povestea lui.

— Oamenii ăia care au întâlnit vampiri, spuse ea. Care au fost efectele psihologice? Vreau să spun, au înnebunit, sau au început să aibă coşmaruri? A fost vreunul din ei bine după aceea?

— Depinde de individ, răspunse Alaric. Şi de câte contacte a avut, şi ce fel de contacte au fost. Dar în primul rând depinde de personalitatea victimei, de felul în care poate face faţă mintea individului.

Elena încuviinţă din cap şi nu mai spuse nimic până când luminile farurilor de la maşina lui Alaric dispărură în ninsoare. Apoi se întoarse către Stefan.

— Matt, spuse ea.

Capitolul 12

Stefan se uită la Elena, şi cristale de gheaţă îi pudrau părul întunecat.

— Ce-i cu Matt?

— Mi-aduc aminte… de ceva. Nu e foarte limpede. Dar în acea noapte, când nu eram eu însămi… chiar l-am văzut atunci pe Matt? Chiar am…

Teama şi un sentiment de groază îi puse un nod în gât şi îi reteză cuvintele. Dar nici nu mai era nevoie să termine propoziţia, iar Stefan nu mai trebuia să răspundă. Ea văzu răspunsul în ochii lui.

— Era singura modalitate, Elena, spuse el în cele din urmă. Ai fi murit fără sânge omenesc. Preferai să fi atacat pe cineva

împotriva voinţei lui, să-l răneşti, poate chiar să-l omori? Nevoia te poate duce la aşa ceva. Asta ai fi vrut?

— Nu, răspunse cu vehemenţă Elena. Dar trebuia să fie Matt? Oh, nu-mi răspunde; nici mie nu mi-ar fi venit în minte altcineva. Trase adânc aer în piept, tremurat. Dar acum sunt îngrijorată pentru el, Stefan. Nu l-am mai văzut din noaptea aia. E bine? Ce ţi-a spus?

— Nu prea multe, spuse Stefan, întorcându-şi privirea. În esenţă, a fost „lasă-mă în pace". Şi a negat că s-ar fi întâmplat ceva în acea noapte… şi a spus că ai murit.

— Se pare că e unul dintre acei indivizi care nu pot face faţă, comentă Damon.

— Oh, mai taci! se răsti la el Elena. Nu te băga în asta, şi dacă tot suntem aici, ai putea să te gândeşti la biata Vickie Bennett. Cum crezi că face ea faţă?

— Ar putea ajuta dacă aş şti cine e Vickie Bennett. Tot vorbeşti despre ea, dar n-am cunoscut-o niciodată pe fata asta.

— Ba da, ai cunoscut-o. Nu te juca cu mine, Damon… Cimitirul, ţi-aduci aminte? Biserica în ruine? Fata pe care ai lăsat-o să rătăcească pe-acolo doar în furou?

— Îmi pare rău, dar sincer nu ştiu. Şi de obicei chiar *îmi aduc aminte* de fetele pe care le las să rătăcească în furou.

— Atunci bănuiesc că Stefan a făcut-o, spuse Elena pe un ton sarcastic.

În ochii lui Damon se văzu o sclipire de furie, ascunsă repede de un zâmbet tulburător.

— Poate că el a făcut-o. Sau poate tu. Mie mi-e totuna, doar că m-am cam săturat de acuzaţii. Iar acum…

— Aşteaptă, spuse Stefan, cu o blândeţe surprinzătoare. Nu pleca încă. Ar trebui să vorbim…

— Mă tem că am o întâlnire programată. Se văzu o învolburare de aripi, iar Stefan şi Elena rămaseră singuri.

Elena îşi duse la gură încheietura unui deget.

— Fir-ar să fie. N-am vrut să-l înfurii. Asta după ce chiar a fost aproape civilizat toată seara.

— Nu contează, spuse Stefan. Îi place să fie furios. Ce spuneai despre Matt?

Elena văzu oboseala de pe chipul lui Stefan şi îl cuprinse cu un braţ.

— N-o să mai vorbim despre asta acum, dar cred că mâine am putea să mergem să vorbim cu el. Să-i spunem…

Elena ridică cealaltă mână într-un gest de neajutorare. Nu ştia ce voia să-i spună lui Matt; ştia doar că simţea nevoia să facă ceva.

— Cred, spuse încet Stefan, că *tu* ar trebui să te duci să vorbeşti cu el. Eu am încercat s-o fac, dar nu vrea să mă asculte. Pot să-l înţeleg, dar e posibil ca tu să te descurci mai bine ca mine. Şi mai cred – făcu o pauză şi apoi continuă pe un ton hotărât – cred că ar fi mai bine să vorbeşti singură cu el. Ai putea să te duci acum.

Elena se uită lung la el.

— Eşti sigur?

— Da.

— Dar… o să te descurci? Ar trebui să rămân cu tine…

— O să fiu bine, Elena, spuse Stefan cu blândeţe. Du-te.

Elena ezită, apoi încuviinţă din cap.

— Mă întorc repede, îi promise.

Elena se furişă, nevăzută, pe lângă colţul casei simple, cu bârne din lemn, cu tencuiala scorojită şi cutia de scrisori strâmbă pe care scria *Honeycutt.* Fereastra lui Matt nu era zăvorâtă. Ce băiat imprudent, îşi spuse. Nu ştii că s-ar putea strecura ceva înăuntru? O împinse uşor, deschizând-o, dar bineînţeles că asta era tot ce putea face. O barieră invizibilă, pe care o simţea ca un perete moale de aer dens, îi bloca drumul.

— Matt, şopti ea.

Camera era întunecată, dar Elena putea distinge o siluetă întinsă pe pat. Un ceas electronic cu cifre de un verde pal arăta că era 12:15.

— Matt, şopti din nou Elena.

Silueta se mişcă.

— Matt, nu vreau să te sperii. Îşi făcu vocea alinătoare, încercând să-l trezească mai degrabă cu blândeţe decât să-l sperie de moarte. Dar sunt eu, Elena, şi vreau să vorbesc cu tine. Doar că mai întâi trebuie să mă inviţi să intru. Poţi să mă inviţi să intru?

— Ăăă… Intră.

Elena fu surprinsă de lipsa surprinderii în vocea lui. Abia după ce trecu peste pervaz îşi dădu seama că el încă mai dormea.

— Matt. Matt, şopti ea, temându-se să se apropie prea mult.

Aerul din cameră era închis şi foarte încins, radiatorul mergea la maximum. Văzu un picior gol ieşind de sub grămada de pături de pe pat şi un ciuf de păr blond în celălalt capăt.

— Matt?

Cu grijă, se aplecă peste pat şi îl atinse.

Asta stârni o reacţie. Cu un mormăit exploziv, Matt sări în capul oaselor şi se răsuci. Când ochii lui întâlniră privirea Elenei, erau larg deschişi şi holbaţi.

Elena îşi dădu seama că încerca să pară cât mai mică şi mai inofensivă, mai neamenințătoare. Se dădu în spate şi se lipi de perete.

— N-am vrut să te sperii. Ştiu că e un şoc. Dar vrei să vorbeşti cu mine?

El continuă doar să se holbeze la ea. Părul lui blond era umed de transpiraţie şi ciufulit ca penele unui pui ud. Elena îi vedea pulsul zvâcnindu-i în vena de pe gâtul dezgolit. Se temu că Matt are să se ridice din pat şi să se năpustească afară din cameră.

Apoi umerii lui se relaxară, i se lăsară în faţă, şi el închise încet ochii. Respira adânc, dar întretăiat.

— Elena.

— Da, şopti ea.

— Eşti moartă.

— Nu. Sunt aici.

— Oamenii morţi nu se mai întorc. Tatăl meu nu s-a mai întors.

— Nu am murit cu adevărat. Doar m-am transformat.

Ochii lui Matt rămâneau închişi, negând evidenţa, şi Elena simţi cum o străbate un val de deznădejde rece.

— Dar ai vrea să fiu moartă, nu-i aşa? O să plec acum, şopti ea.

Îndârjirea de pe chipul lui Matt se destramă şi el începu să plângă.

— Nu. Oh, nu. Oh, nu plânge, Matt, te rog.

Se trezi că îl tine în braţe, străduindu-se să nu izbucnească şi ea în lacrimi.

— Matt, îmi pare rău; n-ar fi trebuit să vin aici.

— Rămâi, suspină el. Nu pleca.

— Nu plec. Elena pierdu lupta cu lacrimile şi ele începură să cadă pe părul umed al lui Matt. N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, spuse ea. *Niciodată,* Matt. De fiecare dată, toate lucrurile alea pe care le-am făcut… n-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Sincer…

Apoi tăcu şi doar îl ţinu în braţe.

După un timp, respiraţia lui deveni mai liniştită, iar el se desprinse din braţele ei, trăgându-se în spate, şi-şi şterse faţa cu

un colţ de cearşaf. Îşi ferea privirea de a ei. Expresia de pe chipul lui nu era doar de stânjeneală, ci şi de neîncredere, ca şi cum îşi făcea curaj pentru ceva de care îi era groază.

— Bun, deci eşti aici. Eşti vie, spuse el pe un ton aspru. Şi ce vrei? Elena rămase năucă.

— Haide, stărui Matt, trebuie să vrei ceva. Ce e? Ochii Elenei se umplură din nou de lacrimi, dar reuşi să îşi stăpânească plânsul.

— Cred că merit asta. Ştiu că o merit. Dar de data asta, Matt, nu vreau absolut nimic. Am venit să-ţi cer iertare, să-ţi spun că îmi pare rău că m-am folosit de tine – nu doar în noaptea aceea, ci întotdeauna. Ţin mult la tine şi mă doare dacă tu suferi. M-am gândit că poate aş reuşi să îndrept cât de cât lucrurile. După o clipă de tăcere grea, adăugă: Cred că acum chiar o să plec.

— Nu, stai. Stai puţin. Matt îşi frecă din nou faţa cu cearşaful. Ascultă. A fost o prostie şi eu sunt un ticălos…

— A fost adevărul şi tu eşti un gentleman. Altfel m-ai fi dat afară de mult.

— Nu, sunt un ticălos prost. Ar fi trebuit să mă dau cu capul de pereţi de bucurie că n-ai murit. O s-o fac peste un minut. Ascultă. Matt o apucă de încheietura mâinii şi Elena îl privi surprinsă. Nu-mi pasă dacă eşti Creatura din Laguna Neagră, It, Godzilla şi Frankenstein, toate într-o singură persoană. Eu doar…

— Matt.

Panicată, Elena îi puse peste gură mâna care era liberă.

— Ştiu. Eşti logodită cu tipul cu pelerină neagră. Nu-ţi face griji; n-am uitat de el. Chiar îmi place, deşi Dumnezeu ştie de ce. Matt respiră adânc şi încercă să se calmeze. Ascultă, nu ştiu dacă Stefan ţi-a spus. Mi-a zis o mulţime de lucruri – că e un tip malefic, că nu regretă nimic din ceea ce i-a făcut lui Tyler. Ştii despre ce vorbesc?

Elena închise ochii.

— N-a mai mâncat aproape nimic din noaptea aia. Cred că a vânat doar o dată. În seara asta era cât pe ce să fie omorât, doar pentru că e atât de slăbit. Matt încuviinţă din cap.

— Deci aia era porcăria pe care o înghiţiţi de obicei. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ei, este şi nu este. Nevoia e puternică, mai puternică decât îţi poţi închipui. Elena îşi dădu acum seama că azi nu se hrănise nici ea şi că îi fusese foame înainte să ajungă acasă la Alaric. De fapt… Matt, ar fi mai bine să plec. Un singur lucru mai vreau să-ţi

spun – dacă se ţine balul mâine, nu te duce. O să se întâmple ceva atunci, ceva rău. Noi o să încercăm să stăm de pază, dar nu ştiu ce putem face.

— Cine e „noi”? întrebă Matt pe un ton tăios.

— Stefan şi Damon – cred că Damon – şi cu mine. Şi Meredith şi Bonnie… şi Alaric Saltzman. Nu mă întreba de Alaric. E o poveste lungă.

— Dar *împotriva a ce* staţi de pază?

— Am uitat; tu nu ştii. Şi asta e o poveste lungă, dar… ei, răspunsul pe scurt ar fi: ceea ce m-a omorât. Ceea ce i-a făcut pe câini să-i atace pe Oameni la slujba ţinută pentru mine. E ceva rău, Matt, ceva care se află de oarecare timp în Fell’s Church. Şi noi o să încercăm să-l împiedicăm să facă ceva mâine-seară. Se strădui să-şi stăpânească agitaţia. Uite, îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec.

Ochii ei se îndreptară, împotriva voinţei ei, la vena mare, albastră, care pulsa în gâtul lui Matt.

Când reuşi să-şi smulgă privirea de acolo şi să îl privească, văzu cum şocul este înlocuit brusc de înţelegere. Apoi de ceva incredibil: acceptare.

— E-n regulă, spuse Matt.

Elena nu era sigură că auzise bine.

— Matt?

— Am spus: e-n regulă. Nu m-a durut data trecută.

— Nu. Nu, Matt, în nici un caz. Nu am venit aici pentru asta…

— Ştiu. De aceea şi vreau s-o faci. Vreau să-ţi dau ceva ce nu ai cerut. După o clipă adăugă: De dragul vechii noastre prietenii.

Stefan, se gândi Elena. Dar Stefan îi spusese să vină, şi să vină singură. Stefan ştiuse, îşi dădu ea seama. Şi era în regulă. Era darul lui pentru Matt… şi pentru ea.

Dar mă întorc la tine, Stefan, îi spuse în gând.

Pe când se apleca spre el, Matt zise:

— Ştii, o să vin să vă ajut mâine. Chiar dacă nu sunt invitat.

Apoi buzele ei îi atinseră gâtul.

Vinerii 13 decembrie

Dragă Jurnalule,

Seara asta e seara cea mare.

Ştiu că am mai scris asta, sau cel puţin am gândit-o. Dar seara asta e seara cea mare, când urmează să se întâmple totul. Asta e seara.

Şi Stefan crede la fel. Când s-a întors azi de la şcoală, mi-a spus că balul tot va avea loc – domnul Newcastle nu voia să creeze panică anulându-l. Ce au de gând să facă e să pună forţe de securitate afară, ceea ce probabil înseamnă poliţia. Şi poate că domnul Smallwood şi unii dintre prietenii lui cu puşti. Indiferent ce-o să se întâmple, eu nu cred că ei pot să o împiedice.

Şi nu ştiu nici dacă noi putem.

A nins toată ziua. Trecătoarea e închisă – nimic cu roţi nu poate ieşi sau intra în oraş. Asta până când vor ajunge aici plugurile, ceea ce nu se va întâmpla decât mâine dimineaţă, când va fi prea târziu.

Şi în aer e ceva ciudat. Nu doar zăpadă. E ca şi cum ceva încă şi mai îngheţat stă în aşteptare. S-a retras, aşa cum se retrage oceanul înaintea valului de flux. Iar când se revarsă...

Astăzi m-am gândit la celălalt jurnal al meu, cel de sub podeaua garderobei din camera mea. Dacă mai am ceva pe lumea asta, atunci e jurnalul acela. M-am gândit să îl iau de acolo, dar nu vreau să mă duc din nou acasă. Nu cred că aş putea să fac faţă. Şi ştiu că nici mătuşa Judith, dacă m-ar vedea.

Mă mir că cineva chiar a putut să facă faţă. Meredith, Bonnie – mai ales Bonnie. Ei, şi Meredith, ţinând seama prin ce a trecut familia ei. Şi Matt.

Sunt toţi prieteni buni şi loiali. Ce ciudat, înainte credeam că fără o întreagă galaxie de prieteni şi admiratori nici n-aş putea supravieţui. Acum sunt pe deplin fericită cu trei, şi mi-e de ajuns. Pentru că ei sunt prieteni adevăraţi.

Nu ştiu cât de mult ţineam înainte la ei. Sau la Margaret, sau chiar la mătuşa Judith. Şi toată lume de la şcoală... Ştiu că acum câteva săptămâni spuneam că nu-mi pasă dacă toată lumea de la „Robert E. Lee” ar muri, dar nu e adevărat. În seara asta am să fac tot posibilul să-i apăr.

Ştiu că sar de la una la alta, dar vorbesc doar despre lucruri care sunt importante pentru mine. Într-un fel, le adun în mintea mea. Pentru orice eventualitate.

Ei bine, a sosit momentul. Stefan aşteaptă. O să termin aici şi pe urmă o să plec.

Cred că o să învingem. Sper să fie aşa. O să încercăm.

În cabinetul de istorie, puternic luminat, era cald. În cealaltă parte a şcolii, sala de mese era şi mai luminată, strălucind de

decoraţii de Crăciun şi ghirlande de becuri. Când ajunse la şcoală, Elena cercetase totul de la o distanţă prudentă, privind cum soseau cuplurile la bal şi treceau pe lângă poliţiştii de la uşă. Simţind prezenţa tăcută a lui Damon în spatele ei, arătase către o fată cu păr lung, castaniu-deschis.

— Vickie Bennett, spuse.

— O să te cred pe cuvânt, replicase el.

Acum Elena se uită în jur, la cartierul general pe care şi-l improvizaseră pentru acea noapte. Catedra lui Alaric fusese golită şi el stătea aplecat deasupra unui plan schematic al şcolii. Meredith era şi ea aplecată lângă el, şi părul ei negru îi atingea mâneca. Matt şi Bonnie erau afară în parcare, amestecându-se printre cei care veniseră la bal, iar Stefan şi Damon pândeau pe terenul de fotbal al şcolii. Aveau să facă toţi cu schimbul.

— Ar fi mai bine ca tu să rămâi înăuntru, îi spusese Alaric Elenei. Asta ne-ar mai lipsi acum, să te vadă cineva şi să înceapă să te fugărească cu un ţăruş în mână.

— Am umblat prin oraş toată săptămâna, răspunse Elena amuzată. Dacă nu vreau să fiu văzută, nu mă vede nimeni.

Dar acceptă să rămână în cabinetul de istorie şi să coordoneze mişcările tuturor.

E ca un castel, îşi spuse, urmărindu-l pe Alaric cum stabileşte pe hartă poziţiile poliţiştilor şi ale celorlalţi oameni. Şi noi îl apărăm. Eu şi cavalerii mei loiali.

Ceasul rotund, cu cadran plat, de pe perete marca scurgerea minutelor. Elena îl privea în vreme ce deschidea uşa ca să intre sau să iasă cineva. Turna cafea fierbinte dintr-un termos pentru cine voia. Asculta rapoartele celorlalţi.

— Totul e liniştit pe latura de nord a şcolii.

— Caroline tocmai a fost încoronată Regina Zăpezii. Ce să-ţi spun, ce surpriză!

— Câţiva scandalagii în parcare – şeriful tocmai i-a săltat…

Miezul nopţii veni şi se duse.

— Poate că ne-am înşelat, spuse Stefan o oră mai târziu.

Era prima dată în acea seară când se aflau cu toţii la un loc.

— Poate că se întâmplă în altă parte, spuse Bonnie, scoţându-şi o gheată şi uitându-se în ea.

— Nu avem cum să ştim unde o să se întâmple, spuse hotărâtă Elena. Dar nu ne-am înşelat când am spus că o să se întâmple.

— Poate, murmură Alaric gânditor, că există o modalitate.

Vreau să spun, să aflăm unde se va întâmpla. Când toate capetele se ridicară întrebătoare, el adăugă: Avem nevoie de clarviziune.

Toate privirile se întoarseră către Bonnie.

— Oh, nu, spuse Bonnie. Am terminat cu chestiile astea. *Urăsc* asta.

— E un dar extraordinar…, începu Alaric.

— E un chin groaznic. Ascultă, nu înţelegi. Predicţiile obişnuite sunt destul de rele. Se pare că de cele mai multe ori aflu lucruri pe care nu vreau să le ştiu. Dar să mă acapareze cineva – asta e îngrozitor. Iar pe urmă nici măcar nu-mi mai aduc aminte ce am spus. E oribil.

— Să te acapareze? repetă Alaric. Ce-i asta?

Bonnie oftă.

— E ceea ce mi s-a întâmplat în biserică, spuse ea răbdătoare. Pot să fac alte feluri de predicţii, de pildă să ghicesc în apă sau să citesc în palmă – se uită la Elena, apoi îşi întoarse privirea – şi alte chestii de genul ăsta. Dar există momente când… cineva… mă acaparează şi mă foloseşte doar pentru a le vorbi lor. E ca şi cum în trupul meu ar fi altcineva.

— Ca în cimitir, când ai zis că mă aşteaptă cineva, spuse Elena. Sau când m-ai avertizat să nu mă apropii de pod. Sau când ai venit la cină şi ai spus că moartea, moartea mea, era în casă.

Se uită automat către Damon, care îi întoarse privirea impasibil. Şi totuşi, aici greşise, îşi spuse Elena. Damon nu fusese moartea ei. Şi atunci, ce însemnase profeţia? Pentru o fracţiune de secundă ceva se ivi în mintea ei, dar înainte ca imaginea să se definească, Meredith interveni.

— E ca o altă voce care vorbeşte prin Bonnie, îi explică ea lui Alaric. Chiar şi arată altfel. Poate că n-ai fost suficient de aproape în biserică să o vezi.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic despre asta? Alaric era incitat. Ar putea fi important. Entitatea asta… orice ar fi ea… ar putea să ne dea nişte informaţii vitale. Ar putea să clarifice misterul Celeilalte Puteri, sau cel puţin să ne dea un indiciu cum să luptăm împotriva ei.

Bonnie clătină din cap.

— Nu. Nu e ceva care să apară când îl fluieri, şi nu răspunde la întrebări. Pur şi simplu mi se întâmplă. Şi nu pot să sufăr asta.

— Vrei să spui că nu ai idee ce poate declanşa asta? Nu-ţi

aduci aminte de nimic care să-ţi fi putut produce starea asta?

Elena şi Meredith, care ştiau foarte bine ce o putea declanşa, se priviră. Elena îşi muşcă obrazul pe interior. Era alegerea lui Bonnie. Trebuia să fie alegerea lui Bonnie.

Bonnie, care îşi ţinea capul în mâini, aruncă o privire cu coada ochiului, printre buclele ei roşcate, către Elena. Apoi închise ochii şi scoase un geamăt.

— Lumânări, spuse.

— Ce?

— Lumânări. O flacără de lumânare ar putea-o declanşa. Nu sunt prea sigură, înţelegeţi; nu promit nimic…

— Să se ducă cineva să caute în laboratorul de ştiinţe, spuse Alaric.

Scena amintea de ziua în care Alaric venise la şcoală, când le ceruse să-şi aşeze băncile în cerc. Elena se uită la cercul de chipuri pe care flacăra le lumina de jos, dându-le un aspect straniu. Îl vedea pe Matt, cu fălcile încleştate. Lângă el, Meredith, ale cărei gene întunecate aruncau umbre în sus. Şi Alaric, aplecat înainte, nerăbdător. Apoi Damon, pe faţa căruia luminile şi umbrele dansau. Şi Stefan, ai cărui pometi i se păreau Elenei mult prea reliefaţi. Şi, în cele din urmă, Bonnie, părând fragilă şi palidă chiar şi în strălucirea aurie a lumânării.

Există o legătură între noi, îşi spuse Elena, copleşită de acelaşi sentiment pe care îl avusese în biserică, atunci când prinsese mâinile lui Stefan şi Damon. Îşi aminti de un cerc alb, îngust, care plutea la suprafaţa apei dintr-un vas. *Putem să o facem dacă rămânem împreună.*

— Eu o să mă uit doar în lumânare, spuse Bonnie, şi vocea îi tremura uşor. Şi n-o să mă gândesc la nimic. O să încerc să… mă deschid.

Începu să respire adânc, privind fix flacăra lumânării.

Şi apoi se întâmplă, la fel cum se întâmplase şi înainte. Chipul lui Bonnie îşi pierdu orice expresie. Privirea îi deveni goală, la fel ca a îngerului din cimitir.

Nu spuse nimic.

În acea clipă, Elena îşi dădu seama că nu stabiliseră ce să întrebe. Căută în minte o întrebare, înainte ca Bonnie să piardă contactul.

— Unde putem găsi Cealaltă Putere? spuse ea, chiar în clipa în care Alaric izbucni:

— Cine eşti?

Vocile lor se suprapuseră, întrebările se amestecară.

Chipul lui Bonnie se întoarse, şi privi cercul cu ochi care nu vedeau nimic. Apoi vocea care nu era vocea ei rosti:

— Veniţi să vedeţi.

— Stai puţin, spuse Matt, când Bonnie se ridică, tot în transă, şi se îndreptă către uşă. Unde se duce?

Meredith îşi luă repede haina.

— Mergem cu ea? întrebă.

— N-o atingeţi! strigă Alaric, sărind în picioare când Bonnie ieşi pe uşă.

Elena se uită la Stefan, apoi la Damon. Într-un gând, o urmară pe Bonnie de-a lungul coridorului pustiu, unde doar paşii lor se auzeau răsunând.

— Unde mergem? La care dintre întrebări răspunde? întrebă Matt.

Elena nu putu decât să clatine din cap. Alaric fugea ca să ţină pasul cu mersul plutitor al lui Bonnie.

Bonnie încetini pasul când ieşiră în ninsoare şi, spre surprinderea Elenei, se îndreptă către maşina lui Alaric, aflată în parcarea profesorilor, şi aşteptă lângă ea.

— Nu încăpem toţi; vin după voi cu Matt, spuse Meredith repede.

Elena, simţindu-se îngheţată de teamă şi de frig, urcă în spatele maşinii lui Alaric când el deschise portiera, avându-i pe Damon şi Stefan de-o parte şi de alta. Bonnie urcă în faţă. Privea drept înainte şi nu vorbea. Dar când Alaric ieşi din parcare, ea ridică în aer o mână albă şi arătă direcţia. Înainte pe Lee Street şi apoi la stânga, pe Arbor Green. Drept înainte către casa Elenei şi apoi la dreapta pe Thunderbird. Înspre Old Creek Road.

Atunci îşi dădu seama Elena încotro mergeau.

O luară pe celălalt pod către cimitir, cel pe care toată lumea îl numea „podul nou” pentru a-l deosebi de Podul Wickery, care acum era distrus. Se apropiau dinspre latura cu poarta, cea pe unde mersese Tyler când o dusese pe Elena la biserica în ruine.

Maşina lui Alaric opri în acelaşi loc în care oprise şi maşina lui Tyler. Meredith parcă în spatele lor.

Cu un sentiment îngrozitor de *deja-vu,* Elena urcă pe potecă şi pătrunse pe poartă, urmând-o pe Bonnie către biserica în ruine, cu clopotniţa îndreptată asemenea unui deget către cerul întunecat de furtună. În faţa găurii întunecate care fusese odinioară uşa, se opri.

— Unde ne duci? spuse. Ascultă-mă. Vrei să ne spui doar la ce întrebare ne răspunzi?

— Veniţi să vedeţi.

Elena se uită la ceilalţi deznădăjduită. Apoi păşi peste prag. Bonnie se apropie încet de mormântul din marmură albă şi se opri.

Elena se uită la el, apoi la faţa fantomatică a lui Bonnie. Simţea cum i se zbârleşte părul de pe braţe şi ceafa.

— Oh, nu…, şopti. Nu asta.

— Elena, despre ce vorbeşti? spuse Meredith.

Ameţită, Elena se uită în jos la chipurile de marmură ale lui Thomas şi Honoria Fell, care zăceau pe capacul de piatră al mormântului lor.

— Chestia asta se deschide, şopti.

Capitolul 13

— Crezi că trebuie să… ne uităm înăuntru? întrebă Matt.

— Nu ştiu, spuse Elena pe un ton înfiorat. Nu voia să vadă ce era înăuntrul acelui mormânt, la fel cum nu voise atunci când Tyler sugerase să-l deschidă pentru a-l vandaliza. Poate că n-o să putem să-l deschidem, adăugă ea. Tyler şi Dick n-au putut. A început să alunece doar când m-am sprijinit eu de el.

— Sprijină-te acum de el; poate că există vreun soi de mecanism cu arc, ascuns, sugeră Alaric şi când Elena făcu întocmai, dar fără nici un rezultat, spuse: Bun, hai să apucăm cu toţii de el şi să ne forţăm… aşa. Haideţi, acum…

Cum stătea ghemuit, ridică privirea către Damon, care rămăsese în picioare, nemişcat, lângă mormânt, părând uşor amuzat.

— Scuză-mă, spuse Damon şi Alaric se dădu înapoi, încruntându-se.

Damon şi Stefan apucară fiecare de un capăt al capacului şi traseră în sus.

Capacul se ridică, scoţând un scrâşnet când Damon şi Stefan îl lăsară pe pământ, pe o latură a mormântului.

Elena nu fu în stare să se apropie.

În schimb, luptându-se cu greaţa care o cuprinsese, se concentra asupra expresiei de pe chipul lui Stefan. Se gândi că ea avea să-i spună ce se găsea acolo. Prin minte îi trecură

fulgerător imagini de trupuri mumificate de culoarea pergamentului, cranii rânjind. Dacă Stefan va arăta îngrozit sau scârbit... Dar când Stefan se uită în mormântul deschis, pe faţa lui nu se văzu decât o uimire deconcertată.

Elena nu mai suportă.

— Cee?

El îi aruncă un zâmbet strâmb şi spuse, cu o privire către Bonnie:

— Vino să vezi!

Elena se apropie de mormânt şi se uită în jos. Apoi înălţă capul şi îl privi uimită pe Stefan.

— Cee?

— Nu ştiu, răspunse el. Se întoarse către Meredith şi Alaric. Are vreunul din voi o lanternă? Sau o bucată de frânghie?

După ce aruncară o privire în interiorul mormântului de piatră, cei doi se duseră la maşinile lor. Elena rămase pe loc, uitându-se lung în jos, folosindu-şi vederea de noapte. Tot nu-i venea să creadă. Mormântul nu era un mormânt, ci o intrare.

Acum înţelegea de ce simţise un vânt rece ieşind din el atunci când capacul se mişcase sub mâna ei în acea noapte. Acum privea în jos într-un fel de criptă sau pivniţă în pământ. Nu vedea decât un singur perete, cel care cobora sub ea drept, şi care avea prinşi în piatră fuscei de fier, la fel ca o scară.

— Poftim, îi spuse Meredith lui Stefan când reveni. Alaric are o lanternă şi ia-o tu pe a mea. Şi uite şi frânghia pe care Elena a pus-o în maşina mea când am plecat să te căutăm.

Fascicolul îngust de lumină al lanternei lui Meredith se îndreptă către încăperea întunecată de sub ei.

— Nu văd prea departe, dar pare goală, spuse Stefan. Cobor eu primul.

— Cobori? exclamă Matt. Ascultă, eşti sigur că trebuie să ne ducem acolo jos? Bonnie, tu ce zici?

Bonnie nu se mişcase. Continua să stea acolo cu acea expresie total goală pe chip, ca şi cum nu vedea nimic în jurul ei. Fără nici un cuvânt, puse un picior peste marginea deschizăturii, se răsuci şi începu să coboare.

— Hei, stai, spuse Stefan.

Băgă repede lanterna în buzunarul jachetei, puse o mână pe baza mormântului şi sări.

Elena nu avu timp să se amuze de expresia de pe faţa lui Alaric; se aplecă peste deschizătură şi strigă:

— Eşti bine?

— Sigur.

Lanterna pâlpâi către ea de jos.

— Şi Bonnie o să fie bine. Treptele merg până jos. Dar ar trebui să aduceţi totuşi frânghia.

Elena se uită la Matt, care era cel mai aproape de ea. Când ochii lui albaştri îi întâlniră privirea, văzu în ei neajutorare şi o anumită resemnare; apoi Matt încuviinţă din cap. Elena respiră adânc şi puse mâna pe partea de jos a mormântului, aşa cum făcuse şi Stefan. Brusc, o altă mână o apucă strâns de încheietură.

— Tocmai m-am gândit la ceva, spuse Meredith pe un ton sumbru. Şi dacă Bonnie este Cealaltă Putere?

— M-am gândit şi eu la asta de mult, spuse Elena.

O bătu uşor pe Meredith pe mână, apoi o îndepărtă şi sări.

Ateriza în picioare, susţinută de braţul lui Stefan, şi se uită în jur.

— Oh, Doamne…, exclamă.

Era un loc straniu. Pereţii erau placaţi cu piatră. Erau netezi şi păreau aproape lustruiţi. Din loc în loc erau prinse în ei sfeşnice de fier, iar în unele încă se mai vedeau mucuri de lumânări. Elena nu distingea celălalt capăt al încăperii, dar lumina lanternei îi arătă o poartă de fier forjat aflată destul de aproape de ei, asemănătoare cu cea care despărţea altarul de restul navei în unele biserici.

Bonnie tocmai ajungea la picioarele scării prinse în perete. Aşteptă în tăcere să coboare şi ceilalţi, mai întâi Matt, apoi Meredith şi în cele din urmă Alaric, cu cealaltă lanternă.

Elena se uită în sus.

— Damon?

Îi vedea silueta profilată pe dreptunghiul ceva mai puţin întunecat care reprezenta deschiderea către cer a mormântului.

— Ce-i?

— Eşti cu noi? întrebă ea.

Nu *„Vii cu noi?”.* Ştia că el va înţelege diferenţa.

În tăcerea care urmă, Elena aşteptă cât cinci bătăi de inimă. Şase, şapte, opt…

Se simţi o învolburare în aer şi Damon ateriza uşor lângă ei. Dar nu se uită la Elena. Privirea lui era ciudat de distantă, şi ea nu putea citi nimic pe chipul lui.

— E o criptă, spuse Alaric cu o voce uimită, pe când lumina

lanternei lui străpungea întunericul. O încăpere subterană sub o biserică, folosită ca loc de înmormântare. De obicei, asemenea cripte se fac sub bisericile mai mari.

Bonnie se duse direct către poarta de fier forjat, împodobită cu arabescuri, puse o mână mică şi albă pe ea şi o împinse. Poarta se răsuci, deschizându-se larg.

Inima Elenei bătea prea repede acum pentru a-i mai putea număra bătăile. Nu ştiu cum, dar îşi forţă picioarele să meargă înainte, să o urmeze pe Bonnie. Simţurile ei ascuţite erau într-o alertă aproape dureroasă, dar nu îi spuneau nimic despre locul în care pătrundea acum. Fascicolul lanternei lui Stefan era foarte îngust şi nu dezvăluia decât pardoseala de piatră din faţa lor şi silueta enigmatică a lui Bonnie.

Bonnie se opri.

Asta e, îşi spuse Elena, şi răsuflarea i se opri în piept. Oh, Doamne, asta e; cu adevărat asta e. Avu dintr-odată senzaţia puternică de a se afla în mijlocul unui vis lucid, în care ştia că visează, dar din care nu putea schimba nimic şi nici nu se putea trezi. Muşchii i se blocară.

Simţea în nări frica celorlalţi, şi îi simţea vârful tăios în Stefan, aflat lângă ea. Lanterna lui se plimbă peste obiectele de dincolo de Bonnie, dar la început Elena nu reuşi să-şi dea seama ce erau. Văzu unghiuri, planuri diferite, contururi, şi apoi privirea ei desluşi ceva. O faţă cu albeaţa morţii, atârnând grotesc într-o parte…

Ţipătul nu îi ieşi din gât. Nu era decât o statuie, şi trăsăturile îi erau cunoscute. Erau aceleaşi ca şi în efigia de pe mormântul de sus. Mormântul acesta era identic cu cel prin care coborâseră. Doar că acesta fusese distrus, capacul de piatră spart în două şi aruncat lângă peretele criptei. Ceva era împrăştiat pe pardoseală, asemenea unor beţişoare fragile de ivoriu. Bucăţele de marmură, îşi spuse Elena disperată; e doar marmură, bucăţele de marmură.

Erau oase de om, rupte şi strivite.

Bonnie se întoarse.

Feţişoara ei în formă de inimă se răsuci, ca şi cum ochii aceia cu privire fixă, goală, s-ar fi plimbat în jurul grupului. Se opri exact în faţa Elenei.

Apoi, cutremurându-se, Bonnie se împiedică şi se prăbuşi în faţă cu o mişcare violentă, ca o marionetă ale cărei aţe au fost brusc tăiate.

Elena reuşi cu greu să o prindă, cât pe-aci să cadă şi ea.

— Bonnie? Bonnie?

Ochii căprui care se ridicară spre ea, cu pupilele dilatate şi dezorientaţi, erau chiar ochii înspăimântaţi ai lui Bonnie.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Elena. Unde a dispărut?

— Sunt aici.

Deasupra mormântului distrus se vedea o lumină ceţoasă. Nu, nu o lumină, îşi spuse Elena. O percepea cu ochii, dar nu era o lumină din spectrul normal. Aceasta era într-un fel mai ciudată decât cea cu infraroşii sau ultraviolete, ceva ce simţurile omeneşti nu aveau capacitatea să vadă. Îi era revelată ei, îi era impusă creierului ei de către o Putere exterioară.

— Cealaltă Putere, şopti ea, şi sângele îi îngheţă în vene.

— Nu, Elena.

Vocea nu se auzea ca un sunet, în acelaşi fel în care ceea ce vedea nu era lumină. Era stinsă, la fel ca licărul unei stele, şi tristă. Îi amintea de ceva.

Mamă? spuse în gând, disperată. Dar nu era vocea mamei ei. Strălucirea de deasupra mormântului păru să se rotească şi să se învolbureze, şi pentru o clipă Elena desluşi în ea un chip, un chip blând şi trist. Şi atunci ştiu.

— Te-am aşteptat, spuse încet vocea Honoriei Fell. Aici pot să îţi vorbesc în sfârşit sub propria mea formă şi nu prin buzele lui Bonnie. Ascultă-mă. Nu ai prea mult timp şi primejdia e foarte mare.

Elena îşi regăsi vocea.

— Dar ce e încăperea asta? De ce ne-ai adus aici?

— Tu mi-ai cerut-o. Nu îţi puteam arăta până când nu voiai să ştii. Acesta este câmpul tău de bătălie.

— Nu înţeleg.

— Cripta aceasta a fost construită pentru mine de către oamenii din Fell’s Church. Un loc de odihnă pentru trupul meu. Un loc secret pentru cineva care a avut în viaţă puteri secrete. La fel ca şi Bonnie, ştiam lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea şti. Vedeam lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea vedea.

— Erai medium, şopti Elena cu o voce răguşită.

— În acele vremuri, oamenii numeau asta vrăjitorie. Dar nu mi-am folosit niciodată puterile pentru a face rău, şi când am murit mi-au construit acest monument pentru ca eu şi soţul meu să ne putem odihni în pace. Dar apoi, după mulţi ani, pacea ne-a

fost tulburată.

Lumina stranie pâlpâia, forma Honoriei tremura, schimbându-şi întruna consistenţa.

— O altă Putere a venit în Fell’s Church, plină de ură şi de dorinţă de distrugere. Mi-a pângărit locul de odihnă şi mi-a împrăştiat oasele. Şi-a făcut aici bârlogul. Şi-a pornit lucrarea nemernică asupra oraşului meu. Iar eu m-am trezit. Am încercat să te avertizez încă de la început, Elena. Ea trăieşte aici, sub cimitir. Pe tine te aşteaptă, te pândeşte. Uneori sub forma unei bufniţe…

O bufniţă. Gândurile se în vârtejeau în mintea Elenei. O bufniţă, ca bufniţa pe care o văzuse cuibărind în clopotniţa bisericii. Ca bufniţa care fusese în hambar, ca bufniţa din salcâmul de lângă casa ei…

Bufniţă albă… pasăre de pradă… mâncător de stârvuri…, îşi spuse. Şi apoi îşi aminti de nişte aripi albe uriaşe care păreau să se întindă de-o parte şi de alta a ei până la linia orizontului. O pasăre mare, făcută din ceaţă sau zăpadă, venind după ea, concentrată asupra ei, plină de sete de sânge şi ură animalică…

— Nu! strigă ea, copleşită de amintiri.

Simţi mâinile lui Stefan pe umerii ei, cu degetele înfipte aproape dureros în carne. Asta o aduse înapoi în realitate. Honoria Fell continua să vorbească.

— Şi pe tine, Stefan, te-a urmărit. Te ura înainte să o urască pe Elena. Te-a chinuit şi s-a jucat cu tine la fel cum se joacă o pisică cu un şoarece. Îi urăşte pe toţi cei pe care tu îi iubeşti. E plină ea însăşi de dragoste otrăvită.

Involuntar, Elena întoarse privirea în spate. Îi văzu pe Meredith, Alaric şi Matt încremeniţi. Bonnie şi Stefan erau lângă ea. Dar Damon… unde era Damon?

— Ura ei a ajuns atât de mare încât orice moarte ar satisface-o, orice sânge vărsat i-ar aduce plăcere. Chiar în clipa asta, animalele pe care le ţine sub control se strecoară afară din pădure. Se îndreaptă către oraş, către lumini.

— Balul Zăpezii! spuse Meredith tăios.

— Da. Şi de data asta or să omoare până când ultimul dintre ele va fi omorât.

— Trebuie să-i avertizăm pe oameni, spuse Matt. Toţi cei de la bal…

— Nu veţi fi niciodată în siguranţă până când mintea care le controlează nu va fi distrusă. Omorurile vor continua. Trebuie să

distrugeţi Puterea care urăşte; de aceea v-am adus aici.

Lumina pâlpâi din nou; părea să se stingă.

— Aveţi curajul s-o înfruntaţi, dacă o veţi găsi. Fiţi puternici. Acesta este singurul ajutor pe care vi-l pot da.

— Aşteaptă… te rog…, începu Elena.

Vocea continuă neabătută, fără să-i dea atenţie.

— Bonnie, ai o alegere de făcut. Puterile tale secrete reprezintă o responsabilitate. Ele sunt şi un dar, unul care îţi poate fi luat. Alegi să renunţi la ele?

— Eu… Bonnie clătină din cap, speriată. Nu ştiu. Am nevoie de timp…

— Nu e timp. Alege. Lumina se micşora, stingându-se în sine. Ochii lui Bonnie erau tulburaţi şi nesiguri când se îndreptară către faţa Elenei pentru ajutor.

— E alegerea ta, şopti Elena. Trebuie să hotărăşti singură.

Încet, nesiguranţa păli de pe chipul lui Bonnie şi ea încuviinţă din cap. Se desprinse de Elena, care o sprijinea, şi rămase dreaptă, întorcându-se înapoi către lumină.

— O să le păstrez, spuse ea pe un ton jos, răguşit, într-un fel sau altul o să mă descurc cu ele. Bunica a făcut-o.

Lumina pâlpâi uşor, de parcă ar fi fost amuzată.

— Ai ales cu înţelepciune. Fie să le foloseşti la fel de înţelept. Aceasta este ultima oară când vorbesc cu voi.

— Dar…

— Mi-am câştigat odihna. Lupta este a voastră. Şi strălucirea se stinse, la fel ca ultimii tăciuni ai unui foc.

În clipa când dispăru, Elena simţi tensiunea din jurul ei. Ceva avea să se întâmple. O forţă nimicitoare venea către ei, sau plutea deasupra lor.

— Stefan…

Şi Stefan o simţea, Elena îşi dădea seama de asta.

— Haideţi, spuse Bonnie, cu panică în glas. Trebuie să ieşim de aici.

— Trebuie să ajungem la bal, spuse Matt, gâfâind. Era alb la faţă. Trebuie să-i ajutăm…

— Foc, strigă Bonnie, părând mirată, ca şi cum gândul tocmai i se ivise în minte. Focul n-o să-i omoare, dar o să-i ţină deoparte…

— N-ai auzit? Trebuie să înfruntăm Cealaltă Putere. Şi e aici, chiar aici, chiar acum. Nu putem pleca! strigă Elena.

În mintea ei, totul se învârtea haotic. Imagini, amintiri, şi o

presimţire înspăimântătoare. Sete de sânge… o simţea…

— Alaric. Stefan vorbi pe un ton de comandă. Tu du-te înapoi. Ia-i pe ceilalţi; faceţi tot ce puteţi. Eu o să rămân…

— Cred că ar trebui să plecăm cu toţii! strigă Alaric.

Trebui să strige ca să acopere zgomotul asurzitor care îi înconjura.

Lumina tremurătoare a lanternei lui Alaric îi dezvălui Elenei ceva ce nu văzuse până atunci. În peretele de lângă ea se căsca o gaură, ca şi cum piatra care îl placa fusese smulsă. Iar din acea gaură se deschidea un tunel care pătrundea în pământ, întunecat şi fără capăt.

Unde duce? se întrebă Elena, dar gândul se pierdu în tumultul fricii ei. *Bufniţă albă… pasăre de pradă… mâncător de stârvuri… cioară,* îşi spuse, şi brusc ştiu cu o limpezime orbitoare de ce se temea.

— Unde e Damon? ţipă, trăgându-l pe Stefan după ea când se răsuci, căutând cu privirea. Unde e Damon?

— Ieşiţi de aici strigă Bonnie, cu o voce ascuţită de groază.

Se aruncă spre poartă în clipa în care sunetul despică întunericul.

Era un mârâit, dar nu un mârâit de câine. În nici un caz nu putea fi confundat cu aşa ceva. Era mult mai adânc, mai greu, mai plin, mai sonor. Era un sunet uriaş, şi mirosea a junglă, a setea de sânge a vânătorului. Reverberă în pieptul Elenei, se lovi strident de oasele ei. O paraliză.

Sunetul se auzi din nou, înfometat şi sălbatic, dar într-un fel aproape lenevos. Foarte încrezător. Şi odată cu el răsunară şi nişte paşi grei în tunel.

Bonnie încercă să ţipe, dar tot ce se auzea era un fluierat subţire. Ceva venea din întunericul tunelului. O formă care se mişca legănat, cu paşi agili de felină. Acum Elena recunoscu mârâitul. Era sunetul celei mai mari dintre felinele prădătoare, mai mare ca un leu. Ochii tigrului luciră galbeni când ajunse la capătul tunelului.

Şi apoi totul se întâmplă odată.

Elena simţi cum Stefan încearcă să o tragă în spate, să o ferească din drumul tigrului.

Dar muşchii ei înţepeniţi îl împiedicară şi ea ştiu că era prea târziu.

Săritura tigrului fu plină de graţie, muşchii puternici aruncându-l în aer. În acea clipă, Elena îl văzu ca şi cum ar fi fost

prins în lumina unui bliţ, şi mintea ei înregistra flancurile zvelte şi strălucitoare şi arcuirea suplă a spinării. Dar vocea ei ţipă singură:

— Damon, nu!

Doar în momentul în care lupul cel negru ţâşni din întuneric pentru a se întâlni în aer cu tigrul, Elena realiză că tigrul era alb.

Mişcarea felinei mari fu oprită de lup şi Elena simţi cum Stefan o smulge din drum, şi o trage într-o parte, în siguranţă. Muşchii ei se topiseră asemenea fulgilor de zăpadă, şi ea cedă amorţită când el o lipi de perete. Acum capacul mormântului era între ea şi silueta albă care mârâia, dar poarta era de cealaltă parte a luptei.

Slăbiciunea pe care o simţea Elena era în parte teroare şi în parte uluire. Nu înţelegea nimic; haosul îi urla în urechi. Cu o clipă în urmă fusese convinsă că Damon se jucase cu ei în tot acest timp, că el fusese dintotdeauna Cealaltă Putere. Dar răutatea şi setea de sânge care emanau dinspre tigru erau atât de evidente. Asta o urmărise pe ea în cimitir, şi de la pensiune la râu şi către moartea ei. Această Putere albă cu care lupul se lupta pe viaţă şi pe moarte.

Era o luptă inegală. Lupul negru, oricât de sălbatic şi de agresiv ar fi fost, nu avea nici o şansă. O singură mişcare a labelor uriaşe ale tigrului sfâşiară până la os carnea de pe umărul lupului. Fălcile lui se deschiseră, încercând să-şi înfigă colţii în gâtul lupului, pentru a-i rupe oasele.

Dar în clipa următoare Stefan interveni, îndreptând lumina puternică a lanternei în ochii felinei şi trăgându-l într-o parte pe lupul rănit. Elena îşi dori să poată ţipa, îşi dori să poată face ceva pentru a elibera durerea care o copleşea. Nu înţelegea; nu înţelegea nimic. Stefan era în primejdie. Dar ea nu se putea mişca.

— Plecaţi! le strigă Stefan celorlalţi.

— Acum, plecaţi!

Mai rapid decât o putea face orice om, ţâşni din calea labei albe, continuând să îndrepte lumina către ochii tigrului. Acum Meredith era de cealaltă parte a porţii. Bonnie era pe jumătate dusă în braţe şi pe jumătate târâtă de Matt. Alaric ieşea pe poartă.

Tigrul făcu o săritură şi poarta se trânti cu un zgomot puternic. Stefan căzu pe o parte, alunecând când încercă să se ridice.

— Nu vă lăsăm…, strigă Alaric.

— Plecaţi, ţipă Stefan. Duceţi-vă la bal, faceţi tot ce puteţi! Plecaţi!

Lupul atacă din nou, în ciuda rănilor sângerânde de la cap şi din umărul unde se vedeau muşchii şi tendoanele, strălucind de sânge. Tigrul ripostă. Sunetele pe care le scotea animalul crescură, ajungând la o intensitate pe care Elena nu o mai putea suporta. Meredith şi ceilalţi plecaseră; lanterna lui Alaric dispăruse.

— Stefan! ţipă Elena, văzându-l pregătit să sară din nou în luptă.

Dacă el murea, şi ea o să moară. Iar dacă avea să moară, voia ca asta să se întâmple împreună cu el.

Senzaţia de paralizie dispăru şi Elena se îndreptă, împiedicat, către el, întinzând mâinile pentru a se agăţa de el strâns. Simţi cum o cuprinde cu braţul, cum o ţine, punându-şi trupul între ea şi zgomotul şi violenţa de acolo. Dar ea era încăpăţânată, la fel de încăpăţânată ca şi el. Se răsuci, şi apoi, împreună, se confruntară cu forţa năucitoare.

Lupul căzuse. Stătea întins pe spate şi, deşi blana lui era prea închisă la culoare ca să se vadă sângele, sub el se aduna încet o baltă roşie. Felina albă stătea deasupra lui, cu fălcile larg deschise la câţiva centimetri de gâtlejul negru vulnerabil.

Dar muşcătura aducătoare de moarte nu veni. În schimb, tigrul înălţă capul şi se uită la Stefan şi Elena.

Cu un calm straniu, Elena se trezi studiind detaliile mărunte ale înfăţişării lui.

Mustăţile erau drepte şi subţiri, ca nişte fire de argint. Blana lui era de un alb imaculat, vârstată cu dungi abia vizibile, ca aurul mat. Alb şi auriu, îşi spuse, amintindu-şi de bufniţa din hambar. Apoi asta trezi o altă amintire… despre ceva ce văzuse… sau ceva despre care auzise…

Cu o lovitură puternică şi grea de labă, felina smulse lanterna din mâna lui Stefan. Elena îl auzi şuierând de durere, dar nu mai vedea nimic în întuneric. Când nu mai exista nici o urmă de lumină, chiar şi un vânător era orb. Agăţându-se de Stefan, aşteptă durerea loviturii ucigătoare.

Dar dintr-odată simţi cum i se învârte capul; se umplu cu o ceaţă cenuşie, care se învârtejea, şi ea nu mai putu să se ţină de Stefan. Nu mai era în stare să gândească; nu putea vorbi. Pardoseala păru să fugă de sub picioarele ei. Vag, realiză că

împotriva ei era folosită o Putere, că această Putere îi copleşea mintea.

Simţi cum trupul lui Stefan cedează, cum alunecă şi cade departe de ea, şi nu se mai putu împotrivi ceţii. Căzu, căzu neîntrerupt, şi nu ştiu când atinse pământul.

Capitolul 14

Bufniţă albă... pasăre de pradă... vânător... tigru. Care se joacă cu tine la fel ca o pisică cu un şoarece. Ca o pisică... o pisică mare... un pisoi. Un pisoi alb.

Moartea e în casă.

Iar pisoiul fugise de Damon. Nu de frică, ci de teama de a fi descoperit. Ca atunci când stătuse pe pieptul lui Margaret şi mieunase când o văzuse pe Elena afară la fereastră.

Elena gemu şi aproape ieşi din starea de inconştienţă, dar ceaţa cenuşie o târî înapoi înainte să poată deschide ochii. Gândurile începură din nou să se învolbureze în jurul ei.

Dragoste otrăvită... Stefan, te ura înainte să o urască pe Elena... Alb şi auriu... ceva alb... ceva alb sub un copac...

De data asta, când se luptă să deschidă ochii, reuşi. Şi chiar înainte de a-şi putea concentra privirea în lumina slabă şi mişcătoare, ştia. În sfârşit ştia.

Silueta în rochia albă care mătura podeaua se întoarse de la lumânarea pe care o aprindea şi Elena văzu pe umerii ei ceea ce ar fi putut să fie propriul ei chip. Dar era o faţă uşor descompusă, palidă şi frumoasă ca o sculptură în gheaţă, dar falsă. Era la fel ca nesfârşitele reflexii ale propriului ei chip pe care Elena le văzuse în visul ei cu sala oglinzilor. Strâmbe şi înfometate şi batjocoritoare.

— Bună, Katherine, şopti.

Katherine zâmbi, un zâmbet viclean, de prădător.

— Nu eşti chiar aşa de naivă pe cât te-am crezut, spuse ea.

Vocea ei era uşoară şi dulce – ca de argint, îşi spuse Elena. Ca şi genele ei. Chiar şi rochia ei făcea ape argintii când se mişca. Dar părul îi era auriu, de un auriu aproape la fel de palid ca al Elenei. Ochii erau la fel ca ochii pisoiului: rotunzi şi de un albastru de gemă. La gât purta un colier cu o piatră de aceeaşi culoare vie.

Elena simţea că o doare gâtul, ca şi când ţipase prea mult. Îl

simţea uscat. Când îşi întoarse încet capul într-o parte, chiar şi acea mişcare uşoară o duru.

Stefan era lângă ea, prăbuşit în faţă, legat de braţe de stâlpii din fier forjat ai porţii. Capul îi căzuse în piept, dar cât putea Elena să-i vadă faţa, era livid. Avea gâtul sfâşiat şi sângele care i se scursese pe guler se uscase deja.

Elena se întoarse atât de repede către Katherine încât simţi cum i se învârteşte capul.

— De ce? De ce-ai făcut asta? Katherine zâmbi, arătându-şi colţii albi ascuţiţi.

— Pentru că îl iubesc, spuse ea cu o voce cântată, de copil. Nu-l iubeşti şi tu?

Abia atunci Elena îşi dădu seama de ce nu se putea mişca şi de ce o dureau braţele. Şi ea era legată la fel ca Stefan, prinsă strâns de poarta închisă. Întoarse capul în cealaltă parte – o altă mişcare dureroasă – şi îl văzu pe Damon.

Era într-o stare mai proastă decât fratele lui. Jacheta şi braţul îi erau sfâşiate, şi Elena simţi că i se face rău când îi văzu rănile. Cămaşa era făcută fâşii şi Elena vedea mişcările abia perceptibile ale coastelor atunci când respira. Dacă nu ar fi văzut asta, l-ar fi crezut mort. Părul era năclăit de sânge, care se scurgea peste ochii închişi.

— Care îţi place mai mult? întrebă Katherine, pe un ton intim, de confidenţă. Poţi să-mi spui. Care dintre ei crezi că e mai bun?

Elena o privi, îngreţoşată.

— Katherine, şopti. Te rog. Te rog, ascultă-mi…

— Spune-mi. Haide, spune-mi.

Ochii albaştri de gemă umplură privirea Elenei când Katherine se aplecă spre ea, buzele ei aproape atingându-le pe ale Elenei.

— Eu cred că amândoi sunt amuzanţi. Îţi place să te amuzi, Elena?

Scârbită, Elena închise ochii şi-şi întoarse faţa. Ah, dacă nu i s-ar mai învârti capul…

Katherine făcu un pas înapoi şi râse, un râs limpede.

— Ştiu, e aşa de greu de ales.

Făcu o mică piruetă şi Elena văzu că ceea ce crezuse că era trena rochiei era de fapt părul lui Katherine. Îi curgea pe spate la fel ca aurul topit, pentru a se revărsa peste podea, târându-se pe jos în urma ei.

— Totul depinde de gustul tău, continuă Katherine, făcând

câţiva paşi graţioşi de dans şi oprindu-se în faţa lui Damon. Întoarse capul către Elena cu o privire poznaşă. Dar ştii că eu mă dau în vânt după lucrurile dulci.

Îl înşfacă pe Damon de păr şi, ridicându-i capul, îşi înfipse dinţii în gâtul lui.

— Nu! Nu face asta, nu-l mai răni…

Elena încercă să se repeadă înainte, dar era legată prea strâns. Poarta era din fier masiv, prinsă în stâncă, iar frânghiile erau groase. Katherine scotea nişte sunete ca de animal, muşcând şi rozând din carne, iar Damon gemu, chiar şi în acea stare de inconştienţă. Elena văzu cum trupul lui tresaltă din reflex de durere.

— Te rog, opreşte-te; oh, te rog, opreşte-te…

Katherine înălţă capul. Sângele i se scurgea pe bărbie.

— Dar mi-e foame şi el e atât de *bun,* spuse.

Se dădu înapoi, apoi se repezi iar, şi trupul lui Damon se cutremură într-un spasm. Elena ţipă.

La fel am fost şi eu, îşi spuse. *La început, în acea primă noapte în pădure, la fel am fost şi eu. Aşa l-am rănit şi eu pe Stefan. Voiam să îl omor…*

Întunericul o cuprinse, şi ea se lăsă în voia lui, recunoscătoare.

Când ajunseră la şcoală, maşina lui Alaric derapă pe o pojghiţă de gheaţă şi Meredith fu cât pe-aci să intre în ea. Sări împreună cu Matt din maşina ei, lăsând uşile deschise. În faţa lor, Alaric şi Bonnie făceau acelaşi lucru.

— Şi restul oraşului? strigă Meredith, alergând către ei.

Vântul se înteţea, şi îşi simţea faţa arzând de ger.

— Doar familia Elenei… mătuşa Judith şi Margaret, strigă Bonnie.

Vocea ei suna ascuţită şi speriată, dar privirea ei era concentrată. Îşi dădu capul pe spate ca şi cum ar fi vrut să-şi aducă aminte de ceva, apoi spuse:

— Da, asta e. Ele sunt „ceilalţi” pe care or să-i atace câinii. Spuneţi-le să se ducă undeva… în subsol poate. Ţineţi-le acolo!

— Mă duc eu, spuse Meredith. Voi trei ocupaţi-vă de bal.

Bonnie se întoarse şi o luă la fugă după Alaric. Meredith fugi la maşina ei.

Balul se apropia de sfârşit. Înăuntru erau tot atâtea cupluri ca şi cele de afară, care se îndreptau către parcare. Alaric ţipă spre

ele, în vreme ce se apropia în fugă, împreună cu Bonnie şi Matt.

— Intraţi înăuntru! Băgaţi pe toată lumea înăuntru şi închideţi uşa! ţipă el către poliţişti.

Dar nu mai era timp. Ajunse la sala de mese în acelaşi timp cu prima umbră furişată prin întuneric. Un poliţist căzu la pământ fără să scoată nici un sunet sau să poată trage cu arma.

Un altul se dovedi mai rapid şi se auzi o împuşcătură, amplificată de curtea asfaltată.

Elevii ţipară şi o luară la fugă, către parcare. Alaric se luă după ei, strigând, încercând să-i mâne înapoi.

Alte umbre ieşiră din întuneric, dintre maşinile parcate, din toate părţile. Se instala panica. Alaric continuă să strige, continuă să încerce să-i împingă pe elevii îngroziţi înapoi către clădirea şcolii. Aici, afară, erau cu toţii o pradă uşoară.

În curte, Bonnie se întoarse către Matt.

— Avem nevoie de foc! îi spuse.

Matt se năpusti în sala de mese şi ieşi afară cu o cutie plină pe jumătate cu programe de bal. Le aruncă pe jos şi se căută în buzunar după chibriturile pe care le folosiseră mai devreme pentru a aprinde lumânarea.

Hârtia luă foc şi începu să ardă cu o flacără puternică, formând o insulă de siguranţă. Matt continuă să le facă semn copiilor să intre pe uşile sălii de mese, aflate chiar în spatele focului. Bonnie se repezi în sală, unde găsi o scenă la fel de zgomotoasă ca şi afară.

Căută cu privirea o persoană cu autoritate, dar nu văzu nici un adult, doar copii panicaţi. Apoi decoraţiile din hârtie creponată roşie şi verde îi atraseră atenţia.

Zgomotul era asurzitor; nici măcar un ţipăt nu putea fi auzit acolo. Croindu-şi cu greu drum printre cei care încercau să iasă, reuşi să ajungă în capătul îndepărtat al sălii. Acolo era Caroline, arătând palidă fără bronzul ei de vară, pe cap cu coroniţa de Regină a Zăpezii. Bonnie o trase până la microfon.

— Tu ai putere de convingere. Spune-le să intre în sală şi să rămână înăuntrul Avem nevoie de orice poate arde – scaune de lemn, tot ce e în coşurile de gunoi, orice. Spune-le că e singura noastră şansă! Şi, pe când Caroline se holba la ea speriată, fără să înţeleagă nimic, adăugă: Acum ai coroana – aşa că fă ceva cu ea!

Nu aşteptă să vadă cum o asculta Caroline. Năvăli din nou în nebunia din încăpere. O clipă mai târziu auzi în difuzoare vocea

lui Caroline, mai întâi şovăitoare, apoi puternică şi imperioasă.

Când Elena deschise din nou ochii, tăcerea era mormântală.

— Elena?

Auzind şoapta răguşită, încercă să se concentreze şi se trezi privind în nişte ochi verzi plini de suferinţă.

— Stefan, spuse.

Se aplecă spre el plină de dragoste, dorindu-şi să se poată mişca. Deşi nu avea nici o noimă, era convinsă că dacă se puteau strânge în braţe, lucrurile nu ar sta atât de rău.

Se auzi un râs de copil. Elena nu se întoarse către el, dar Stefan o făcu. Elena îi văzu reacţia, văzu cum pe chipul lui se succed expresii atât de rapide încât aproape că nu reuşi să le identifice. Şoc absolut, neîncredere, început de bucurie – şi apoi oroare. O oroare care în cele din urmă îi goli privirea de orice expresie, îi făcu ochii opaci.

— Katherine, spuse. Dar e imposibil. Nu se poate. Eşti moartă…

— Stefan, zise Elena, dar el nu răspunse. Katherine îşi duse mâna la gură şi chicoti.

— Trezeşte-te şi tu, spuse, uitându-se în partea cealaltă a Elenei.

Elena simţi o intensificare a Puterii. O clipă mai târziu, Damon ridică încet capul şi clipi.

Pe faţa lui nu se vedea mirare. Îşi rezemă capul pe spate, cu ochii îngustaţi de epuizare, şi o privi timp de vreun minut pe cea care îl ţinea prizonier. Apoi zâmbi, un zâmbet slab, chinuit, dar un zâmbet totuşi.

— Scumpul nostru pisoi alb, şopti el. Trebuia să-mi dau seama.

— Dar nu ţi-ai dat, nu-i aşa? spuse Katherine, la fel de însufleţită ca un copil care joacă un joc. Nici măcar tu n-ai ghicit. Am păcălit pe toată lumea. Râse din nou. A fost atât de distractiv să te urmăresc pe tine cum îl urmăreai pe Stefan, şi nici unul din voi să nu ştie că sunt aici. Chiar te-am şi zgâriat o dată!

Strângându-şi degetele ca nişte gheare, imită lovitura de labă a unei pisici.

— Acasă la Elena. Da, mi-aduc aminte, spuse încet Damon. Nu părea atât de furios cât vag amuzat, într-un mod ciudat. Ei, cu siguranţă eşti un vânător. Doamna şi tigrul, ca să zicem aşa.

— Şi tot eu l-am băgat pe Stefan în puţul ăla, se lăudă

Katherine. V-am văzut luptându-vă; mi-a plăcut asta. L-am urmărit pe Stefan până la marginea pădurii şi pe urmă… Katherine îşi pocni palmele una de alta, ca şi cum ar fi prins o molie. Le desfăcu încet şi se uită la ele de parcă ar fi avut într-adevăr ceva acolo, apoi chicoti, ca la un gând ascuns. Voiam să-l ţin acolo ca să mă joc cu el, mărturisi. Apoi buza de jos i se răsfrânse într-un gest îmbufnat şi se uită cu ură la Elena. Dar l-ai luat tu. Asta a fost urât, Elena. Nu trebuia s-o faci.

Expresia aceea îngrozitoare de copil viclean dispăru de pe chipul ei şi pentru o clipă Elena văzu ura arzătoare a unei femei.

— Fetele lacome trebuie pedepsite, spuse Katherine, apropiindu-se de ea, şi tu eşti o fată lacomă.

— Katherine! Stefan se trezise din năuceala uluită şi acum vorbea repede. Nu vrei să ne spui ce-ai mai făcut?

Distrasă, Katherine se dădu în spate. Păru surprinsă, apoi flatată.

— Ei… dacă vreţi cu-adevărat să vă spun. Îşi prinse coatele în palme şi făcu din nou o piruetă, iar părul ei auriu i se răsuci pe podea. Nu, spuse ea pe un ton vesel, întorcându-se şi arătând cu degetul spre ei. Ghiciţi. Voi ghiciţi şi eu vă spun „corect” sau „greşit”. Haideţi!

Elena înghiţi cu greu, aruncând pe furiş o privire către Stefan. Nu vedea ce rost avea să mai lungească totul; oricum sfârşitul era acelaşi. Dar instinctul îi spunea să se agate de viaţă cât putea mai mult.

— Ai atacat-o pe Vickie, spuse ea cu grijă. I se păru că vocea îi suna gâfâită, dar era sigură de ceea ce spunea. Fata din biserica în ruine, în noaptea aceea.

— Bun! Da, strigă Katherine. Făcu din nou gestul de lovire cu laba al unei pisici, cu degetele strânse ca nişte gheare. Păi, în fond era în biserica mea, adăugă ea pe un ton rezonabil. Iar ceea ce ea şi băiatul ăla făceau – ei! Nu faci aşa ceva într-o biserică. Aşa că am zgâriat-o Katherine rosti cuvântul încet, demonstrativ, ca cineva care spune o poveste unui copil mic. Şi… i-am lins sângele! Îşi trecu limba peste buzele roz pal. Apoi arătă către Stefan. E rândul tău să ghiceşti!

— Ai chinuit-o mereu de-atunci, spuse Stefan. Nu juca jocul lui Katherine; făcea doar o remarcă plină de dezgust.

— Da, am terminat cu asta! Treci la altceva, spuse tăios Katherine.

Dar apoi se jucă cu nasturii de la gâtul rochiei sale, şi

degetele ei palide luciră într-o mişcare iute. Şi Elena se gândi la Vickie, cu ochii ei de căprioară speriată, dezbrăcându-se în sala de mese, în faţa tuturor.

— Am făcut-o să facă chestii prosteşti, râse Katherine. A fost distractiv să mă joc cu ea.

Braţele Elenei erau amorţite şi o dureau. Îşi dădu seama că trăgea cu gesturi automate de frânghii, atât de supărată de cuvintele lui Katherine încât nu putea sta nemişcată. Se forţă să se oprească, încercând în schimb să se rezeme pe spate şi să aducă puţină viaţă în mâinile ţepene. Nu ştia ce avea să facă în caz că se va elibera, dar trebuia să încerce.

— Ghiciţi din nou! spunea Katherine, pe un ton ameninţător.

— De ce spui că e biserica ta? întrebă Damon.

Vocea lui suna tot vag amuzată, ca şi cum nimic din ceea ce se petrecea nu îl afecta deloc.

— Şi Honoria Fell? continuă el.

— Oh, fantoma aia bătrână! spuse Katherine cu răutate.

Îşi întoarse privirea şi se uită în spatele Elenei, cu buzele strânse, cu ochii arzând de furie. Elena îşi dădu seama pentru prima oară că acum stăteau cu faţa către intrarea în criptă, iar în spatele lor se afla mormântul devastat. Poate că Honoria o să-i ajute…

Dar apoi îşi aduse aminte de acea voce calmă, care se stingea. Acesta este singurul ajutor pe care vi-l pot da. Şi conştientiză că nu aveau să mai primească nici un sprijin.

Ca şi cum ar fi citit gândurile Elenei, Katherine spunea:

— Nu poate să facă nimic. Nu e decât o grămadă de oase vechi.

Mâinile ei graţioase se mişcară, ca şi cum Katherine rupea acele oase.

— Tot ce poate să facă e să vorbească, şi de foarte multe ori v-am împiedicat să o auziţi.

Expresia lui Katherine era din nou întunecată, şi Elena simţi o fulgerare violentă de teamă.

— L-ai omorât pe câinele lui Bonnie, Yangtze, spuse.

Era o încercare la întâmplare, menită să îi distragă atenţia lui Katherine, dar funcţiona.

— Da! Asta a fost distractiv. Aţi ieşit cu toatele în fugă din casă şi aţi început să vă jeliţi şi să plângeţi… Katherine evocă scena într-o pantomimă: micul câine întins pe jos în faţa casei lui Bonnie, fetele ieşind în grabă şi descoperindu-i trupul. A avut un

gust oribil, dar a meritat. L-am urmărit pe Damon până acolo, când era cioară. Îl urmăream foarte des. Dacă voiam, puteam să înşfac cioara aia şi…

Făcu o mişcare rapidă de gâtuire.

Visul lui Bonnie, se gândi Elena, şi revelaţia fu asemenea unui sloi de gheaţă în sufletul ei. Nici nu-şi dădu seama că vorbise cu glas tare, până nu îi văzu pe Stefan şi Katherine uitându-se la ea.

— Bonnie te-a visat, şopti ea. Dar a crezut că sunt eu. Mi-a spus că m-a văzut stând sub un copac, şi vântul bătea. Şi îi era frică de mine. Spunea că arătam cu totul altfel, palidă dar aproape lucind. Şi o cioară a zburat pe lângă mine şi eu am prins-o şi i-am sucit gâtul. Elena simţi fierea urcându-i în gât, şi o înghiţi cu greu. Dar erai tu, spuse.

Katherine păru încântată, ca şi cum Elena îi întărise într-un fel vorbele.

— Oamenii mă visează mult, spuse ea, plină de sine. Mătuşa ta… mă tot visează. Eu îi spun că a fost vina ei că ai murit. Ea crede că tu îi spui asta.

— Oh, Doamne…

— Aş vrea să fi murit cu adevărat, continuă Katherine, şi chipul i se umplu de ură. Ar fi trebuit să mori. Te-am ţinut suficient de mult în râu. Dar ai fost aşa o târfă, luând sânge de la amândoi, încât te-ai întors. Ei, bine. Katherine zâmbi ca la un gând ascuns. Acum pot să mă joc mai mult cu tine. În acea zi mi-am pierdut cumpătul pentru că am văzut că Stefan îţi dăduse inelul meu. Inelul meu!

Vocea îi crescu în intensitate.

— Al meu, pe care l-am lăsat pentru ca ei, privindu-l, să-şi aducă aminte de mine. Şi el ţi l-a dat ţie în acea clipă am ştiut că nu aveam să mă joc doar cu el. Trebuia să-l omor.

Privirea lui Stefan era răvăşită şi deconcertată.

— Dar am crezut că ai murit, murmură el. Ai murit, acum cinci sute de ani. Katherine…

— Oh, aia a fost prima dată când v-am păcălit, spuse Katherine, dar acum nu mai era nici o bucurie în vocea ei, tonul îi era plin de resentiment. Am aranjat totul cu Gudren, servitoarea mea. Voi doi n-aţi vrut să acceptaţi alegerea mea, izbucni ea, uitându-se furioasă de la Stefan la Damon. Voiam să fim cu toţii fericiţi; vă iubeam. Vă iubeam pe amândoi. Dar asta nu a fost de-ajuns pentru voi.

Chipul lui Katherine se schimbase din nou, şi Elena văzu pe el

copila rănită din urmă cu cinci secole. *Probabil că aşa arătase atunci Katherine,* îşi spuse Elena, mirată. Ochii mari albaştri chiar se umpleau de lacrimi.

— Voiam să vă iubiţi, continuă Katherine, părând nedumerită. Dar voi nu voiaţi. Şi m-am simţit îngrozitor. M-am gândit că dacă aţi fi convinşi că am murit, atunci vă veţi iubi. Şi ştiam că oricum trebuia să plec, înainte ca papá să bănuiască ce eram. Şi aşa, Gudren şi cu mine am aranjat totul, spuse ea încet, pierdută în amintiri. Mi-am făcut un alt talisman care să mă apere de lumina soarelui, şi i-am dat ei inelul meu. Iar ea a luat rochia mea albă – cea mai bună rochie albă a mea – şi cenuşă din cămin. Am ars acolo nişte grăsime pentru ca cenuşa să miroasă aşa cum trebuia. Şi ea le-a pus la soare, unde să le găsiţi voi, împreună cu biletul meu. Nu eram sigură că o să pot să vă păcălesc, dar am reuşit… însă pe urmă – chipul lui Katherine se contorsionă de durere – aţi făcut totul pe dos. Trebuia să vă pară rău, şi să plângeţi, şi să vă mângâiaţi unul pe celălalt. Am făcut-o pentru voi. Dar în schimb voi v-aţi repezit să puneţi mâna pe săbii. De ce aţi făcut asta? strigă ea, şi strigătul veni din adâncul inimii ei. De ce nu mi-aţi primit darul? L-aţi tratat ca pe un gunoi. V-am spus în bilet că voiam să vă împăcaţi. Dar nu m-aţi ascultat şi v-aţi duelat. V-aţi omorât unul pe celălalt. De ce aţi făcut asta?

Lacrimile se scurgeau pe obrajii lui Katherine, şi faţa lui Stefan era şi ea udă.

— Am fost nişte proşti, spuse el, la fel de prins în amintirea trecutului ca şi ea. Ne-am învinuit reciproc pentru moartea ta, şi am fost atât de proşti… Katherine, ascultă-mă. A fost vina mea; eu am fost cel care a atacat primul. Şi am regretat – nici nu ştii cât am regretat de atunci. Nu ştii de câte ori m-am gândit la asta şi cât mi-am dorit să existe ceva ce pot face pentru a schimba totul. Aş fi dat orice ca lucrurile să fie din nou ca înainte – orice. Mi-am omorât fratele…

Vocea i se stinse, răguşită, şi lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji. Elena, cu inima sfâşiată de durere, se întoarse neajutorată către Damon şi văzu că el nici nu mai era conştient de prezenţa ei. Privirea amuzată dispăruse din ochii lui, care acum erau aţintiţi asupra lui Stefan cu o concentrare totală.

— Katherine, ascultă-mă, te rog, spuse Stefan, regăsindu-şi vocea, deşi tremurată. Ne-am rănit suficient unul pe altul. Te rog, lasă-ne să plecăm acum. Sau ţine-mă pe mine, dacă vrei, dar lasă-i pe ei să plece. Eu sunt cel care trebuie învinovăţit. Ţine-mă

pe mine, şi o să fac orice vrei…

Ochii de nestemată ai lui Katherine erau umezi şi uluitor de albaştri, plini de o tristeţe neţărmurită. Elena nici nu îndrăznea să răsufle, temându-se să nu rupă vraja, pe când Katherine se apropia de Stefan, cu chipul îmblânzit şi plin de dragoste.

Dar apoi răceala din sufletul lui Katherine se arătă din nou, îngheţându-i lacrimile de pe obraji.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta cu mult timp în urmă, spuse. Poate că atunci te-aş fi ascultat. La început mi-a părut rău că v-aţi omorât. Am fugit acasă la mine, lăsând-o chiar şi pe Gudren în urmă. Dar atunci nu aveam nimic, nici măcar o rochie nouă, şi eram flămândă şi mi-era frig. Aş fi murit de foame dacă nu m-ar fi găsit Klaus.

Klaus. Cu toată groaza ei, Elena îşi aminti de ceva ce îi povestise Stefan. Klaus era bărbatul care o transformase pe Katherine în vampir, bărbatul despre care oamenii din sat spuneau că e malefic.

— Klaus mi-a arătat care e adevărul, spuse Katherine. El mi-a arătat cum e în realitate lumea. Trebuie să fii puternic şi să iei lucrurile pe care ţi le doreşti. Trebuie să te gândeşti doar la tine. Şi acum eu sunt cea mai puternică dintre toţi. Chiar sunt. Şi ştiţi cum am ajuns aşa? Vorbi în continuare fără să mai aştepte răspunsul lor. Vieţi. Atât de multe vieţi. Oameni şi vampiri, şi acum toţi sunt în mine. După un secol sau două, l-am omorât pe Klaus. A fost surprins. Nu ştia cât de multe am învăţat… am fost atât de fericită, luând vieţi, umplându-mă cu ele. Dar apoi mi-am adus aminte de voi, de voi doi, şi de ceea ce aţi făcut. Cum v-aţi purtat cu darul meu. Şi am ştiut că trebuia să vă pedepsesc. Până la urmă, mi-am dat seama cum s-o fac. V-am adus aici, pe amândoi. Ţi-am pus gândul în minte, Stefan, aşa cum pui tu gândurile într-o minte omenească. Te-am adus până în locul ăsta. Şi pe urmă m-am asigurat că Damon te urmează. Elena era aici. Cred că trebuie să fim în vreun fel înrudite; seamănă atât de bine cu mine. Ştiam că o s-o vezi şi o să te simţi vinovat. Dar nu trebuia să te îndrăgosteşti de ea!

Resentimentul din vocea lui Katherine lăsă locul furiei.

— Nu trebuia să uiţi de mine! Nu trebuia să-i dai inelul meu!

— Katherine…

Katherine continuă fără să-l bage în seamă.

— Oh, m-ai înfuriat atât de tare! Şi acum o să te fac să-ţi pară rău, foarte rău. Ştiu pe cine urăsc acum cel mai mult, şi tu eşti

ăla, Stefan. Pentru că te-am iubit cel mai mult. Păru să îşi regăsească stăpânirea de sine, ştergându-şi ultimele urme de lacrimi de pe faţă şi îndreptându-şi spatele cu o demnitate exagerată. Pe Damon nu-l urăsc chiar atât de mult, spuse. S-ar putea chiar să-l las în viaţă.

Ochii i se îngustară şi apoi se deschiseră larg, căci o fulgerase o idee.

— Ascultă, Damon, spuse ea într-un fel tainic, tu nu eşti la fel de prost ca şi Stefan. Tu ştii cum stau de fapt lucrurile. Te-am auzit spunând-o. Am văzut lucrurile pe care le-ai făcut. Katherine se aplecă în faţă. Am fost singură de când a murit Klaus. Tu ai putea să-mi ţii companie. Tot ce ai de făcut e să-mi spui că pe mine mă iubeşti cel mai mult. Pe urmă, după ce-i omor, putem să plecăm de aici. Dacă vrei, poţi chiar să o omori tu pe fată. Te las. Ce zici?

Oh, Doamne, îşi spuse Elena, din nou îngreţoşată. Privirea lui Damon era aţintită în ochii mari şi albaştri ai lui Katherine; părea să-i cerceteze chipul. Apoi expresia lui deveni din nou ciudat de amuzată. *Oh, Doamne, nu,* îşi spuse Elena. *Te rog, nu...*

Încet, Damon zâmbi.

Capitolul 15

Elena îl privea pe Damon amuţită de groază. Cunoştea prea bine acel zâmbet tulburător. Dar în vreme ce inima i se strângea de deznădejde, în mintea ei se întrebă, batjocoritoare: Ce mai conta? Oricum ea şi Stefan aveau să moară. Era doar logic pentru Damon să se salveze. Şi nu avea nici un rost să se aştepte ca el să se poarte împotriva firii sale.

Privea acel zâmbet frumos, capricios, cu un sentiment de părere de rău pentru ceea ce ar fi putut să fie Damon.

Katherine îi zâmbi şi ea lui Damon, încântată.

— O să fim atât de fericiţi împreună. Odată ce ei sunt morţi, o să-ţi dau drumul. De fapt, ţie nu voiam să-ţi fac rău. Dar m-am înfuriat, întinse o mână subţire şi îl mângâie pe obraz, îmi pare rău.

— Katherine, spuse el. Continua să zâmbească.

— Da.

Ea se aplecă spre el.

— Katherine…

— Da, Damon?

— Du-te dracului!

Elena tresări şi se crispă în faţa a ceea ce se întâmplă apoi, simţind izbucnirea violentă a Puterii, a Puterii cumplite, dezlănţuite. Ţipă când văzu schimbarea în Katherine. Fata aceea frumoasă se contorsionă, devenind un chip ce nu era nici omenesc şi nici de fiară. O lumină roşie fulgeră în ochii lui Katherine şi ea se năpusti asupra lui Damon, înfigându-şi colţii adânc în gâtul lui.

În vârful degetelor ei se iviră gheare, cu care ea zgârie pieptul deja însângerat al lui Damon, sfâşiind carnea din care sângele ţâşnea bogat. Elena continuă să ţipe, dându-şi seama doar vag că durerea din braţele ei era de la disperarea cu care se lupta să rupă frânghiile care o ţineau. Îl auzi şi pe Stefan strigând, dar totul era acoperit de urletul asurzitor al vocii mentale a lui Katherine.

— Acum o să-ţi pară rău! Acum o să te fac să-ţi pară rău! O să te omor! O să te omor! O să te omor! O să te omor!

Cuvintele înseşi dureau, ca nişte pumnale care se împlântau în mintea Elenei. Puterea copleşitoare a vocii o năucea, o făcea să se izbească de zăbrelele de fier din spatele ei. Dar nu avea cum să scape de ea. Părea să răsune de jur împrejurul ei, lovindu-i ţeasta cu lovituri de ciocan.

Te omor! Te omor! Te omor!

Elena leşină.

Meredith, ghemuită lângă mătuşa Judith în spălătorie, îşi mută greutatea, chinuindu-se să-şi dea seama ce însemnau sunetele de dincolo de uşă. Câinii ajunseseră în subsol; nu ştia cum, dar, după boturile însângerate ale unora dintre ei, se gândi că pătrunseseră prin ferestrele de la parter. Acum erau în faţa spălătoriei, dar Meredith nu înţelegea ce făceau. Era prea mare liniştea de dincolo de uşă.

Margaret, strânsă în poala lui Robert, scânci o dată.

— Şşş, şopti repede Robert. E-n regulă, iubito. Totul o să fie în regulă.

Meredith întâlni privirea lui speriată dar hotărâtă peste creştetul capului cânepiu al fetiţei. Aproape că te-am crezut Cealaltă Putere, îşi spuse ea. Dar nu era timp de regrete acum.

— Unde e Elena? Elena a spus că o să fie îngerul meu păzitor, zise Margaret, cu o privire solemnă în ochii ei mari. A zis că o să

aibă grijă de mine.

Mătuşa Judith îşi duse o mână la gură.

— Elena are grijă de tine, şopti Meredith. Doar că m-a trimis pe mine să fac asta. Ăsta e adevărul, adăugă ea cu înverşunare, şi văzu privirea plină a reproş a lui Robert transformându-se în nedumerire. Afară, tăcerea fusese înlocuită de zgârieturi şi zgomot de rosături pe lemn. Câinii se luptau cu uşa. Robert lipi capul lui Margaret de pieptul lui.

Bonnie nu ştia de cât timp luptau cu câinii. De multe ore, cu siguranţă. Dintotdeauna, aşa i se părea ei. Câinii intraseră prin bucătărie şi prin uşile laterale vechi, de lemn. Până acum însă, doar vreo duzină trecuseră de focurile aprinse ca nişte baricade în faţa acestor intrări. Iar oamenii cu arme se ocupaseră de cei mai mulţi dintre ei.

Dar puştile domnului Smallwood şi ale prietenilor lui erau deja goale. Şi nu mai aveau nici ce arde.

Cu puţin timp în urmă, Vickie devenise isterică, ţipând şi ţinându-şi capul cu mâinile, ca şi cum ceva îi făcea rău. Încercaseră diverse metode să o liniştească, până când în cele din urmă ea leşinase.

Bonnie se apropie de Matt, care se uita afară pe deasupra focului, prin uşa laterală spartă. Ştia că el nu se uita după câini, ci după altceva, mult mai departe. Ceva ce nu se putea vedea de acolo.

— Trebuia să pleci, Matt, îi spuse. Nu aveai ce altceva să faci.

El nu răspunse şi nici nu se întoarse către ea.

— Curând se va lumina de ziuă, spuse Bonnie. Poate că la ivirea zorilor câinii or să plece.

Dar în aceeaşi clipă în care rosti cuvintele, ştiu că nu era adevărat.

Matt nu răspunse. Ea îl atinse uşor pe umăr.

— Stefan e cu ea. Stefan e acolo.

În cele din urmă, Matt încuviinţă din cap.

— Stefan e acolo, spuse.

Din întuneric, o altă umbră brună ţâşni, mârâind.

Se scurse mult timp până când Elena îşi veni, încetul cu încetul, în fire. Ştiu asta nu doar după numeroasele lumânări pe care le aprinsese Katherine, ci şi după geana de lumină cenuşie şi rece care pătrundea înăuntru prin deschiderea criptei.

Îl vedea şi pe Damon. Zăcea întins pe podea, cu legăturile tăiate, cu hainele sfâşiate. Acum era destulă lumină pentru ca Elena să-i vadă bine rănile şi se întrebă dacă mai trăia. Era la fel de nemişcat ca şi cum ar fi fost mort.

Damon? spuse în gând. Abia după ce făcu asta îşi dădu seama că nu rostise cuvântul. Într-un fel anume, ţipătul lui Katherine închisese un circuit în mintea ei, sau poate trezise ceva care dormea în adâncul ei. Iar sângele lui Matt fără îndoială fusese de ajutor, dându-i forţa de a-şi găsi în cele din urmă vocea mentală.

Întoarse capul în cealaltă parte.

Stefan?

Chipul lui era chinuit de durere, dar conştient. Prea conştient. Elena aproape că îşi dori ca el să fie la fel de insensibil ca Damon la ceea ce se întâmpla cu ei.

Elena, replică el.

Unde e ea? spuse Elena, şi ochii i se mişcară încet prin încăpere.

Stefan se uită către deschiderea din criptă. *A urcat acolo de ceva timp. Poate ca să vadă ce fac câinii.*

Elena crezuse că atinsese limita fricii şi a groazei, dar nu era adevărat. Încă nu se gândise la ceilalţi.

Elena, îmi pare rău.

Pe chipul lui Stefan se citea ceea ce vorbele nu puteau exprima.

Nu e vina ta, Stefan. Nu tu i-ai făcut asta. Singură şi-a făcut-o. Sau... pur şi simplu i s-a întâmplat, din cauza a ceea ce e. Ceea ce suntem.

Dincolo de gândurile Elenei se afla amintirea forţei cu care ea îl atacase pe Stefan în pădure, şi cum se simţise atunci când alerga către domnul Smallwood, plănuindu-şi răzbunarea.

Puteam să fiu eu, spuse.

Nu! Tu n-ai putea niciodată deveni aşa.

Elena nu răspunse. Dacă ar avea acum Puterea, ce i-ar face lui Katherine? Ce *nu* i-ar face? Dar ştia că doar l-ar supăra şi mai mult pe Stefan să vorbească despre asta.

Am crezut că Damon o să ne trădeze, spuse.

Şi eu am crezut asta, replică Stefan pe un ton bizar.

Se uita la fratele lui cu o expresie ciudată. *Tot îl mai urăşti?*

Privirea lui Stefan se întunecă.

Nu, spuse el încet. *Nu, nu-l mai urăsc.*

Elena încuviinţă din cap. Era important, deşi nu ştia exact de ce. Apoi tresări, cu toate simţurile în alertă, când în intrarea în criptă se ivi o umbră. Stefan se încorda şi el.

Vine, Elena…

Te iubesc, Stefan, spuse Elena cu disperare, pe când un vârtej alb de ceaţă se năpustea în jos.

Katherine prinse formă în faţa lor.

— Nu ştiu ce se întâmplă, spuse ea, părând nemulţumită. Îmi blocaţi tunelul. Se uită din nou cu atenţie în spatele Elenei, către mormântul spart şi gaura din perete. Ăsta e drumul pe care îl folosesc pentru a umbla prin oraş, continuă ea, părând să nu vadă trupul lui Damon la picioarele ei. Merge pe sub râu. Aşa că nu trebuie să trec peste o apă curgătoare, înţelegeţi? În schimb trec *pe sub* ea.

Îi privi ca şi cum aştepta aprecierea lor pentru gluma ei.

Bineînţeles, îşi spuse Elena. *Cum am putut fi atât de proastă? Damon a traversat râul împreună cu noi în maşina lui Alaric. Atunci a trecut peste o apă curgătoare, şi probabil că a mai făcut-o de multe ori. Nu putea fi el Cealaltă Putere.*

Era ciudat cum putea gândi raţional chiar dacă era atât de înspăimântată. Era ca şi cum o parte a minţii ei privea totul de la distanţă.

— Acum o să vă omor, spuse Katherine pe un ton detaşat, de conversaţie. Pe urmă o să trec pe sub râu ca să-i omor pe prietenii voştri. Câinii nu cred c-au reuşit. Dar o să mă ocup chiar eu de asta.

— Las-o pe Elena să plece, spuse Stefan.

Vocea lui era stinsă, dar în acelaşi timp plină de forţă.

— Încă nu m-am hotărât cum s-o fac, continuă Katherine, ignorându-l. Aş putea să vă ard. Deja e aproape suficientă lumină pentru asta. Şi am astea, întinse mâna în partea din faţă a rochiei ei şi apoi ridică pumnul strâns. Unu… doi… trei! spuse, desfăcându-l şi lăsând să cadă pe jos trei inele – două de argint şi unul de aur.

Pietrele lor străluciră, albastre ca şi ochii lui Katherine, albastre ca şi piatra din colierul de la gâtul lui Katherine.

Mâinile Elenei se răsuciră disperate şi ea îşi pipăi inelarul, acum gol. Era adevărat. N-ar fi crezut niciodată cât de goală se putea simţi fără acel cerculeţ de metal. Avea nevoie de el, pentru viaţa ei, pentru supravieţuire. Fără el…

— Fără astea o să muriţi, spuse Katherine, împingând

nepăsătoare inelele cu vârful unui picior. Dar nu ştiu dacă o să fie îndeajuns de încet.

Începu să umble de colo-colo, ajungând până aproape de peretele îndepărtat al criptei, şi rochia ei argintie lucea tremurat în lumina palidă.

Şi în acel moment Elena ştiu ce avea de făcut.

Îşi putea mişca mâinile. Suficient de mult cât să şi le unească, suficient cât să-şi dea seama că nu mai erau amorţite. Frânghiile se slăbiseră.

Dar Katherine era puternică. Incredibil de puternică. Şi se mişca mult mai repede decât Elena. Chiar dacă Elena se elibera, nu ar fi avut timp decât pentru o singură acţiune rapidă.

Îşi roti încheietura unei mâini, simţind cum frânghiile cedează.

— Sunt şi alte căi, spuse Katherine. Aş putea să vă tai şi să stau să mă uit cum sângeraţi. Îmi place să stau şi să mă uit.

Scrâşnind din dinţi, Elena forţă frânghia. Mâna ei era îndoită într-un unghi cumplit de dureros, dar continuă să forţeze. Simţi cum frânghia care îi ardea carnea alunecă şi se desface.

— Sau şobolani, spunea gânditoare Katherine. Şobolanii ar putea fi distractivi. Le-aş putea spune când să înceapă şi când să se oprească.

Eliberarea celeilalte mâini se dovedi mult mai uşoară. Elena încercă să mascheze ceea ce făcea la spate. Ar fi vrut să-l strige cu gândul pe Stefan, dar nu îndrăznea. Nu şi dacă exista cea mai mică posibilitate să fie auzită de Katherine.

Katherine ajunse în faţa lui Stefan.

— Cred că o să încep cu tine, spuse, apropiindu-şi faţa de a lui. Mi-e din nou foame. Şi tu eşti atât de dulce, Stefan. Uitasem cât de dulce eşti.

Pe podea se vedea un dreptunghi de lumină cenuşie. Lumina zorilor. Venea de sus, din deschizătura criptei. Katherine fusese deja afară, în acea lumină. Dar...

Brusc, Katherine zâmbi şi ochii ei albaştri sclipiră de încântare.

— Ştiu! O să-ţi beau aproape tot sângele şi pe urmă o să te pun să te uiţi cum o omor pe ea! O să-ţi las doar atâta putere cât să o vezi cum moare înainte să mori şi tu. Nu sună asta ca un plan grozav?

Veselă, bătu din palme şi făcu din nou o piruetă, îndepărtându-se dansând.

Încă un pas, îşi spuse Elena. O văzu pe Katherine apropiindu-se de dreptunghiul de lumină. Încă un pas doar…

Katherine făcu pasul.

— Deci asta e! Vru să se întoarcă. Ce grozav… Acum!

Smulgându-şi braţele amorţite din ultimele încolăciri de frânghie, Elena o atacă. Era la fel ca atacul unei pisici ce vânează. O ţâşnire disperată pentru a înşfăca prada. O singură şansă. O singură speranţă.

O lovi pe Katherine cu toată forţa. Impactul le trânti pe amândouă în dreptunghiul de lumină. Simţi cum capul lui Katherine se izbeşte cu putere de podeaua de piatră.

Şi simţi o durere arzătoare, ca şi cum propriul ei trup fusese cufundat în otravă. Era o senzaţie asemănătoare cu acea uscăciune dogoritoare a foamei, doar că era mai puternică. De o mie de ori mai puternică. Era de nesuportat.

— *Elena!* ţipă Stefan, cu mintea şi vocea.

Stefan, se gândi ea. Sub ea, Puterea crescu brusc când privirea uluită a lui Katherine se concentră. Gura i se strâmbă de furie, colţii îi ţâşniră afară. Erau atât de lungi încât se înfipseră în buza ei de jos. Acea gură schimonosită se deschise într-un urlet.

Mâna amorţită a Elenei pipăi gâtul lui Katherine. Degetele ei se încleştară pe metalul rece al colierului albastru. Cu toată puterea pe care şi-o putu aduna, trase, şi simţi cum colierul cedează. Se chinui să-l ţină în pumn, dar degetele ei păreau butucănoase şi lipsite de coordonare, iar mâna cu gheare a lui Katherine încerca disperată să i-l smulgă. Şi colierul se rostogoli în întuneric.

— *Elena!* strigă din nou Stefan cu acea voce cumplită.

Elena se simţea ca şi cum trupul ei se umplea de lumină. Ca şi cum era transparentă. Doar că lumina o durea. Sub ea, faţa deformată a lui Katherine era întoarsă către cerul iernatic. În loc de urlet, se auzi un ţipăt ascuţit care urcă, şi urcă…

Elena încercă să se ridice, dar nu avea puterea. Faţa lui Katherine se umplea de fisuri, se descompunea. Linii de foc apăreau pe ea. Ţipătul ajunse la un crescendo. Părul lui Katherine ardea, pielea i se înnegrea. Elena se simţea pârjolită de deasupra şi de dedesubtul ei.

Apoi simţi cum ceva o înşfacă, o apucă de umeri şi o trage de acolo. Răceala umbrelor veni peste ea ca o apă îngheţată. Ceva o răsucea, o cuprindea strâns.

Văzu braţele lui Stefan, roşii acolo unde fuseseră expuse la

soare şi sângerând acolo unde îşi smulsese frânghiile. Îi văzu chipul, văzu groaza şi durerea de pe el. Apoi privirea i se înceţoşă şi nu mai văzu nimic.

Meredith şi Robert, care loveau boturile pline de sânge ce pătrundeau prin gaura din uşă, se opriră nedumeriţi. Dinţii nu mai rânjeau şi nu mai muşcau din lemn. Un bot se smuci şi dispăru. Meredith se dădu într-o parte şi se uită la celălalt bot şi văzu că ochii câinelui erau înceţoşaţi şi lăptoşi. Nu se mişcau. Meredith îl privi pe Robert, care rămăsese pe loc, gâfâind.

Nu se mai auzea nici un zgomot din subsol. Era o tăcere deplină.

Dar ei nu îndrăzneau să spere. Ţipătul nebun al lui Vickie se opri ca şi cum fusese tăiat cu cuţitul. Câinele care îşi înfipsese dinţii în coapsa lui Matt rămase deodată ţeapăn, străbătut de un tremur convulsiv; apoi fălcile i se descleştară şi-i dădu drumul. Gâfâind şi încercând să respire, Bonnie se răsuci şi se uită dincolo de focul care se stingea. Era suficientă lumină pentru a vedea trupurile altor câini care zăceau acolo unde căzuseră ca seceraţi.

Ea şi Matt se sprijiniră unul de celălalt, uitându-se în jur, uluiţi.

În cele din urmă, ninsoarea se oprise.

Încet, Elena deschise ochii.

Totul era foarte limpede şi calm.

Se bucura că ţipătul se oprise. Fusese foarte rău; duruse. Acum nu mai durea nimic. Se simţea de parcă trupul îi era din nou plin de lumină, dar de data asta nu mai exista durere. Era ca şi cum ar fi plutit, undeva foarte sus şi foarte uşor, pe vălătuci de aer. Aproape că simţea că nu are deloc un trup.

Zâmbi.

Întoarse capul şi nu o duru, deşi mişcarea mări senzaţia de eliberare, de plutire. Văzu, în dreptunghiul de lumină palidă de pe podea, rămăşiţele fumegânde ale unei rochii argintii. Minciuna de acum cinci sute de ani a lui Katherine devenise adevăr.

Deci asta a fost. Elena îşi întoarse privirea. Acum nu mai dorea răul nimănui şi nu voia să piardă vremea gândindu-se la Katherine. Erau atât de multe lucruri mult mai importante de făcut.

— Stefan, spuse şi oftă, apoi zâmbi.

Oh, era aşa de plăcut. Probabil că aşa se simţeau păsările.

— N-am vrut ca lucrurile să iasă aşa, spuse ea, uşor mâhnită.

Ochii lui verzi erau umezi. Se umplură din nou de lacrimi, dar el îi întoarse zâmbetul.

— Ştiu, spuse. Ştiu, Elena.

Stefan înţelegea. Asta era bine; asta era important. Era uşor să-ţi dai seama care erau lucrurile cu adevărat importante acum. Şi înţelegerea lui Stefan însemna pentru ea mai mult decât întreaga lume.

Elenei i se părea că trecuse foarte mult timp de când nu îl mai privise cu adevărat. De când se uitase pe îndelete la el, ca să vadă cât de frumos era, cu părul lui întunecat şi ochii la fel de verzi ca frunzele de stejar. Dar vedea acum, şi îi vedea şi sufletul cum strălucea prin ochii aceia verzi. *A meritat,* îşi spuse. *N-am vrut să mor; nu vreau nici acum. Dar aş face-o din nou dacă ar trebui.*

— Te iubesc, şopti.

— Te iubesc, spuse el, strângându-i mâinile într-ale lui.

Senzaţia aceea ciudată de plutire moale o cuprinse din nou, legănând-o uşor. Abia îl mai putea simţi pe Stefan ţinând-o în braţe.

Crezuse că va fi îngrozită. Dar nu era, nu câtă vreme Stefan se afla acolo.

— Cei de la bal… or să fie bine acum, nu? spuse.

— Or să fie bine acum, şopti Stefan. I-ai salvat tu.

— N-am mai ajuns să-mi iau rămas-bun de la Bonnie şi Meredith. Sau de la mătuşa Judith. Trebuie să le spui că le iubesc.

— O să le spun, răspunse Stefan.

— Poţi să le spui chiar tu, se auzi o voce gâfâită şi răguşită, care nu părea obişnuită să vorbească prea mult.

Damon se târâse pe podea în spatele lui Stefan. Faţa lui era descompusă, vârstată de sânge, dar ochii lui negri o priveau arzători.

— Foloseşte-ţi voinţa, Elena. Rezistă. Ai forţă…

Ea îi zâmbi tremurat. Ştia bine adevărul. Ce se întâmpla acum era doar încheierea a ceea ce începuse cu două săptămâni în urmă. Avusese treisprezece zile ca să îndrepte lucrurile, să se revanşeze faţă de Matt şi să-şi ia la revedere de la Margaret. Să-i spună lui Stefan că îl iubea. Dar acum perioada de graţie luase

sfârşit.

Dar nu avea nici un rost să îl supere pe Damon. Şi pe Damon îl iubea.

— O să încerc, promise.

— O să te ducem acasă, spuse el.

— Dar încă nu, îi spuse ea cu blândeţe. Hai să mai aşteptăm puţin.

Ceva se petrecu în acei ochi negri impenetrabili, şi sclipirea arzătoare se stinse. Apoi Elena văzu că şi Damon ştia adevărul.

— Nu mi-e frică, spuse ea. Ei... doar puţin, începu să o cuprindă un soi de moleşeală, şi se simţea foarte bine, dar ca şi cum era pe cale de a adormi. Lucrurile începeau să plutească departe de ea.

O durere se stârni în pieptul ei. Nu îi era foarte frică, dar îi părea rău. Erau atâtea lucruri pe care n-o să le mai vadă, atâtea lucruri pe care îşi dorea să le fi făcut.

— Oh, spuse ea încet. Ce ciudat.

Pereţii criptei păreau să se fi topit. Erau cenuşii şi ceţoşi, şi era acolo ceva ce părea o intrare, ca uşa care se deschidea către încăperea de sub pământ. Doar că asta era o intrare într-o lumină diferită.

— Ce frumos, murmură ea. Stefan? Sunt atât de obosită.

— Acum poţi să te odihneşti, şopti el.

— O să mă ţii în braţe?

— Da.

— Atunci n-o să-mi fie frică.

Ceva lucea pe faţa lui Damon. Elena întinse mâna către el, îi atinse faţa şi apoi îşi întoarse palma cu o expresie surprinsă.

— Nu fi trist, îi spuse ea, simţind umezeala rece de pe degetele ei.

Dar un gând îngrijorător o tulbură. Cine-l va mai înţelege acum pe Damon? Cine-i va sta alături ca să-l îmboldească, să încerce să vadă ce se afla cu adevărat înăuntrul lui?

— Trebuie să aveţi grijă unul de celălalt, spuse ea, dându-şi seama de adevărul acestui fapt. Simţi cum îi revine un strop de putere, asemenea unei lumânări a cărei flacără creşte stârnită de vânt. Stefan, îmi promiţi? Promiţi să aveţi grijă unul de celălalt?

— Îţi promit, spuse el. Oh, Elena...

Valurile de somn o copleşeau.

— Asta e bine, spuse. Asta e bine, Stefan.

Uşa era mai aproape acum, atât de aproape că putea să o atingă. Se întrebă dacă părinţii ei erau undeva în spatele acelei uşi.

— E timpul să mă duc acasă, şopti.

Şi apoi întunericul şi umbrele pieriră şi nu mai rămase decât lumina.

Stefan o ţinu în braţe în vreme ce ochii ei se închideau. Şi apoi continuă să o ţină, în vreme ce lacrimile pe care şi le oprise atâta vreme căzdeau necontrolate. Era o durere diferită de cea simţită atunci când o scosese din râu. Acum nu mai era furie în suferinţa lui şi nici ură, ci doar o dragoste care părea să dureze pentru eternitate.

Şi asta durea chiar şi mai mult.

Se uită la dreptunghiul de lumină, aflat doar la câţiva paşi de el. Elena plecase în lumină. Îl lăsase aici singur.

Nu pentru mult timp, îşi spuse.

Inelul lui era pe podea. Nu-i aruncă nici o privire când se ridică în picioare, cu ochii aţintiţi asupra deschizăturii prin care soarele pătrundea în criptă.

O mână îl înşfacă de braţ şi îl trase înapoi.

Stefan privi chipul fratelui său.

Ochii lui Damon erau întunecaţi ca miezul nopţii, şi ţinea în mână inelul lui Stefan. În vreme ce Stefan îl privea, fără să fie în stare să se mişte, Damon îi vârî cu forţa inelul pe deget, apoi îi dădu drumul.

— Acum, spuse el, lăsându-se iarăşi jos, cu o grimasă de durere, poţi să pleci unde vrei. Luă de jos inelul pe care Stefan i-l dăduse Elenei şi i-l întinse. Şi ăsta e tot al tău. Ia-l. Ia-l şi pleacă.

Şi îşi întoarse faţa. Stefan rămase mult timp cu ochii la cercul de aur din palma sa.

Apoi degetele i se închiseră peste el şi se uită din nou la Damon. Ochii fratelui său erau închişi şi respira greu. Părea epuizat, chinuit de durere.

Iar Stefan îi făcuse o promisiune Elenei.

— Haide, îi spuse calm, punând inelul în buzunar. Hai să te duc undeva unde să te poţi odihni.

Îl cuprinse pe fratele său cu un braţ pentru a-l ajuta să se ridice. Apoi, pentru o clipă, îl strânse lângă inima lui.

Capitolul 16

Luni, 16 decembrie

Stefan mi-a dăruit mie jurnalul ăsta. Şi a dat altora cea mai mare parte din lucrurile din camera lui. La început am zis că nu îl vreau, pentru că nu ştiu ce să fac cu el. Dar acum cred că am o idee.

Oamenii deja au început să uite. Au înţeles greşit toate detaliile şi adaugă lucruri pe care doar şi le-au închipuit. Şi, în primul rând, inventează explicaţii. De ce nu a fost cu adevărat ceva supranatural, de ce există o explicaţie raţională pentru cutare sau cutare lucru. E o prostie, dar n-ai cum să-i opreşti, mai ales pe adulţi.

Cu ei e cel mai rău. Spun că toţi câinii ăia erau turbaţi sau ceva în genul ăsta. Veterinarul a venit cu un nume nou pentru asta, un fel de rabie răspândită de lilieci. Meredith zice că e o ironie. Eu zic că e doar o prostie.

Copiii sunt ceva mai bine, mai ales cei care au fost la bal. Sunt câţiva pe care cred că ne putem baza, ca Sue Carson şi Vickie. Vickie s-a schimbat atât de mult în ultimele două zile încât pare un adevărat miracol. Nu mai e aşa cum a fost în ultimele două luni şi jumătate, dar nici cum era înainte. Pe atunci era un soi de fiţoasă care umbla cu gaşca cea mai violentă. Dar acum cred că e în regulă.

Nici Caroline n-a fost chiar atât de rea astăzi. La cealaltă slujbă nu a luat cuvântul, dar la asta da. A spus că Elena a fost adevărata Regină a Zăpezii, ceea ce a fost un fel de plagiere a discursului lui Sue de la cealaltă slujbă, dar probabil că atât a putut face Caroline. A fost totuşi un gest frumos.

Elena părea atât de liniştită. Nu ca o păpuşă de ceară, ci ca şi cum ar fi dormit. Ştiu că toată lumea spune asta, dar e adevărat. De data asta, chiar e adevărat.

Dar după slujbă oamenii au început să vorbească despre „miraculoasa scăpare de la înec” şi alte chestii de genul ăsta. Şi spuneau că a murit de embolie sau cam aşa ceva. Ceea ce e absolut ridicol. Dar asta mi-a dat ideea.

Am de gând să scot celălalt jurnal al ei din garderobă. Şi pe urmă o s-o rog pe doamna Grimesby să le pună în bibliotecă, nu într-o vitrină cum erau cele ale Honoriei Fell, ci undeva de unde oamenii să le poată lua şi citi. Pentru că adevărul e în ele. Aici se află adevărata poveste. Şi vreau ca nimeni să nu o uite.

Cred că totuşi copiii or să ţină minte.

Poate că ar trebui să scriu ce s-a întâmplat cu ceilalţi de aici; Elena ar vrea asta. Mătuşa Judith e bine, deşi ea e unul dintre adulţii care nu pot accepta adevărul. Are nevoie de o explicaţie raţională. Ea şi Robert se vor căsători de Crăciun. Asta ar trebui să fie bine pentru Margaret.

Margaret a înţeles totul aşa cum trebuie. La slujbă mi-a spus că într-o zi o să-i vadă pe Elena şi pe părinţii ei, dar nu acum, pentru că mai are multe lucruri de făcut aici. Nu ştiu cine i-a băgat ideea asta în cap. E foarte isteaţă pentru un copil de patru ani.

Alaric şi Meredith sunt şi ei foarte bine, evident. Când s-au văzut în acea dimineaţă oribilă, după ce totul s-a liniştit şi noi am încercat să revenim la normal, practic au căzut unul în braţele celuilalt. Cred că se petrece ceva acolo. Meredith zice că o să discute despre asta după ce împlineşte optsprezece ani şi termină liceul.

Tipic, absolut tipic. Celelalte fete pun mâna pe băieţi. Mă gândesc să încerc unul din ritualurile bunicii, doar ca să văd dacă o să mă mărit vreodată. Nici măcar nu există pe aici cineva cu care aş vrea să mă mărit.

Ei, există Matt. Matt e drăguţ. Dar acum în mintea lui e o singură fată. Nu ştiu dacă asta se va schimba vreodată.

Astăzi, după slujbă, i-a tras una lui Tyler în nas pentru că Tyler a zis ceva jignitor despre Elena. Tyler este un tip despre care ştiu că n-o să se schimbe niciodată, indiferent ce se întâmplă. O să fie întotdeauna ticălosul răutăcios şi nesuferit care e acum.

Dar Matt – ei, ochii lui Matt sunt grozav de albaştri. Şi pasa lui pe dreapta e fantastică.

Stefan nu l-a putut lovi pe Tyler pentru că nu a fost acolo. Mai sunt încă mulţi oameni în oraş care cred că el a omorât-o pe Elena. Trebuie să o fi făcut, spun ei, pentru că nu mai era nimeni acolo. Când salvatorii au ajuns la criptă, cenuşa lui Katherine era împrăştiată peste tot. Stefan spune că a ars aşa pentru că era foarte bătrână. Spune că ar fi trebuit să-şi dea seama prima dată, când Katherine s-a prefăcut arsă, că un vampir tânăr nu se transformă aşa în cenuşă. Ci pur şi simplu trebuia să moară, aşa cum s-a întâmplat cu Elena. Numai cei bătrâni se fărâmiţează în felul ăsta.

Unii oameni – mai ales domnul Smallwood şi prietenii lui – l-ar

condamna probabil pe Damon, dacă ar putea pune mâna pe el. Dar nu au cum. Când au ajuns la mormânt el nu era acolo, pentru că Stefan l-a ajutat să plece. Stefan nu vrea să spună unde, dar cred că undeva în pădure.

Vampirii se vindecă probabil foarte repede, pentru că astăzi, când m-am întâlnit cu Stefan după slujbă, mi-a spus că Damon a plecat din Fell's Church. Nu părea să se bucure; cred că Damon nu i-a spus că pleacă. Acum întrebarea e: Ce face Damon? Muşcă fete nevinovate? Sau s-a îndreptat? N-aş pune rămăşag nici pe una, nici pe alta. Damon e un tip foarte ciudat.

Dar superb. Absolut superb.

Nici Stefan nu vrea să spună unde pleacă. Dar am o uşoară bănuială că Damon s-ar putea să aibă o surpriză dacă se uită peste umăr. Se pare că Elena l-a pus pe Stefan să-i promită că o să aibă grijă de Damon, sau ceva în genul ăsta. Iar Stefan ia promisiunile foarte în serios.

Îi doresc mult noroc. Dar el o să facă ceea ce Elena i-a cerut să facă, şi cred că aşa o să fie fericit. Atât de fericit cât poate să fie fără ea. Acum poartă inelul ei pe un lanţ la gât.

Dacă voi credeţi că toate astea sună frivol sau că nu-mi pasă deloc de Elena, asta arată doar cât vă înşelaţi. ~~Desfid pe toată lumea să mi spună asta.~~

Meredith şi cu mine am plâns toată ziua sâmbătă, şi aproape întreaga duminică. Şi am fost atât de furioasă că am vrut să rup şi să sparg totul. Mă tot gândeam: de ce Elena? De ce? Când erau atâţia oameni care puteau să moară în noaptea aia. Din tot oraşul, tocmai ea a fost singura.

Bineînţeles, a făcut-o ca să-i salveze, dar de ce a trebuit să-şi dea viaţa pentru asta? Nu e corect.

Oh, iar încep să plâng. Asta se întâmplă atunci când te gândeşti cât de corectă e viaţa. Şi nu pot să explic de ce nu e. Aş vrea să mă duc direct la mormântul Honoriei Fell şi să o întreb dacă ea poate să explice, dar n-o să vrea să vorbească cu mine. Nu cred că cineva ştie asta.

Am iubit-o pe Elena. Şi o să-mi fie îngrozitor de dor de ea. Întreaga şcoală o să-i simtă lipsa. E ca o lumină care s-a stins. Robert spune că asta înseamnă numele ei în latină, „lumină".

De acum va exista întotdeauna o parte din mine în care lumina s-a stins pentru totdeauna.

Îmi pare atât de rău că nu am putut să-mi iau rămas bun de la ea, dar Stefan zice că mi-a trimis toată dragostea ei. O să

încerc să mă gândesc la asta ca la o lumină pe care să o port cu mine.

Acum ar trebui să mă opresc. Stefan pleacă, iar Matt, Meredith, Alaric şi cu mine o să-l conducem. Nu am vrut să scriu atât de mult; eu n-am ţinut niciodată un jurnal. Dar vreau ca oamenii să cunoască adevărul despre Elena. Nu a fost o sfântă. Nu a fost întotdeauna dulce şi bună şi corectă şi plăcută. Dar a fost puternică şi iubitoare şi loială prietenilor ei, iar în final a făcut gestul cel mai lipsit de egoism pe care l-ar putea face cineva. Asta înseamnă, spune Meredith, că a ales lumina în faţa întunericului. Vreau ca oamenii să ştie asta, ca să nu uite niciodată.

Eu n-am să uit.

Bonnie McCullough

16 decembrie 1991

DRAGOSTEA POATE SĂ UCIDĂ

Elena a devenit vampir. Acum îi aparţine lui Damon şi lumii lui întunecate. Dar când în cele din urmă îşi aminteşte că adevărata ei iubire este Stefan, un duşman nou şi puternic apare în Fell's Church... iar cei trei vor trebui să-şi unească forţele într-o bătălie mortală.

Elena

Transformată, fata cu părul de aur a devenit ceea ce odinioară se temuse, dar şi dorise să devină.

Stefan

Chinuit de pierderea Elenei, e hotărât să pună capăt pentru totdeauna luptei cu fratele său — indiferent cu ce preţ.

Damon

În sfârşit, Elena este a lui. Dar oare setea sa de răzbunare împotriva lui Stefan îi va otrăvi triumful?

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

RECOMANDAT DE: BRAVO GIRL! BRAVO

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-252-9
ISBN: 978-973-102-264-2
9 789731 022642
www.edituracorint.ro

Designul copertei: Iulian Frăţilă
Fotografia copertei: Fotolia